

น. ๒๕๖

๕.๕

ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท

ของ

บุญโชติ แก้วแสนสุข

๕๗ พ.ค. ๒๕๓๕

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177956

ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

บุญโชติ แก้วแสนสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2532

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศชาย จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 7 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ลดลงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ลดลงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ภายหลังจากการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF GROUP COUNSELING ON THE REDUCTION OF INAPPROPRIATE
MUSCULINE BEHAVIORS OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS
AT WAT RATBORPIT SCHOOL IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

BOONCHOTE KAEWSANSOOK

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1989

The purpose of this experimental research was to study the effect of group counseling on the reduction of inappropriate masculine behaviors of Mathayom Suksa III students at Wat Rajborpit School in Bangkok in the academic year 1988. The subjects were students who had inappropriate masculine behaviors. They were divided into the experimental group and the control group, each group consisted of 7 students. The experimental group was taught with the group counseling while the control group was given the information on inappropriate masculine behaviors.

The results were as follows:

1. The inappropriate masculine behaviors of the students in the experimental group was significantly lower than before the beginning of the experiment at .01 level.
2. The inappropriate masculine behaviors of the students in the control group was significantly lower than before the beginning of the experiment at .01 level.
3. After the experiment was over, the inappropriate masculine behaviors of the experimental group was insignificantly lower than the control group at .01 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานินห์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... *chon a* ประธาน
(รศ.ดร. พ้องพรรณ เกิดนิทกซ์)
ทองรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการ
(รศ. พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

..... *chon a* ประธาน
(รศ.ดร. พ้องพรรณ เกิดนิทกซ์)
ทองรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการ
(รศ. พวงรัตน์ ทวีรัตน์)
ทองอร่าม หล้าตะเพิน กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.ดร. กาญจนา หาสิตะพันธ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานินห์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... *สมพร บัวทอง* คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่ 28 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2532

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดนิทกซ์ รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร จิตรสุกุล ที่ได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา หาสิตะพันธ์ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ และอาจารย์พรพนิต วณิชชัการ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และตรวจเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ประกิต สระสีบล และอาจารย์นิสากร สีนปาน ที่ได้กรุณาช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนวัดราชบพิธ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ทุกคนที่กรุณาช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้า

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่มีความห่วงใย และ ให้ความช่วยเหลือตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษาค้นคว้า

บุญโชติ แก้วแสนสุข

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	คำนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	6
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	6
	การวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	14
	การวิจัยในต่างประเทศ.....	14
	การวิจัยในประเทศไทย.....	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย.....	17
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	26
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	26
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	27
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล.....	32
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	34
	ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	34
	ผลการศึกษาค้นคว้า.....	34
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	47
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	47

บทที่	หน้า
วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	49
อภิปรายผล.....	50
ข้อเสนอแนะ.....	54
บรรณานุกรม.....	56
ภาคผนวก.....	61
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	142

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง	35
2	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลองภายหลังการทดลอง.....	36
3	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม	37
4	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอแนะ	39
5	ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในด้านพฤติกรรมเสี่ยง พูดลากเสียง พูดลอยหน้า นุดมีหางเสียงคะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูดและบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มทดลอง..	43
6	ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้านพฤติกรรมเสี่ยง พูดลากเสียง พูดลอยหน้า นุดมีหางเสียงคะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อย ประกอบการพูด และบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มควบคุม.....	45

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	32
2	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม....	41
3	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง..	124
4	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง..	125
5	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง..	126
6	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง..	127
7	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง..	128
8	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง..	129
9	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง..	130
10	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม..	131
11	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม..	132
12	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม..	133
13	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม..	134
14	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม..	135
15	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม..	136
16	ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม..	137

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีค่าสูงยิ่ง ฉะนั้นโรงเรียนก็ดี หรือสถาบันต่าง ๆ ในสังคมควรจะร่วมมือกันพัฒนามนุษย์ให้เจริญขึ้นในทุก ๆ ด้าน ทั้งนี้เพื่อเป็นการสงวนไว้ซึ่งทรัพยากรมนุษย์ และจะได้ใช้ทรัพยากรมนุษย์ให้ได้ผลสูงสุด สำหรับในสถาบันโรงเรียนนั้นครูแนะแนวเป็นบุคคลที่มีโอกาสใกล้ชิดกับนักเรียนเป็นอย่างมากและหน้าที่ตลอดทั้งความรับผิดชอบประการหนึ่งของครูแนะแนวหรือผู้ให้คำปรึกษา คือ การป้องกัน และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพเยาวชน (สำนักนายกรัฐมนตรี้. 2525 : 8) ส่วนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเยาวชนประการหนึ่งที่จะต้องให้ความสนใจอย่างมากคือ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ดังที่ได้สัมภาษณ์ จวี สิงหวิสัย (2531) กล่าวว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายจะมีความเสี่ยงต่อการเป็นรักร่วมเพศสูงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ อีกทั้งสัมภาษณ์ วันเพ็ญ บุญประกอบ (2531) กล่าวว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายนี้มักจะมีปัญหาในด้านการปรับตัว และหากไม่ได้รับการช่วยเหลือในการแก้ไขพฤติกรรมให้เหมาะสมกับเพศ ก็จะมีโอกาสเป็นรักร่วมเพศได้มาก

เนื่องจากในสังคมปัจจุบัน นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2530 :8) สำหรับโรงเรียนวัดราชชนิต ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีแต่นักเรียนชาย มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายประมาณ 50 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 2112 คน (สมฤกษ์ ตูลยประ โยธ และคนอื่น ๆ. 2531)

สำหรับวิธีการที่สามารถจะนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้วิธีการหนึ่งคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เพราะว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการในการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้เข้าใจยอมรับปัญหาของตนเองและพยายามแก้ไข

ปัญหาเหล่านี้ก่อนที่ปัญหานั้น ๆ จะรุนแรงยิ่งขึ้น (Ohlsen. 1970 : 31) อีกทั้ง ทองเวียน อมรัชกุล (2520 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้นักเรียน ได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง ยอมรับตนเองสนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผน และการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดทั้งการปรับตัวที่เหมาะสมด้วย นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2518 : 39) กล่าวไว้ด้วยว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เหมาะสมกับวัยรุ่นมากเพราะเป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการพลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคล ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้อย่างถาวร

สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้ ได้มีผู้นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน เช่น ในปี พ.ศ. 2525 เพชรสุดา เพชรใส (2525 : 26) ได้ใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ครั้นในปี พ.ศ. 2526 สุภาพร จันทร์ศิริโยธิน (2526 : 75) ได้ใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนมีวินัยในตนเองสูงขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 พรนิมล เญ็ญะ (2527 : 52) ได้ใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ฯ จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนมีการสื่อสารระหว่างบุคคลดีขึ้น และในปี พ.ศ. 2530 ภัทธกานต์ เผ่าบุญเกิด (2530 : 38) ได้ใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์จอห์น อาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง

ด้วยเหตุนี้ในการที่จะให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร โดย

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่องผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร จะช่วยให้ทราบผล
ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย และจะเป็นแนวทางให้ครู
แนะแนวและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทราบแนวทางในการนำ
การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ไปใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531 ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 7 คน และกลุ่มควบคุม 7 คน สำหรับ

นักเรียนที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น เป็นนักเรียนที่อาจารย์ประจำชั้นเสนอรายชื่อว่ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายสูงกว่าร้อยละ 75 โดยพิจารณาตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด คือมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ นุดัดเสียง นุดลากเสียง นุดลอยหน้าลอยตา นุดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการนุด บิดอายุเวลายุกเพื่อนล้อ แต่งหน้า ประดับเครื่องประดับของสตรี การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน จากนั้นผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย โดยแบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

3.1.1. ก้าวรให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1.2. การให้ข้อเสนอแนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ
2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง หลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและ

ประสบการณ์ทางการ ให้คำปรึกษาช่วยให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา ซึ่งมีขั้นตอนที่ง่ายเพียง

3 ขั้นตอนคือ

1.1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

2. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายหมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนชายที่แตกต่างกันไปจากนักเรียนชายทั่ว ๆ ไปซึ่งเป็นเพศเดียวกัน สำหรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชชนนิศ แบ่งเป็น 4 ด้านดังนี้

2.1 คำพูด ได้แก่ พูดตัดตึงเสียง พูดลากเสียง พูดลอยหน้าลอยตา พูดมีหางเสียง ตะ ฮา

2.2 ท่าทาง ได้แก่ การค้อน การเดินบิดกัน การทำมีก้ออหรือขยประจบการพูด

บิดอายุเวลาทุกเพื่อนล้อ

2.3 การแต่งกาย ได้แก่ การแต่งหน้า การประดับเครื่องประดับของสตรี

2.4 การรวมกลุ่ม ได้แก่ การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

สำหรับพฤติกรรมในข้อ 2.1 - 2.4 เป็นพฤติกรรมที่นำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง พฤติกรรมในข้อ 2.1 - 2.2 เป็นพฤติกรรมที่จะนำมาสังเกต

3. การให้ข้อเสนอแนะหมายถึง การให้ความรู้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชชนนิศ ในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เช่น การลดพฤติกรรมเกี่ยวกับ คำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมกลุ่ม ในการให้ข้อเสนอแนะแต่ละครั้งจะดำเนินการดังนี้

3.1 แจกบทความให้นักเรียนอ่าน

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยจากผู้วิจัย

3.3 นักเรียนสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

4. กลุ่มทดลองหมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

5. กลุ่มควบคุมหมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

✓ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษาร่วมให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

✓ สำหรับ วัชรวิ ทรัพย์มี (2518 : 38) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเองกล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้รับความคิดในการที่จะแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง

ส่วน คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 90) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต่างจากการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือสมาชิกทุกคนมีปัญหามาช่วยกันแก้ไขในกลุ่ม ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้นมุ่งให้ผู้มีปัญหาได้แก้ไขด้วยตนเองและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะช่วยเหลือเฉพาะสมาชิกที่ปกติเท่านั้น

นอกจากนี้ สุรางค์ นามสูตร (2526 : 20) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่บุคคลในกลุ่มซึ่งประกอบด้วยผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกที่มีความสมัครใจมาเข้ากลุ่มร่วมกัน ซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน จึงมาปรึกษาหารือร่วมกัน บุคคลในกลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกัน

และกัน บรรรชากาศภายในกลุ่มนั้นจะต้องก่อให้เกิดความอบอุ่น ให้การยอมรับ ไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความสบายใจ พร้อมทั้งจะมุ่งถึงปัญหาและร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้น

✕ สำหรับเอกสารต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีผู้ให้ความหมายไว้ดังเช่น โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติ ให้ยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเองและพยายามแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มยังจะช่วยให้ผู้มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำความคิดทั่วไปจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน

✕ ส่วนกอร์รีส์ และบราวน์ (Gawrys and Brown . 1970 : 21) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นการสร้างกระบวนการเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่น และเปิดโอกาสให้สมาชิกภายในกลุ่ม ได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิกจะไม่มีการบังคับ สมาชิกจะเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจมีจุดสนใจร่วมกัน มีปัญหาร่วมกัน

จากการศึกษาความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มหมายถึงกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือความต้องการคล้าย ๆ กัน มาปรึกษาหารือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษา ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษาร่วมให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้มีการยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง พยายามแก้ไขปัญหานั้นและนำความคิดทั่วไปจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง

ปรัชญาการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

วรภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ (2522 : 7) ได้กล่าวถึงปรัชญาการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มประกอบด้วย

1. การเปิดเผยตนเอง (Self - disclosure) เพื่อจะสร้างสายใยแห่งการเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การเปิดเผยตนเองควรจะได้รับการพัฒนาให้ถึงจุดที่ว่าสมาชิกสามารถจะแบ่งปันสภาพอารมณ์และความคิดที่เกิดขึ้นขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่สิ่งเหล่านั้นต้องไปเกี่ยวข้องกับสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่ม จุดรวมที่สำคัญที่สุดคือ "ที่นี่และเดี๋ยวนี้" อดีตจะมาเกี่ยวข้องก็เพียงแต่ในโอกาสที่มาสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรู้สึก และความคิดในปัจจุบันเท่านั้น

2. ความซื่อสัตย์ (Honesty) สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการกระทำของเขา ความคิด ความรู้สึก และการกระทำ มีผลต่อพฤติกรรมของเขา นักจิตวิทยาการศึกษาควรจะให้โอกาสแก่สมาชิกทุกคนในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเขา

3. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองและของกลุ่ม

4. การเลือก (Choices) สมาชิกควรมีลักษณะการเลือกส่วนตัวและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ของสมาชิก และการประเมินพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมของตนเองและของผู้อื่น

6. การตัดสินใจ (Decision - Making) การตัดสินใจส่วนตัวก่อให้เกิดช่องทางในการตัดสินใจของกลุ่มและต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุก ๆ คน

หลักการพื้นฐานการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เคมป์ (วิญญู พูลศรี. 2523 : 10 - 11 ; อ้างอิงมาจาก Kemp. n.d) ได้สรุปถึงหลักการพื้นฐานของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ดังนี้

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิในความรู้สึกของตนเอง คือรู้สึกอย่างไรที่ตนเองรู้สึก ผู้ให้คำปรึกษาจะสนับสนุนให้สมาชิกแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาและให้แต่ละคนเคารพในอารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่นด้วย

2. แต่ละคนจะตัดสินใจว่า จะพัฒนาอะไรเกี่ยวกับตนเองด้วยตนเอง

3. แต่ละคนมุ่งแก้ปัญหาให้ตนเอง ไม่ใช่มุ่งแก้ปัญหาให้คนอื่น

4. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์ เป็นจุดที่สำคัญยิ่งกว่าสถานการณ์

5. การเปิดเผยช่วยให้การปรึกษามีประสิทธิภาพ ถ้าไม่มีการป้องกันตนเองกันรวมทั้งจะเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ในบรรยากาศที่มีความไว้เนื้อเชื่อใจ มีความหวังดีมีความเข้าใจ แต่การเปิดเผยตนเองมากเกินไปก็จะแสดงให้เห็นถึงการช่วยตัวเองไม่ได้

6. บุคคลจะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งจะทำให้พึงพาคนอื่นน้อยลง

7. การลงมือกระทำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งจะมีได้ในบรรยากาศของการยอมรับ และความเข้าใจ

8. ในการเผชิญปัญหา แก้ปัญหา มีวิธีเลือกหลายวิธี ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้สมาชิก เห็นหนทางจากทางเลือกต่าง ๆ
 9. สมาชิกจะต้องมีความมั่นใจเกี่ยวกับตัวเองในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นการให้การเสริมแรงถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องคำนึงถึง
 10. สมาชิกนำสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ประสบการณ์ในกลุ่มจะเป็นสิ่งจำเป็น
 11. การที่คนรู้จักตนเองอย่างลึกซึ้ง และยอมรับตนเอง ทำให้มีการป้องกันตนเองน้อยลง ผนได้กับคำวิจารณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตน
 12. บุคคลจะเข้าใจตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถควบคุมตนเองได้มากขึ้น
- จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
- วิชรี ธูระคำ (2524 : 117) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า
1. เพื่อให้บุคคลสำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้มากที่สุด
 2. เพื่อให้บุคคลสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง นำตนเองได้ และสามารถดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้
3. เพื่อให้บุคคลสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ ไปปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
- พลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 97) กล่าวถึงพลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ดังนี้
1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม จะต้องรับรู้ และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษาและจะเผชิญกับปัญหาทั้งหลายของตนเอง จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลังจากรับคำปรึกษาไปแล้ว
 2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพื่อการแก้ไขปัญหาในกลุ่ม
 3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิก ยอมรับตนเองจะเป็นผลให้แต่ละบุคคล เกิดเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย
 5. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรง ต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่มซึ่งจะทำให้เป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม

6. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผลในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเอง มีการยอมรับความคิดของบุคคลอื่นที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและความไม่พึงพอใจซึ่งอยู่ในระดับที่พอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norm) สมาชิกขอมต้องการจะได้รับความช่วยเหลือและไม่ต้องการที่จะให้บุคคลอื่นมองข้าม ไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาด้วยกัน

ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ทองเวียน อมรัชกุล (2520 : 113 - 120) กล่าวถึงการแบ่งขั้นตอนของกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) ในขั้นนี้สมาชิกที่เข้ากลุ่มยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่มและต้องใช้เวลาแก่สมาชิกพอสมควรอย่ารีบเร่ง

2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Transition Stage) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและผลการขึ้นบ้าง สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกันแต่ก็ยังมีความวิตกและตึงเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้สมาชิกกล้าอภิปรายปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผย

3. ขั้นดำเนินการ (The Working Stage) ขั้นนี้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความจริง ร่วมกันแก้ไขปัญหของสมาชิกทุกคนได้สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อสมาชิกเข้าใจปัญหาอย่างกระจ่างแจ้ง รู้วิธีแก้และวิธีนำไปปฏิบัติด้วยความพอใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้างก็ยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้

การจัดกลุ่ม

เชอ์ทเชอ์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 457 - 461) ได้เสนอวิธีการจัดกลุ่มไว้ดังนี้

1. การเลือกสมาชิก ควรเลือกผู้ที่มีความสนใจ หรือมีปัญหาคล้ายคลึงกัน และประกอบด้วยทั้งสองเพศ มีวัยใกล้เคียงกัน เป็นผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ และเต็มใจจะแสดงความคิดเห็น การเลือกจะต้องใช้วิธีสัมภาษณ์ทีละคน บุคคลที่ไม่เหมาะสมกับการเข้ากลุ่มคือ พวกก้าวร้าว เห็นมอาย ปรับตัวยาก และไม่ควรถัดญาติหรือเพื่อนสนิทให้อยู่กลุ่มเดียวกัน
2. ขนาดของกลุ่ม ไม่ควรมากเกินไป ควรจะประมาณ 6 - 8 คน เพราะถ้ากลุ่มใหญ่เกินไปจะทำให้สัมพันธภาพในกลุ่มลดลง
3. เวลา สำหรับเด็กมัธยมศึกษา ควรพบกันครั้งละ $1 - 1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง สัปดาห์หนึ่งควรพบกัน 2 - 3 ครั้ง ควรพบกันอย่างน้อย 10 ครั้ง
4. ชนิดของกลุ่ม ควรเป็นชนิดกลุ่มปิด ไม่ใช่ลักษณะกลุ่มเปิด
5. การจัดที่นั่ง ควรจัดเป็นวงกลม เพื่อให้กลุ่มมีสัมพันธภาพกันมากขึ้น
6. สมาชิกต้องรับผิดชอบในการตั้งใจฟังสมาชิก ร่วมอภิปรายปัญหา และความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม

พฤติกรรมผู้ให้คำปรึกษาในกลุ่ม

วราภรณ์ สัมสุวรรณ (2522 : 8) กล่าวว่า พฤติกรรมของผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้นำกลุ่มจะมีความสำคัญมากในการอำนวยความสะดวกให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ พฤติกรรมของผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีการแสดงพฤติกรรม ที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการของกลุ่มดังนี้

1. การเริ่มต้น ผู้นำกลุ่มจะต้องเป็นคนที่กระตือรือร้น คล่องแคล่ว ในระดับหนึ่ง ที่จะสามารถเริ่มต้นกิจกรรมกลุ่มได้ สร้างบรรยากาศของการยอมรับ การแบ่งปันความรู้สึกต่อกัน ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความคุ้นเคย ให้มีความเข้าใจ มีความมั่นใจในการเข้ากลุ่ม
2. การช่วยให้งอกงามหรือให้เปลี่ยนแปลง จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ให้คำปรึกษาสามารถประเมินความสามารถของสมาชิกที่ปรากฏในกลุ่ม และมอบหมายให้แต่ละคนได้รับบทบาทที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาจากกลุ่มซึ่งได้มีการแบ่งปัน การสนับสนุน ถ้าผู้ให้คำปรึกษาเปิด

โอกาสให้สมาชิกได้ทำ

3. การสอดแทรกเพื่อช่วยให้สมาชิกพูดเรื่องราวและความรู้สึกของตนเองกล้าเผชิญปัญหา ยอมรับความจริง ยอมรับฟังคำวิจารณ์ของผู้อื่นที่มีต่อตน ในบางโอกาสผู้ให้คำปรึกษาอาจจะต้องสอดแทรกความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม การป้องกันสิทธิของสมาชิกบางคน การรักษาเวลา การบำบัดกลุ่มด้วยวิธีที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีสมาชิกบางคนในกลุ่มทำหน้าที่ที่น้อยอยู่แล้วก็ตาม

4. การรักษากฎมีดังนี้ ต้องปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม เช่น เปิดเผยปัญหาของตน รับฟังปัญหาของผู้อื่น และเก็บความลับในกลุ่มเป็นต้น

5. การเป็นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสาธิตให้สมาชิกให้สมาชิกดูถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ต้องการให้เกิดขึ้นในกลุ่ม โดยสมาชิกแต่ละคนจะมีความไว้วางใจต่อกันสูง

6. การให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้นำกลุ่มจะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาทั้งในและนอกแต่มีกฎอยู่ว่า การให้คำปรึกษานอกกลุ่มนั้นจะใช้ตอนเริ่มต้นของการเข้ากลุ่ม เนื้อหาที่ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น ตามปกติจะเกี่ยวกับการอภิปรายซึ่งอยู่ในกลุ่ม

พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม

วรภรณ์ ลิ้มสุวรรณ (2522 : 9) กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ที่มีประสิทธิภาพนั้น มีกฎเกณฑ์ที่เสนอแนะเกี่ยวกับการสนทนาของสมาชิกไว้ต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้คือ

1. การตั้งใจฟัง เรื่องที่สมาชิกคนอื่น ๆ พูด สมาชิกควรจะพูดถึงเฉพาะแต่บุคคลที่กำลังเสนอหรือได้รับบทบาทอยู่ และควรจะสื่อสารกับสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มโดยตรงสิ่งใดก็ตามที่พูดกันในกลุ่มควรเป็นความลับ ไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม

2. การฟังสมาชิกควรได้รับการกระตุ้นให้ฟังทั้งเนื้อหาและความรู้สึกของสมาชิกคนอื่นที่กำลังพูด เมื่อสมาชิกคนใดรู้สึกว่าฟังในขณะนั้นทำได้ลำบากควรจะรีบบอกผู้พูดแทนที่จะปล่อยให้ผ่านไป

3. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรจะพูดถึงสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ทันทีเดี๋ยวนี้ อย่างไร และจะเปลี่ยนอะไร ไม่ใช่คำถามว่าทำไม เพราะจะทำให้ผู้ตอบคิดหาเหตุผลแก้ตัวเข้าข้างตัวเอง

4. สมาชิกควรใช้สติปัญญาคิดในรูปของเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ สมาชิกจะได้รับการกระตุ้น

ให้แสดงออกถึงการร่วมแบ่งปันความคิด และความรู้สึกซึ่งเป็นส่วนตัว การอภิปรายที่ผลัดเปลี่ยนกันไป ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมจะเคลื่อนเข้าสู่ความสนใจเรื่องราวเฉพาะของแต่ละบุคคล

5. การตั้งคำถาม การถามควรทำในลักษณะขอ คำอธิบายเพิ่มเติมหรือขอความเห็น

6. การเจาะลงระดับความรู้สึก จะมีประโยชน์ต่อสมาชิก ผู้ซึ่งรู้ว่าเขาคือใครและรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง

7. ความคิดและความรู้สึก สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้ เข้าใจว่าสิ่งที่เขาคิดและรู้สึกนั้นแยกจากกัน

ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

แกซดาและมิโซวส์ (Gazda and Measows . 1963 : 306 - 310) ได้รวบรวม

ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า

1. สมาชิกในกลุ่มได้พบว่า คนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขาเหมือนกัน

2. การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกภายในกลุ่มจะกระตุ้น ให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาของเขา

3. กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมี โอกาสที่จะแสดงและทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

4. สมาชิกสามารถแสดงพฤติกรรม และความรู้สึกของตนตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจสมาชิกอื่นภายในกลุ่ม

5. สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการ ให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตนภายในกลุ่ม

6. สมาชิกมี โอกาสที่จะ เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต

7. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะ ได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

8. บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกรู้สึกเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว

9. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

10. การที่นักจิตวิทยาการปรึกษา ได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกันช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการปรึกษาใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

พรณี ชูทัย (2521 : 11) สรุปคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า

1. สามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกัน
2. เป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา
3. ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
4. ช่วยให้นักเรียนสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจความรู้สึก ความคิดของตนเองและ

เกิดการยอมรับตัวเองและแก้ปัญหาของตนเองได้

5. เน้นที่อารมณ์และความรู้สึกของสมาชิก ทำให้สมาชิกสามารถพัฒนาตนเองได้

6. บรรยากาศของกลุ่มจะสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกันและกันช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตนเองอย่างปลอดภัย

7. ยอมรับและมีความเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี

จากการศึกษาประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่สามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกัน เป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา ทำให้นักเรียนในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาเนื่องจากคนอื่น ๆ ก็มีปัญหา บรรยากาศของกลุ่มสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

การวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

การวิจัยในต่างประเทศ

เบทส์ (สุปรียา อิศรางกูร ณ อยุธยา. 2523 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Bates. n.d.)

ได้ศึกษาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 36 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 พบปะสัปดาห์ละครั้งติดต่อกัน 13 สัปดาห์ กลุ่มที่ 2 เข้าติดต่อกัน ผลปรากฏว่า กลุ่มที่เข้ากลุ่มแบบมาราธอนไม่มีการเปลี่ยนแปลงบางพฤติกรรมเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม แต่สำหรับกลุ่มที่ 1 เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมแล้วพบว่า การมาโรงเรียนสม่ำเสมอขึ้น รู้จักหน้าที่พลเมืองเพิ่มขึ้น

สนใจในการเลือกอาชีพ ยอมรับตนเองยอมรับคนอื่น แต่มีเจตคติสูงซึ่ง ผู้วิจัยสรุปว่า การเข้ากลุ่มเป็นระยะเวลาสั้นทำให้เกิดการสร้างแรงติดต่อกัน ทำให้เกิดการช่วยเหลือในการเปลี่ยนแปลง

✓ โฮลท์ (Holt . 1979 : 6564 - A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อความรับผิดชอบตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้มีการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 15 คน จากเมืองเชรเวพอร์ต (Shreveport) ในมลรัฐหลุยเซียน่า (Louisiana) สหรัฐอเมริกาโดยคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียน มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง และกลุ่มหลอกกลุ่มละ 5 คน โดยพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ พบว่ากลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มหลอก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ แคปแลน (Caplan.n.d.อ้างอิงมาจาก สุปรียา อิศรางกูร ณ อยุธยา. 2523 : 19) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีประวัติเกี่ยวกับการต่อต้านกฎของโรงเรียนและต่อต้านสังคม 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที พบว่าทำให้เกิดความสอดคล้องระหว่างตนจริงกับตนในอุดมคติเพิ่มขึ้นนั่นคือ รู้จักตนเอง และยอมรับตนเองเพิ่มขึ้น และมีปัญหาทางสังคมน้อยลง แต่ในด้านแต่มีเจตคตินั้น ไม่พบความแตกต่าง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

การวิจัยในประเทศไทย

✓ วราภรณ์ สัมสุวรรณ (2522 : 34 - 36) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชิง ซึ่งได้รับการฝึกความรู้สีก่อนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 48 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน 5 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกการรับความรู้สึกมีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน และนอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

วิบูลย์ พูลศรี (2523 : 35 - 39) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 จำนวน 20 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับใกล้เคียงกันและสุ่มมาเพียง 8 คน พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ ใช้เวลาครั้งละ 1 ชั่วโมง พบว่า สมาชิกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และคะแนนนิสัยและทัศนคติในการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาลินี อุษิโพธิ์ (2525 : 1 - 110) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทาราม ปีการศึกษา 2525 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนให้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพร จันทร์ศิริโยธิน (2526 : 127) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 20 คน เป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 5 สัปดาห์ หลังการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวข้างต้น จะเห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือทัศนคติที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยมีความมั่นใจว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นวัยรุ่นได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

สำหรับความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายนั้น มีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้

จากการสัมภาษณ์ วันเน็ญ บุญประกอบ (2531) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายไว้ว่า

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย หมายถึง พฤติกรรมที่ผิดไปจากเพศของตนเอง เช่น เด็กชายจะมีพฤติกรรมเป็นหญิง คือ มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย ทำอะไรอย่างผู้หญิง อาจจะทำแต่งเครื่องประดับ นุ่งผ้าลวยหน้าลวยตา นิสัยใจเสาะ ซึ่กิ้ว ค่อนข้างติดแม่ ไม่ชอบเล่นรุนแรง จะเล่นเหมือนผู้หญิง เช่น เล่นตุ๊กตา เล่นหม้อข้าวหม้อแกง และไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชายด้วยกัน

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2530 : 1) ได้กล่าวถึงลักษณะของ ทอม ตุ๊ด ดี ไว้ดังต่อไปนี้

ทอม ย่อมาจากทอมบอย หมายถึง ผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว ชอบแสดงกิริยาท่าทาง และทำ นิสัยเหมือนผู้ชาย เช่น ไม่ยอมใส่กระโปรง นุ่งแต่กางเกง สวมเสื้อเชิ้ต ใส่รองเท้าผ้าใบ ตัดผมสั้น ทำนั้งทำย่นตลอดจนการเดินต้องทำให้เหมือนผู้ชาย คือเป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน ต้องการปลุกกระตุ้นอารมณ์ เล้าโลม และคอยปกป้องคุ้มครองผู้หญิงที่ตนชอบ ตุ๊ด มาจากคำว่าตุ๊ดซี่ ซึ่งเป็นชื่อของ ตัวเอกในภาพยนตร์เรื่องหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชาย แต่แต่งตัว แต่งผม และทำท่าทางเหมือนผู้หญิง ความหมายก็คือความรู้สึกนึกคิดของผู้หญิงที่อยู่ในร่างกายของผู้ชาย เรียกกันทั่วไปว่า กระเทย หรือ เกย์ แต่ว่ากระเทยหรือเกย์นั้นอาจจะไม่แสดงออกอย่างเปิดเผยให้คนอื่นรู้ ส่วนตุ๊ดซี่นั้น คือเกย์ที่ต้องการให้คนอื่นในสังคมรู้ เปิดเผยทั้งคำพูด ท่าทาง และการแต่งกาย

ดี มาจากคำว่า เลดี หมายถึงผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวเป็นคู่ควงของทอมนั่นเอง

ฉลอง นวนานิช (2529 : 85) ได้กล่าวถึงทอม ตุ๊ด ดี ไว้ดังนี้

ทอม หมายถึงหญิงที่ชอบทำตัวเป็นชาย และชอบรักร่วมเพศ

ตุ๊ด เป็นคำแสลงที่ใช้เรียกผู้แต่งตัวเป็นหญิง และหญิงที่แต่งตัวเป็นชายมีลักษณะคล้ายพวก ลักเพศ ถ้าปล่อยเลยเถิด ไม่ดึงกลับจะกลายเป็นพวกลักเพศได้ คำว่าตุ๊ดมาจากภาษาต่างประเทศ

คือ ตู๊ดซี่ พวกตูดจริง ๆ ไม่ถึงขั้นพวกรักร่วมเพศ แต่ชอบแต่งตัวแสดงในที่สาธารณะ แพนชั่นสมัยใหม่ ช่วยส่งเสริมให้พวกตูดได้แสดงออกอย่างเปิดเผยและอาจจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศได้ในภายหลัง
ดี หมายถึงหญิงแท้ ๆ ที่ไม่ชอบผู้ชาย แต่กลับไปชอบผู้หญิงที่ทำตัวเป็นผู้ชาย

เกย์ หมายถึงพวกที่มีร่างกายเป็นชาย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เกย์คิง และ เกย์ควีน แต่อาจสลับความเป็นคิงและควีนได้ เกย์คิงคือผู้ชายที่ทำตัวเป็นชาย และเกย์ควีนคือผู้ชายที่ทำตัวเป็นผู้หญิง ในการแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศ

จากเอกสารต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ได้แก่ พฤติกรรมที่ผิดไปจากเพศของตน เช่น เด็กชายมีพฤติกรรมเป็นผู้หญิง มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย กระตุงกระตึ่ง นุดจาลอยท้อลอยตา นิสัยใจเสาะ ซึ่กั้ว ค่อนข้างติดแม่ ไม่ชอบเล่นรุนแรง เล่นเหมือนเด็กผู้หญิง และไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชายด้วยกัน

สาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2530 : 2 - 4) ได้กล่าวถึงสาเหตุของ ตู๊ดซี่ ว่ามีสาเหตุหลายประการ ได้แก่

สาเหตุจากทางบ้าน แบ่งออกเป็น 3 ประการคือ

1. ขาดแบบอย่างของพ่อให้เลียนแบบ อาจเป็นเพราะพ่อดู หรือเด่นเกินไป จนเด็กไม่สามารถเลียนแบบได้ หรือพ่ออ่อนแอห่างเหิน ตายจาก จนไม่มีแบบให้ลอกเลียน เมื่อไม่มีเพศพ่อให้ลอกเลียนเด็กก็เลยไปเลียนแบบแม่ ยิ่งบ้านนั้นมีชายอยู่เป็นแม่บ้านเต็มวันด้วยแล้ว เด็กก็ยังมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศเร็วขึ้น
2. เกิดจากการคาดหวังของพ่อ แม่ ตั้งแต่ก่อนที่ลูกชายจะคลอดออกมา อาจเป็นเพราะมีลูกชายหลายคนแล้วจึงอยากมีลูกสาวบ้าง จนเด็กนั้นเกิดความภูมิใจอยู่ในจิตใจสำนึกว่าการแต่งตัวเป็นผู้หญิงนั้นทำให้ได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป
3. เกิดจาก พ่อ แม่ ที่ไปแสดงความรัก ความเอาใจใส่ และ เข้าข้างลูกสาวมากเกินไป จนลูกชายรู้สึกว่าการเป็นผู้ชายนั้นทำให้ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่จาก พ่อ แม่ จึงลองทำตัวเหมือนผู้หญิงดูบ้าง และถ้าได้รับก็จะทำเช่นนั้นตลอดไป

สาเหตุจากทางโรงเรียนแบ่งออกเป็น 3 ประการคือ

1. การถูกเพื่อนล้อเลียน อาจเป็นเพราะเกิดมาเป็นคนหน้าตาดี รูปร่างอ่อนน้อม จึงถูกเพื่อนล้อเลียนว่าเป็นกระเทย เป็นเกย์ เป็นตุ๊ด นานเข้าเด็กก็เลยคิดไปว่าตนเองเป็นกระเทย เป็นเกย์ เป็นตุ๊ด จริง ๆ และยิ่งถ้าครูที่โรงเรียนล้อเลียนด้วยก็จะทำให้เป็นกระเทย เป็นเกย์ เป็นตุ๊ด เร็วขึ้น

2. เกิดจากการเลียนแบบ เมื่ออยู่บ้านก็ไม่ค่อยมีโอกาสได้พบพ่อ อยู่ใกล้ชิดพ่อ ไม่มีแบบผู้ชายให้เลียนแบบ เมื่อไปโรงเรียนก็ไม่ค่อยจะมีครูผู้ชายให้เลียนแบบ เพราะครูผู้ชายมีน้อย มองไปทางไหนก็พบแต่ครูผู้หญิง สุดท้ายความรู้สึกลึกซึ้งของผู้หญิงก็กลืนเข้าไปในร่างเต็มตัว ตั้งแต่ยังไม่ขึ้นมัธยม

3. เกิดจากโรงเรียนบางแห่ง มองพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศว่าเป็นเรื่องสนุก จึงจัดให้มีการประกวดกระเทย ส่งเสริมให้เป็นผู้นำในการเชียร์กีฬาแต่งตัวเป็นหญิงเพื่อการแสดงในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน โดยมองว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศนั้น ช่วยสร้างความสนุกสนานให้กับงาน หรือกิจกรรมของโรงเรียน และเมื่อได้รับรางวัล ได้รับคำชมเชย จากครู - อาจารย์ ก็จะเป็นแรงเสริมให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศต่อไป

สาเหตุจากทางสังคม แบ่งออกเป็น 2 ประการคือ

1. ส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชน โดยเฉพาะทางโทรทัศน์ซึ่งมักมีการแสดงชบช้นด้วยการทำตัวตุงตุงเป็นตุ๊ด แสดงโดยคนแสดงที่ไม่ใช่ตุ๊ดและคนที่เป็นตุ๊ดจริง เด็กชายกำลังหาแบบอย่างอยู่จึงเลียนแบบเพราะพฤติกรรมดังกล่าวเชื่อมโยงกับความสนุกสนาน บันเทิง เด่นดัง และคิดไปว่าผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ประสบความสำเร็จในชีวิตด้านใดด้านหนึ่งนั้นมักเป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

2. เกิดจากความผันผวนของสังคมในปัจจุบัน ที่ทุกคนที่ต้องการเป็นคนเด่น เช่น เรียนเก่งบ้าง เล่นกีฬาเก่งบ้าง คุยเก่งบ้าง แต่มีบางคนที่ไม่มีอะไรเด่น และรู้สึกเป็นปมด้อย จึงทำตัวเป็นคนที่ไม่เหมือนคนอื่นคือเป็นตุ๊ดเพื่อให้เป็นจุดเด่น

 เสรี วงศ์มณฑา (2530 : 24 -27) ได้กล่าวถึงการเลี้ยงดูของ พ่อ แม่ ที่มีส่วนทำให้ลูกมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ มีดังนี้

1. ค่านิยมเรื่องลูกผู้หญิงและลูกชาย พ่อแม่ที่แสดงความรักลูกเพศใดเพศหนึ่งอย่างชัดเจน จนกระทั่งกลายมาเป็นความลำเอียง อาจจะทำให้ลูกนั้นเกิดพัฒนาการกลายเป็นเพศที่พ่อแม่ปรารถนา เช่น ทอม มักเกิดขึ้นในกลุ่มของคนจีนที่ปรารถนาลูกชายมากกว่าลูกสาว อีกรณหนึ่งคือ ทางบ้านจะตีลูกชาย แต่ไม่ตีลูกผู้หญิงเพราะมักจะรู้สึกว่าการตีลูกผู้หญิงน่ารัก ทำให้เด็กผู้ชายบางคนเริ่มต้นมองเห็นวิถีทางเดียวเท่านั้นที่จะไม่ถูกตี ก็คือการทำตนเป็นเด็กผู้หญิง

2. ความคาดหวังของพ่อ แม่ มีพ่อ แม่ จำนวนไม่น้อยที่คาดหวังเพศของลูกตั้งแต่เริ่มตั้งท้อง แต่ความหวังนั้นก็ยังไม่สมหวังเสมอไป บางทีอยากได้ลูกชายแต่คลอดมาเป็นผู้หญิง บางทีอยากได้ผู้หญิงแต่คลอดออกมาเป็นลูกชาย จึงทำให้ พ่อ แม่ พยายามเลี้ยงลูกให้เป็นเพศที่ตนคาดหวัง โดยไม่คำนึงถึงเพศที่แท้จริงของเด็ก

3. ค่านิยมของไทย พ่อ แม่ ชอบเลี้ยงลูกผู้หญิงตอนเด็ก ๆ แล้วชอบเลี้ยงลูกชาย ตอนโต คือตอนเล็ก ๆ ชอบด่าลูกชายว่าซนอย่างกับจับปูใส่กระดิ่ง ลูกหญิงเรียบร้อย สบายกว่า พอโตขึ้นมีลูกผู้หญิงเหมือนมีสาวไว้หน้าบ้าน ผู้ชายจะ ไปไหนก็ไม่เนาไม่เสีย ฉะนั้นบ้านไหนตอนเล็ก ๆ ซึ่งกรณีเช่นนี้ส่วนใหญ่คุณย่า คุณยาย จะชอบเลี้ยงหลานแบบนี้ และมักพอใจในความเรียบร้อยของหลานชายที่นั่งพับเพียบเรียบร้อย

4. พฤติกรรมของพ่อ ได้แก่

4.1 ดุจนเกินเหตุ การที่พ่อดุมาก ๆ ทำให้ลูกชายเริ่มรังเกียจพฤติกรรมของพ่อ และเลียนแบบพฤติกรรมของแม่

4.2 พ่ออ่อนแอ จนกระทั่งแม่กลายเป็น ผู้นำในครอบครัว การตัดสินใจทุกเรื่องเป็นของแม่ ในที่สุดลูกทุกคนก็เหมือนแม่ ซึ่งรวมทั้งลูกชายด้วย

4.3 พ่อไม่อยู่บ้าน ลูกชายไม่มีตัวอย่างของเพศชายที่จะเลียนแบบจึงเลียนแบบแม่

5. พฤติกรรมของแม่ ได้แก่

5.1 แม่ที่ทำงานบ้าน ดูแลบ้าน และมักจะรวบอำนาจภายในบ้านรวมถึงวิธีการเลี้ยงดูลูก และจะไม่ชอบลูกซึ่งเป็นเหมือนพ่อในหลาย ๆ อย่างจึงเป็นผู้ที่หนึ่งด่าพ่อให้ลูกฟัง เช่น เรื่องกินเหล้า สูบบุหรี่ เป็นต้น การที่แม่หนึ่งด่าพ่อให้ลูกฟัง ลูกผู้ชายจะมีความรู้สึกไม่ชอบพ่อ ในที่สุดพ่อก็ไม่ใช่แบบอย่างที่ดีที่สุดที่ลูกชายจะเอาเป็นแบบอย่าง จึงเลียนแบบแม่

5.2 แม่ที่ใช้ลูกชายเป็นตัวแทนพ่อในยามเหงา สำหรับเรื่องที่มีส่วนผิดด้วย พ่อพ่อก็มีอำนาจหน้าที่การงานสูงขึ้น ใช้ชีวิตนอกบ้านมากขึ้นบางทีไม่เกี่ยวกับงานแต่เกี่ยวกับความเบื่อจากเคยไปไหนมาไหนด้วยกันก็ไม่ไปอีกแม่จึงเอาลูกชายไปเป็นเพื่อน ตามร้านทำผม ตามร้านตัดเสื้อ ลูกชายซึ่งยังไม่ได้อ่านหนังสืออย่างหนึ่งอย่างใดแต่ซัดจิงเลียนแบบพัฒนาเอกลักษณ์ไปทางแม่

5.3 แม่ที่กลัวความเหงา ปฏิเสธผู้หญิงทุกคนที่มาอยู่กับลูกของตน ลูกชายจะชอบผู้หญิงคนไหน แม่คำว่าเป็นประจำ ตีโน่น ตีนี้ จนไม่มีตีเลย จนกระทั่งในที่สุดไม่สามารถมองหาผู้หญิงที่ตีได้เลย เพราะแม่หนึ่งคำ นิ่งตี ทุกวัน ในระยะยาวเด็กพวกนี้เกิดความรู้สึกว่า ถ้ารักผู้หญิงคนอื่นก็เปรียบเหมือนทรยศแม่ พวกนี้ถ้าใจกล้ำมาก ๆ ก็จะแสดงออกกลายเป็น เกย์ ไปเลย ถ้าใจไม่กล้ำก็จะกลายเป็นพวกรักผู้หญิงไม่ได้ มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงไม่ได้

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2530 : 12) กล่าวว่า การเป็นติดยุติมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น

1. ครอบครัวที่พ่อ ผลักภาระการอบรมเลี้ยงดูลูกให้แม่ หรือกรณีที่พ่อแม่ ไม่ค่อยรักกัน เมื่อมีการทะเลาะกัน แม่ก็ตำหนิให้ลูกฟัง ลูกจึงเกิดความฝังใจเกลียดพ่อและเลียนแบบแม่

2. โรงเรียนที่เป็นโรงเรียนชายล้วน ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเป็นติดยุติมากขึ้น

สุดใจ ทศพร (2530 : 45) กล่าวถึงการเป็นกระเทยของเด็กผู้ชายว่า เด็กผู้ชายเปลี่ยนนิสัยเป็นหญิงทีละน้อยเพราะขาดพ่อ อยู่กับแม่ ใกล้ชิดแม่ ศรีซาดาแม่เอาแม่เป็นแบบอย่างมาแต่เด็ก โดยทั่วไปเด็กมักใกล้ชิดแม่มากกว่าพ่อ เวลาพ่อ แม่ หย่ากันเด็กมักเลือกอยู่กับแม่ และแม่ก็ตำหนิพ่อให้ลูกฟัง เป็นเหตุให้ลูกไม่อยากเป็นชาย ในสังคมจึงมีติดยุติมากขึ้น

จากการศึกษาถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ พบสรุปได้ว่าเกิดจากสาเหตุ 3 ประการคือ สาเหตุจากทางบ้าน ทางโรงเรียน และทางสังคม

แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพ

ฟรอยด์ (ปิยะนุช ประจักษ์จิตต์. 2530 : 17 - 19 ; อ้างอิงมาจาก Freud. n.d.) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการของบุคลิกภาพตามขั้นพัฒนาการตามความต้องการทางเพศ (Psychosexual Stages) เป็น 5 ขั้นและเชื่อว่าพัฒนาการในขั้นที่ 3 คือขั้นความพอใจอยู่ที่บริเวณอวัยวะเพศ (Phallic Stage) จะมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของบุคคลอย่างมาก สำหรับขั้นพัฒนาการทาง

บุคลิกภาพทั้ง 5 ชั้น มีดังต่อไปนี้

1. ระยะเวลาพอใจอยู่ที่ปาก (Oral Stage) ช่วงอายุ 0 - 1 ปีแรกเป็นระยะที่เด็กทารกเน้นความสนใจและความพึงพอใจอยู่ที่การ ดูด กัด สัมผัสที่บริเวณปากหรือการได้รับอาหาร ในเวลาที่ต้องการ การดูดนมหรือการได้รับการตอบสนองที่ปาก นอกจากจะตอบสนองความต้องการในด้านความหิวแล้ว ยังทำให้ทารกได้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางร่างกายด้วย ถ้าได้รับอย่างเพียงพอและเหมาะสมทารกจะรู้สึกพึงพอใจ มีความรู้สึกที่สิ่งแวดล้อมและผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเป็นมิตร และนำมาซึ่งความสุข แต่หากไม่ได้รับอย่างเพียงพอถูกปล่อยปละละเลย หรือทิ้งให้อดอยากหิวโหย ทารกจะพัฒนาความรู้สึกไม่พอใจ โกรธกังวล เป็นทุกข์ เดือดร้อน มีความรู้สึกที่สิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบข้างไม่นำมาซึ่งความสุขพัฒนาไปเป็นความรู้สึกไม่เป็นมิตรต่อผู้ใด มองโลกในแง่ร้ายและแสดงออกอย่างรุนแรงมีความต้องการทางปากเป็นพิเศษ เช่น ตะกละในเรื่องอาหารการกิน ละโมบเอาแต่ใจและมักติดในสิ่งเสกติดรูปแบบต่าง ๆ ในทางตรงกันข้าม หากได้รับการตอบสนองความพึงพอใจที่ปากอย่างมากมาฟูมเฟื่อย เกินพอดี ได้รับการเอื้ออำนวยความสุขบริเวณปากอยู่ตลอดเวลา ทารกจะพัฒนาความรู้สึกว่าความสุขความพึงพอใจทั้งหลายทั้งปวงในโลกอยู่ที่ตนเองและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความพอใจทางปากทั้งสิ้น เมื่อโตขึ้นมักติดนิสัยที่จะหาความสุขความพอใจให้ตนเองเป็นใหญ่ โดยไม่คำนึงถึงผู้อื่นหรือ คำนึงถึงผู้อื่นเป็นส่วนน้อย ไม่ว่าจะเป็นการเรียกร้องความต้องการในสิ่งต่าง ๆ หรือในการตอบสนองความต้องการทางร่างกายของตนเอง เอาแต่ใจตัว ไม่มี ความอดทน มักตัดสินใจปัญหาโดยเอาตนเป็นศูนย์กลางความคิด

2. ระยะเวลาพอใจอยู่ที่ทวารหนัก (Anal Stage) ช่วงอายุ 1 - 2 ปีระยะนี้เด็กเริ่มเรียนรู้และสนใจเนื้อตัวร่างกายของตนเอง รับรู้ว่ามีสิทธิ์ในการที่จะเป็นเจ้าของสิ่งต่าง ๆ ทั้งจากภายนอกที่ได้รับจากผู้อื่น และจากภายในซึ่งเป็นผลผลิตภายในโดยตรงอันได้แก่ การขับถ่ายของเสียของตนเอง (ปัสสาวะ อุจจาระ นับเป็นสมบัติชิ้นแรกที่เด็กมี) ในระยะนี้หากเด็กได้รับการฝึกหัดเรื่องการขับถ่าย จากท่าทีของพ่อแม่ที่เข้าใจในขอบเขตความสามารถของเด็ก ไม่เข้มงวดหรือคาดหวังจนเกินไปว่าเด็กจะสามารถควบคุมการขับถ่ายได้เรียบร้อยเป็นที่เป็นที่ เป็นทาง ไม่สกปรกเลอะเทอะค่อย ๆ ฝึกอบรมสั่งสอนถึงความถูกต้องเหมาะสม และฝึกหัดที่จะควบคุมตนเองให้ทำในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ได้ตามกฎเกณฑ์ที่ละน้อย เด็กจะพัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบที่จะควบคุมและบังคับตน

เองได้แต่ถ้าพ่อแม่มีทัศนคติที่เข้มงวด เจ้าระเบียบ หรือช่างวิตกกังวลในเรื่องความสะอาด ความถูกต้องดีงาม เด็กจะพัฒนาลักษณะช่างกังวล หงุดหงิด ไม่พอใจ โกรธ และขัดใจไปพร้อม ๆ กัน กลายเป็นคนเจ้าระเบียบ หงุดหงิด ต่อต้านแบบดื้อเงียบ หรือเก็บอารมณ์ที่รุนแรงไว้ภายใน ในทางตรงกันข้ามหากพ่อแม่ปล่อยตามใจ ไม่ฝึกหัดนิสัยในการบังคับและควบคุมตนเองให้เด็กในระยะนี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลา que เด็กสนใจจะจัดการและความคุมตนเองก็นับเป็นการละเลย ไม่พัฒนาเด็กให้รู้จักดูแลจัดการกับตนเองได้อย่างเหมาะสม เด็กจะขาดประสบการณ์เริ่มแรกในการหาความสมดุลย์ระหว่างความต้องการที่ปลดปล่อยขับถ่ายของเสียออกไป เพื่อตนเองจะได้หันทุกข์ทางร่างกาย กับความรู้สึกว่าจะต้องอดกลั้นยับยั้งตนเองไว้ ไม่ทำในสิ่งที่น่าละอาย เตือดร้อนต่อผู้อื่น เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยในการอบรมเลี้ยงดูและฝึกหัดนิสัยใน ช่วงนี้ จะพัฒนานิสัยชอบทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้อื่น ไร้ระเบียบ ไม่ทำตามกฎเกณฑ์ ไม่ยั้งคิด และมักง่าย สกปรกแต่ถ้าพ่อแม่เข้มงวด ในการฝึกหัด เรื่องการขับถ่ายกับเด็กจนเกินไป เด็กจะพัฒนาลักษณะของการเป็นคนเก็บกดอารมณ์ความรู้สึก ตื้อรั้น ตระหนี่เห็นขิว ยึดมั่นในกฎเกณฑ์ความสะอาด ความ เป็นระเบียบ เรียบร้อยจนเกินไป ไม่สามารถโอนอ่อนผ่อนตามสถานการณ์อย่างเหมาะสมได้

3. ระยะความพอใจอยู่ที่บริเวณอวัยวะเพศ (Phallic Stage) ช่วงอายุ 3 - 5 ปี เด็กมีความพอใจและความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับสภาพร่างกายซึ่งแตกต่างกันตามเพศเนื่องจาก ในเด็กเล็ก ไม่มีลักษณะทางกายอย่างใดที่แตกต่างกัน เด็กจึงเปรียบเทียบเทียบและสังเกตทำที่เกี่ยวกับบทบาทระหว่างทั้ง 2 เพศอยู่ตลอดเวลา ในระยะนี้เด็กชายจะรักและสนใจแม่ ส่วนเด็กหญิงจะรักและสนใจพ่อ ซึ่งเป็นเพศตรงข้าม และเพื่อให้ตนเองได้เป็นที่รักรวมทั้งได้รับการยอมรับจากพ่อหรือแม่ เด็กชายและเด็กหญิงจะเลียนแบบบทบาทและพฤติกรรมของพ่อแม่เพศเดียวกันกับตน ความรักความอบอุ่นที่ได้รับจากทั้งพ่อและแม่ในช่วงนี้จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาบทบาทที่เหมาะสมตามเพศของตนได้ และเติบโตขึ้นอย่างมีวุฒิภาวะทางเพศที่สมบูรณ์ได้ต่อไป แต่ถ้าหากตัวแบบของเพศชายและเพศหญิงอันได้แก่ พ่อ แม่ ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ชายและผู้หญิงในโลกของเด็ก ไม่ให้ความใกล้ชิดหรือเป็นรูปแบบที่ไถนนิรมัศรัทธา เด็กไม่รู้สึกอยากยอมรับ หรือต้องการถือเป็นแบบอย่าง ก็จะทำให้เกิดความสับสนในการลอกเลียนแบบบทบาททางเพศชั้นในเด็ก พัฒนาต่อไปเป็นชายที่ไม่มีลักษณะสมกับความเป็นชาย หรือเป็นหญิงที่ไม่มีลักษณะสมกับความเป็นหญิง ทั้งความรู้สึกนึกคิด อารมณ์และการแสดงออก

หรืออาจพัฒนาไปในรูปของการอดกลั้นความรู้สึกทางเพศ ปฏิเสธความต้องการตามธรรมชาติ ขณะเดียวกันก็พยายามทำให้เพศตรงข้ามสนใจตนเป็นการชดเชยความรู้สึกแทน

4. ระยะก่อนวัยรุ่น (Latency Stage) ช่วงอายุ 6 - 13 ปี เป็นระยะที่เด็กเข้าโรงเรียน ความสนใจของเด็กจะหันไปสู่สิ่งภายนอก ได้มีโอกาสพบปะเพื่อนฝูง ครู เด็กก็พยายามปรับตัวให้มีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น ๆ และเรียนรู้ความคิดเห็นของบุคคลอื่น ๆ

5. ระยะวัยรุ่น (Genital Stage) ช่วงอายุ 13 - 18 ปี เป็นระยะที่เด็กแสดงความสนใจเพศตรงข้ามมากขึ้น การเริ่มต้นที่แท้จริงของความรักระหว่างเพศจะเกิดขึ้นในระยะนี้

เซียร์ (ปิเชนซ์ ประจักษ์จิตต์. 2530 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Sear. n.d.) ให้ทัศนะเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อ แม่ เป็นเครื่องตัดสินพัฒนาการของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางบุคลิกภาพ ซึ่งความแตกต่างกันทางบุคลิกภาพของบุคคลมักจะเกี่ยวข้องกับความแตกต่างกันของพ่อแม่ และพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกนั้น เป็นผลมาจากวิธีการที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมา เด็กจะมีการเลียนแบบ พ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยก่อนเรียน ซึ่งจะมีผลให้เด็กชายและเด็กหญิง ได้พัฒนาบทบาททางเพศขึ้น จนกลายเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในส่วนของตนเอง และเหมาะสมกับสังคม โดยเด็กชายจะเลียนแบบพ่อ และเด็กหญิงจะเลียนแบบแม่ เด็กหญิงจะพัฒนารูปแบบของพฤติกรรมได้รวดเร็วกว่าเด็กชาย เนื่องจากการเลียนแบบของเด็กหญิงกับแม่เป็นไปอย่างต่อเนื่องจากการที่ได้ใกล้ชิดกับแม่มาตั้งแต่เด็ก แต่สำหรับเด็กชายการเลียนแบบมีความยุ่งยากบ้างเนื่องจากในระยะแรกซึ่งเป็นช่วงทารกของเด็กนั้นอยู่ใกล้ชิดกับแม่มากกว่า แต่ในช่วงต่อมาต้องข้ามไปเลียนแบบพ่อ ดังนั้นการเลียนแบบบทบาทของเด็กชายจึงขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและความอบอุ่นที่ได้รับจากพ่อเป็นสำคัญ รูปแบบของผู้เป็นพ่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยเด็กนั้นควรแจ่มชัด ไม่มีลักษณะที่เป็นเลศนัย คลุมเครือ หรือน่านิยมนับถือ นอกจากนั้นเซียร์ ยังย้ำว่าสิ่งที่เด็กได้รับจาก พ่อ แม่ ซึ่งได้แก่การเสริมแรงต่าง ๆ ในระหว่างการฝึกหัดนิสัย จะช่วยปรับแต่งหรือหล่อหลอมพฤติกรรมเด็กได้เป็นอย่างดี

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มีผลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเริ่มตั้งแต่วัย 3 - 5 ขวบ โดยที่หาก พ่อ แม่ ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ชายและผู้หญิง ไม่ให้ความใกล้ชิด ไม่เป็นที่ศรัทธาของเด็ก เด็กจะเกิดความรู้สึกไม่

ยอมรับ หรือไม่ต้องการถือเป็นแบบอย่าง ซึ่งจะทำให้เกิดความสับสนในการลอกเลียนแบบบทบาททางเพศชั้นในเด็ก และเมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นหากเป็นเด็กชายก็จะมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย หรือถ้าเป็นเด็กหญิงก็จะมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับเพศหญิงทั้งในด้านความรู้สึกรักใคร่ อารมณ์ และการแสดงออก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีรายละเอียดดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531 ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายจำนวน 20 คน

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดราชบพิธ ปีการศึกษา 2531 จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 7 คน กลุ่มควบคุม 7 คน

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้วิจัยสำรวจรายชื่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย จากอาจารย์ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 3/1 - 3/10
2. อาจารย์ประจำชั้นคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายตามเกณฑ์ที่กำหนด สูงกว่าร้อยละ 75 หลังจากนั้น ให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของตนเองว่าอยู่ในระดับใด

3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง
4. นำรายชื่อนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย มาเรียงลำดับจากผู้ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายมากไปหาน้อย
5. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในข้อ 4 เพื่อถามความสมัครใจของนักเรียนที่จะเข้ารับการทดลอง แล้วคัดเลือกไว้จำนวน 14 คน
6. ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายในการสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือดังนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
 3. แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีลำดับขั้นการสร้างดังต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาบทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ และการประเมินผล ก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นจะให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแก่กลุ่มทดลองเป็นจำนวน 12 ครั้ง โดยผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ติดต่อกัน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2531 ถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2531
 2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายแก่กลุ่มควบคุม โดยให้

ข้อสนเทศ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ติดต่อกัน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ตั้งแต่ วันที่ 14 พฤศจิกายน 2531 ถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2531 สำหรับเนื้อหาในการสนทนาระหว่าง ประกอบด้วย เรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านคำพูด ท่าทาง การแต่งกาย การรวมกลุ่ม ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ทั้งในปัจจุบันและอนาคต และแนวทางที่จะแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

3. แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายตามลำดับดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

3.2 สังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้

สอนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

3.3 สร้างนิยามและแบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

3 ท่าน ตรวจสอบได้แก่ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ดร. กาญจนา หาสิตะนันท์ และอาจารย์พรพนิต วาณิชย์การ

3.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้บันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ

เพศชายของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรม เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมแบบช่วงเวลา (Time Sampling)

โดยผู้วิจัยจะสังเกตพฤติกรรมใน ช่วงเวลา เช้าและหลังเลิกเรียน ที่โรงอาหาร และจะบันทึก

พฤติกรรม 5 ช่วง ช่วง ละ 7 นาที นาทีละ 1 คน และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

การให้คะแนน ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ให้นับเพียง 1 ครั้ง

โดยเขียนเลข 1 ลง ในช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้

เขียน 0 ลงในช่วงเวลานั้น

แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ครั้งที่.....สถานที่.....สังเกตช่วงเวลาละ 7 นาที นาทีละ 1 คน

ชั้น.....ช่วงที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เวลา.....

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน ในช่วงเวลา เข้าและหลังเลิกเรียน	นักเรียนคนที่						
	1	2	3	4	5	6	7
พูดดัดเสียง							
พูดลากเสียง							
พูดลอยหน้า							
พูดมีหางเสียง คะ ขา							
การค้อน							
การเดินบิดกัน							
การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด							
บิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ							

.....ชื่อผู้สังเกต

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม มีขั้นตอนดังนี้

1. มีผู้สังเกต 3 คน ได้แก่ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตจำนวน 2 คน
2. ผู้สังเกตและผู้ร่วมสังเกตศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนั้น
3. ผู้สังเกตและผู้ร่วมสังเกตศึกษานิยามของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายให้เข้าใจตรงกันรวมทั้งศึกษาแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจ เพื่อให้สามารถใช้บันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง

4. การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการวิจัยครั้งนี้ สังเกตแบบช่วงเวลาภายหลังเลิกเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 10 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมประมาณ 40 นาที โดยแบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ รวม 5 ช่วง ช่วงละ 7 นาทีพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง

5. วิธีการสังเกต

5.1 ระยะเวลาก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง ผู้สังเกตทั้ง 3 คน เข้าไปอยู่ในโรงอาหารและอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน ผู้สังเกตคอยระวังไม่ให้ผู้รับการทดลองรู้ตัว

5.2 ระยะทดลอง ผู้สังเกตซึ่งเป็นผู้ช่วยวิจัย 2 คน เข้าไปอยู่ในโรงอาหารและอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน ผู้สังเกตคอยระวังไม่ให้ผู้รับการทดลองรู้ตัว

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

หาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คนซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966 ; SuLzer and Mayer. 1972 และ ชัยพร วิษณุวาท. 2523) โดยใช้สูตร

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนทักตรงกัน

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนทักตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนทักตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนทักต่างกัน}}$$

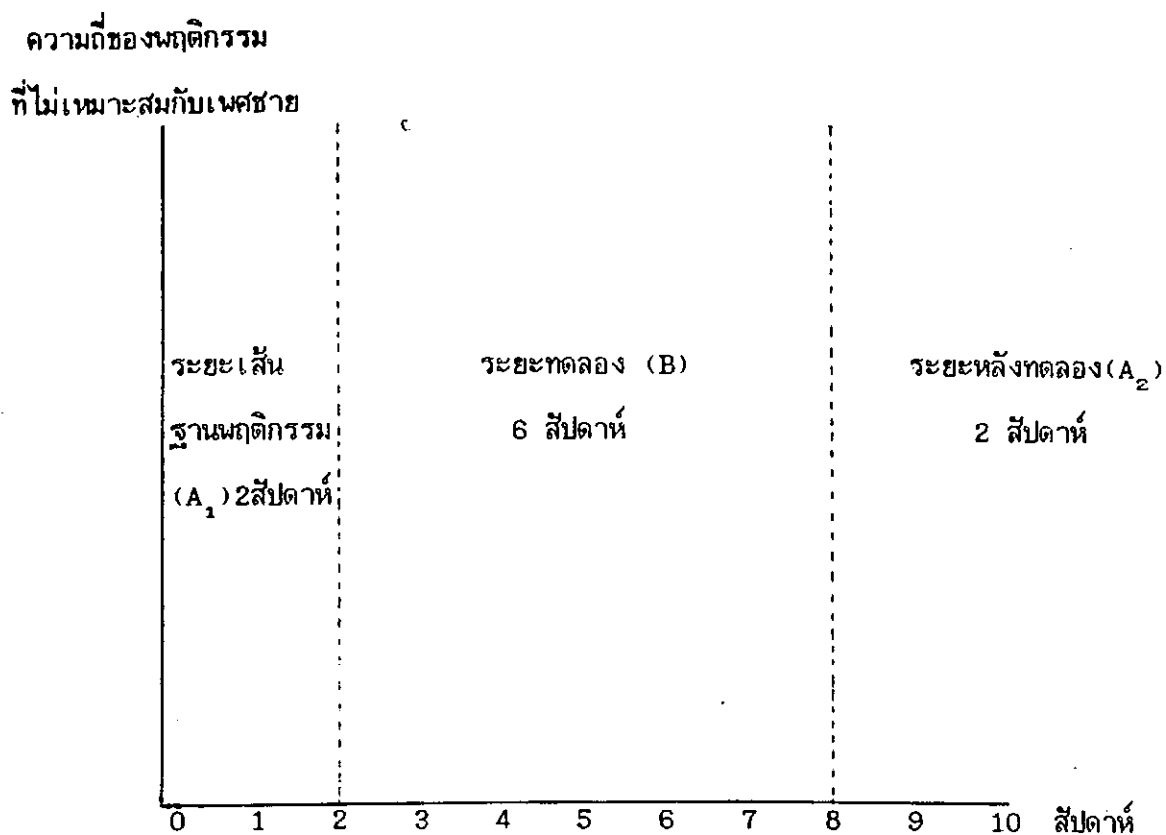
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกัน (ABA reversal design) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตลอดทั้ง 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ผู้วิจัยหาเส้นฐานพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2531 - 12 พฤศจิกายน 2531 เพื่อศึกษาพื้นฐานของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลองและใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะสำหรับกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2531 ถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2531) เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 (A_2) ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 10) ตั้งแต่วันที่ 26 ธันวาคม 2531 ถึงวันที่ 6 มกราคม 2532 เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายหลังการทดลอง

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีจัดการกับข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) (ล้วน สายศ และอังกมา สายศ. 2528 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528

: 60 - 62)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศภายในกลุ่ม ใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) (Sanders. 1980 : 418)

2.2 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศระหว่างกลุ่ม ใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (Sanders. 1980 : 419)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลของการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

R^+ แทน การจัดอันดับค่าผลต่างของคะแนนที่มีค่าเป็นบวก

R^- แทน การจัดอันดับค่าผลต่างของคะแนนที่มีค่าเป็นลบ

R^E แทน ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลอง

R^C แทน ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มควบคุม

U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบ ของ แมน - วิทนี

(Mann - Whitney U test)

T แทน ผลรวมของค่า R ที่มีจำนวนน้อยกว่า ซึ่งใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกซัน (Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง
2. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลองภายหลังการทดลอง

3. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

4. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ

ตาราง 1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

กลุ่มควบคุม	อันดับ	กลุ่มทดลอง	อันดับ
62	4	71	7
41	1	74	8
66	5	85	12
105	13	75	9
44	2	82	11
68	6	58	3
122	14	76	10

$$R^C = 45$$

$$R^E = 60$$

$$U = 17$$

จากตาราง Critical U Values ใน The Mann - Whitney U Test ของ Sanders (Sanders. 1980 : 419) ในระดับนัยสำคัญที่ .01 ค่า U ที่คำนวณได้จะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับ 6

จากตาราง 1 ปรากฏว่า ก่อนการทดลองพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือก่อนการทดลอง นักเรียนกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายไม่แตกต่างกัน

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง ภายหลังจากการทดลอง

กลุ่มควบคุม	อันดับ	กลุ่มทดลอง	อันดับ
41	9	17	2
24	3	37	7
39	8	47	10
53	12	30	5
32	6	77	13
48	11	3	1
82	14	27	4

$$R^C = 63$$

$$R^E = 42$$

$$U = 14$$

จากตาราง Critical U Values ใน The Mann - Whitney U test ของ Sanders (Sanders. 1980 : 419) ในระดับนัยสำคัญที่ .01 ค่า U ที่คำนวณได้จะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับ 6

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายภายหลังการทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 3 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย		ผลต่างของคะแนน			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย	อันดับ	R+	R-
1	71	17	54	6	+6	
2	74	37	37	2	+2	
3	85	47	38	3	+3	
4	75	30	45	4	+4	
5	82	77	5	1	+1	
6	58	3	55	7	+7	
7	76	27	49	5	+5	

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตาราง Critical Values ของ T ใน Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test ของ Sanders (Sanders. 1980 : 418) ในระดับนัยสำคัญที่ .01 ค่า T ที่คำนวณได้จะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0 (N = 7)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ลดลงมากกว่า ก่อนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม แสดงว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ตาราง 4 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การได้รับข้อเสนอแนะ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย		ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศชาย	อันดับ	R+	R-
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	62	41	21	4	+4	
2	41	24	17	2	+2	
3	66	39	27	5	+5	
4	105	53	52	7	+7	
5	44	32	12	1	+1	
6	68	48	20	3	+3	
7	122	82	40	6	+6	

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตาราง Critical Values ของ T ใน Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test ของ Sanders (Sanders. 1980 : 418) ในระดับนัยสำคัญที่ .01 ค่า T ที่คำนวณได้จะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0 (N = 7)

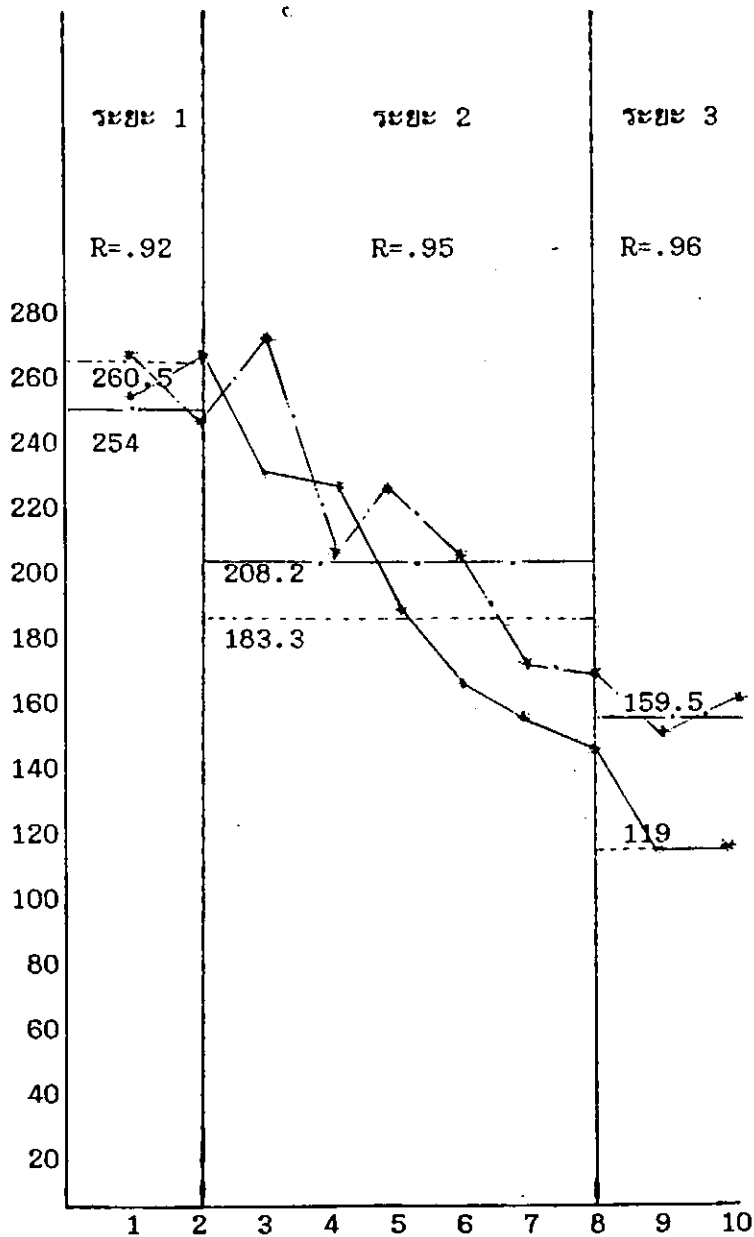
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม หลังจากการได้รับข้อเสนอแนะลดลงมากกว่าก่อนการได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง หลังจากได้

รับข้อเสนอแนะ แสดงว่า การได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

5. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย รายสัปดาห์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 ระยะทดลอง และระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ปรากฏผลดังแสดงในภาพประกอบ 1

ความถี่ของพฤติกรรม
ที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

สัปดาห์ที่สังเกต

ภาพประกอบ 2 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
ตลอด 3 ระยะ

- *—* ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง
 ----- ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง
 —•— ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม
 —•— ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

จากภาพประกอบที่ 2 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง ในระยะเส้นฐาน (ระยะที่ 1) และในระยะให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ระยะที่ 2) ลดลงจาก 260.5 เป็น 183.3 และเมื่อนิยามความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในระยะให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ระยะที่ 2) และระยะหลังการทดลอง (ระยะที่ 3) ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงจาก 183.3 เป็น 119 แสดงว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในกลุ่มทดลองลดลง

ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม ในระยะเส้นฐาน (ระยะที่ 1) และในระยะให้ข้อเสนอแนะ (ระยะที่ 2) ลดลงจาก 254 เป็น 208.2 และเมื่อนิยามความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในระยะที่ให้ข้อเสนอแนะ (ระยะที่ 2) และระยะหลังการทดลอง (ระยะที่ 3) ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ลดลงจาก 208.2 เป็น 159.5 แสดงว่า การให้ข้อเสนอแนะ ทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง

เมื่อเปรียบเทียบความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้ง 3 ระยะปรากฏว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของทั้ง 2 กลุ่มลดลงเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลองลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมในทุกระยะ

6. ศึกษาร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้าน นุดัดเสียง นุดลากเสียง นุดลอยหน้า นุดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนน้อยประกอบการนุด และ บิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ ผู้วิจัยรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

6.1 ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้าน พุดตัดเสียง พุดลากเสียง พุดลอยหน้า พุดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบ การพุด และบิดอายเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มทดลองในระหว่างการทดลองทั้ง 3 ระยะ ปรากฏผล ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้าน พุดตัดเสียง พุดลากเสียง พุดลอยหน้า พุดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบ การพุด และบิดอายเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มทดลอง ในระหว่างการทดลองทั้ง 3 ระยะ

พฤติกรรม	ระยะ1	ระยะ2	ระยะ3	ความถี่	ร้อยละ	อันดับ
พุดตัดเสียง	118	353	110	581	31.17	1
พุดลากเสียง	119	263	69	451	24.20	2
พุดลอยหน้า	83	126	28	237	12.71	4
พุดมีหางเสียง คะ ขา	11	16	0	27	1.45	8
การค้อน	34	41	5	80	4.29	6
การเดินบิดกัน	67	107	14	188	10.09	5
การทำมืออ่อนช้อยประกอบ การพุด	72	163	21	256	13.73	3
บิดอายเมื่อถูกเพื่อนล้อ	18	23	3	44	2.36	7
รวม	522	1,092	250	1,864	100.00	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากตาราง 5 ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรม พูดตัดเสียง ร้อยละ 31.17 จัดเป็นอันดับ 1 พูดลากเสียง ร้อยละ 24.20 เป็นอันดับ 2 การทำมืออ่อนช้อย ประกอบการพูด ร้อยละ 13.73 เป็นอันดับ 3 พูดลอยหน้า ร้อยละ 12.71 เป็นอันดับ 4 การเดิน บิดกัน ร้อยละ 10.09 เป็นอันดับ 5 การค้อน ร้อยละ 4.29 เป็นอันดับ 6 บิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ร้อยละ 2.36 เป็นอันดับ 7 พูดมีหางเสียง คะ ขา ร้อยละ 1.45 เป็นอันดับ 8 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมพูดตัดเสียงมากที่สุด พูดลากเสียง การทำมืออ่อนช้อยประกอบ การพูด พูดลอยหน้า การเดินบิดกัน การค้อน บิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ เป็นอันดับรองลงมา ส่วนการพูดมีหางเสียง คะ ขา มีน้อยที่สุด

6.2 ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้าน พูดตัดเสียง พูดลากเสียง พูดลอยหน้า พูดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด และบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มควบคุมในระหว่างการทดลองทั้ง 3 ระยะ ปรากฏผลดังแสดง ในตาราง 6

ตาราง 6 ร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้าน พุทธตัดเสียง พุทธลากเสียง

พุทธลอยหน้า พุทธมีหางเสียง คะ ชา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด และบิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ ของกลุ่มควบคุม ในระหว่างการทดลองทั้ง 3 ระยะ

พฤติกรรม	ระยะ1	ระยะ2	ระยะ3	ความถี่	ร้อยละ	อันดับ
พุทธตัดเสียง	118	329	128	575	27.70	1
พุทธลากเสียง	104	277	102	483	23.27	2
พุทธลอยหน้า	91	39	22	152	7.32	5
พุทธมีหางเสียง คะ ชา	44	67	8	119	5.73	7
การค้อน	25	48	7	80	3.85	8
การเดินบิดกัน	50	110	17	177	8.53	4
การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด	91	230	34	355	17.10	3
บิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ	42	90	3	135	6.50	6
รวม	565	1,190	321	2,076	100.00	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากตาราง 6 ปรากฏว่า กลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมพุทธตัดเสียง ร้อยละ 27.70 จัดเป็นอันดับ 1 พุทธลากเสียง ร้อยละ 23.27 เป็นอันดับ 2 การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด ร้อยละ 17.10 เป็นอันดับ 3 การเดินบิดกัน ร้อยละ 8.53 เป็นอันดับ 4 พุทธลอยหน้า ร้อยละ 7.32 เป็นอันดับ 5 บิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ ร้อยละ 6.50 เป็นอันดับ 6 พุทธมีหางเสียง คะ ชา ร้อยละ 5.73 เป็นอันดับ 7 และการค้อนร้อยละ 3.85 เป็นอันดับ 8 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรม พุทธตัดเสียง มากที่สุด พุทธลากเสียง การทำมืออ่อนช้อย

ประกอบารพูด การเดินบิ่ดกัน พุดล่อยหน้า บิ่ดอาชเมื่อถูกเพื่อนลื้อ พุดมีหางเสียง อะ ขา เป็น
อันดีบรองลงมา ส่วนการคื้อน มีน้อยที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร โดย

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนวัดราชบพิธ ปีการศึกษา 2531 จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 7 คน กลุ่มควบคุม 7 คน

เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
3. แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

การดำเนินการวิจัย

1. ระยะเวลาการทดลอง ดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกต ฝึกสังเกต และบันทึกพฤติกรรมนักเรียน จำนวน 7 คน เป็นเวลา 8 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที จนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ซึ่งค่าของดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในครั้งที่ 4 - 8 มีค่าเท่ากับ .85

2. ขั้นตอนการทดลอง ใช้เวลา 10 สัปดาห์ การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) แบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะคือ

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม สังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที และใช้เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในกลุ่มทดลอง และใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะในกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ซึ่งสังเกตและบันทึกพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในขณะทดลอง

ระยะที่ 3 (A_2) ระยะหลังการทดลอง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที และใช้เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายหลังการทดลอง

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

- 3.1 นำผลการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต 2 คน เพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในช่วงการทดลอง
- 3.2 นำผลการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ
- 3.3 เสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งแยกวิเคราะห์ดังนี้

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ก่อนการทดลอง โดยใช้การทดสอบของแมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ภายหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของแมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test)

4. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ปรากฏว่า คะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง มากกว่าการให้ข้อเสนอแนะ อย่างไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓4. เปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การให้ข้อเสนอแนะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่า ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของกลุ่มทดลองลดลงในระยะทดลองเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเส้นฐานพฤติกรรม และลดลงอีกเล็กน้อยในระยะติดตามผล เมื่อเปรียบเทียบกับระยะทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุม พบว่า ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงน้อยกว่ากลุ่มทดลองเพียงเล็กน้อยในระยะเดียวกัน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายภายในกลุ่ม

1.1 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาลินี อัยุโษ (2525 : 60 - 61) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพ กับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทาราม ปีการศึกษา 2525 พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพร จันทรศิริ โยธิน (2526 : 127) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

★ จากผลการศึกษาดังนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายให้ลดลงกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะว่าในระหว่างการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น นักเรียนมีโอกาสได้พูดเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ได้เรียนรู้ปัญหาของตนเองและผู้อื่น ได้มีโอกาสปรึกษาหารือร่วมกัน รู้จักการให้และการรับ ตลอดจนรู้จักแนะนำและให้ข้อคิดในการจัดการกับปัญหาและมีโอกาสฝึกทักษะในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย

1.2 นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับการให้ข้อเสนอแนะนี้ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศิริรัตน์ กุศลกุลเจริญศักดิ์. (2531 : 72) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์สที่มีต่อทัศนคติในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนิบูลย์ประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ มีทัศนคติในการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย สามารถทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลดลง ซึ่งในการทำการทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการแจกเอกสารข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยสังเกตพบว่า สมาชิกมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการอ่านเอกสารข้อเสนอแนะ อีกทั้งผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถาม จากนั้นสมาชิกช่วยกันสรุป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดไป

2. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ ทั้ง 2 วิธีนี้ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายระหว่าง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแล้วพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการให้ข้อเสนอแนะ ทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงแต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของเวอร์นอท (Vernot. 1975 : 3420 - A) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมมนุษยสัมพันธ์ และการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีมนุษยสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีแนวโน้มที่จะสามารถพัฒนามนุษยสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ สอดคล้องกับผลการวิจัยของพรนิมล เน็ญชะ (2527 : 53) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล พบว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะมีการสื่อสารระหว่างบุคคลไม่แตกต่างกัน

ส่วนการให้ข้อเสนอแนะของการวิจัยในครั้งนี้ ลักษณะของข้อเสนอแนะแม้ว่าจะมีรูปแบบของการเขียนเป็นหลายลักษณะอักษร แต่การให้ข้อเสนอแนะก็จัดเป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความคิด ความรู้ มากยิ่งขึ้น และยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้อีกด้วย (Sasse. 1975 : 136 - 137) ประกอบทั้งนักเรียนในกลุ่มควบคุมต่างมีความต้องการที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองอยู่แล้วจึงทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในกลุ่มควบคุมนี้ลดลงกว่าเดิม นอกจากนี้ในการให้ข้อเสนอแนะยังเปิดโอกาสให้นักเรียน อภิปรายซักถามช่วยกันสรุป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มในส่วนที่ขาดไป จึงช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของข้อเสนอแนะ และทราบวิธีลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย และสามารถนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวัน

อย่างไรก็ตาม การที่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินี้ มีข้อที่ควรพิจารณา ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น นักเรียนมีโอกาสได้พูดคุยเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้เรียนรู้ปัญหาของตนเองและผู้อื่น ได้มีโอกาสปรึกษาหารือร่วมกัน รู้จักการให้และการรับตลอดจนรู้จักแนะนำและให้ข้อคิดในการจัดการกับปัญหาและมีโอกาสฝึกทักษะในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ ดังที่ ทองเรือน อมรัชกุล (2520 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้นักเรียนได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง ยอมรับตนเอง สนับสนุนให้

มีการตัดสินใจ การวางแผน และการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดทั้งการปรับตัวที่เหมาะสมด้วย นอกจากนี้ วัชรวิ ทรรศน์ (2518 : 39) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเหมาะสมกับวัยรุ่นมากเพราะ เป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการ และธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ พลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้อย่างถาวร ดังนั้นนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจึงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง

2. การให้ข้อเสนอแนะ ในการแนะนำถือว่าการให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนมีความสำคัญ เพราะเป็นการช่วยให้นักเรียนได้รับทราบข้อมูลบางประการที่จำเป็นที่จะช่วยให้เขาเรียนเข้าใจตนเอง และผู้อื่นอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจว่าจะทำอย่างไรให้คนอื่นชอบ และเข้าใจว่าคุณภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ สามารถพัฒนาขึ้นมาได้ และปฏิบัติได้/ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 177) กล่าวว่า การให้ข้อเสนอแนะเป็นการเสริมสร้างรากฐานการปฏิบัติตนในสังคม และว่าเด็กวัยรุ่นนั้นมีความต้องการอย่างมากในการรับข้อเสนอแนะ เพื่อช่วยในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เพราะเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม และคริสต์ เทนเซน (คมเพชร ฉัตรศุภกุล. 2521 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Chirstensen. 1949 : 11 - 14) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของข้อเสนอแนะว่า ข้อเสนอแนะสามารถช่วยให้บุคคลปรับตัว ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น และช่วยปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ เสียใหม่ แทนที่จะปล่อยเอาไว้อย่างมีปัญหา และเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต ฉะนั้น นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย จึงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลง

จากการสังเกตของนักวิจัยที่เป็นผู้ทำการทดลอง กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มด้วยตนเอง พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความกระตือรือร้นในการเข้ากลุ่มอย่างสม่ำเสมอ กล่าวคือ สมาชิกในกลุ่มทดลองให้ความสนใจต่อกลุ่มดี มีความพยายามและตั้งใจที่จะช่วยแก้ปัญหาให้สมาชิกด้วยกันอย่างเต็มที่ โดยมาเข้ากลุ่มครบทุกคนและทุกครั้ง ส่วนสมาชิกในกลุ่มควบคุมต่างมีความสนใจข้อเสนอแนะเป็นอย่างมาก โดยการตั้งใจอ่านและซักถามข้อสงสัยตลอดเวลา

3. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียน

3.1 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีค่าความถี่เฉลี่ยของ

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงในระยะทดลองที่ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ระยะที่ 2) และระยะหลังการทดลอง (ระยะที่ 3) แสดงว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในกลุ่มทดลองได้ ✓

3.2 นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ มีความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงในระยะทดลองที่ให้ข้อเสนอ (ระยะที่ 2) และลดลงในระยะหลังการทดลอง (ระยะที่ 3) แสดงว่า การให้ข้อเสนอสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนกลุ่มควบคุมได้ ✓

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กับการให้ข้อเสนอ ทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนลดลง และปริมาณของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มลดลงมากกว่ากลุ่มที่ให้ข้อเสนอ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

4. ศึกษาร้อยละของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในด้าน พุดตัดเสียง พุดลากเสียง พุดลอยหน้า พุดมีหางเสียง คะ ขา การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพุด บิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ พบว่า หลังการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีพฤติกรรม พุดตัดเสียง เป็นอันดับ 1 พุดลากเสียงเป็นอันดับ 2 ทำมืออ่อนช้อยประกอบการพุดเป็นอันดับ 3 เหมือนกัน ส่วนที่แตกต่างกันคือ ในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมพุดลอยหน้าเป็นอันดับ 4 การเดินบิดกันเป็นอันดับ 5 การค้อนเป็นอันดับ 6 บิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อเป็นอันดับ 7 และพุดมีหางเสียงคะ ขา เป็นอันดับ 8 ส่วนในกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมการเดินบิดกันเป็นอันดับ 4 พุดลอยหน้าเป็นอันดับ 5 บิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อเป็นอันดับ 6 พุดมีหางเสียง คะ ขา เป็นอันดับ 7 และการค้อนเป็นอันดับ 8 จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า พฤติกรรมพุดตัดเสียง และพุดลากเสียง เป็นพฤติกรรมที่ลดลงน้อยกว่าพฤติกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะเสียงที่พุดออกมานั้นเกี่ยวข้องกับอวัยวะบางส่วนของร่างกาย และถ้าเป็นมาตั้งแต่กำเนิด หรือเกิดจากความผิดปกติของอวัยวะเหล่านั้น ก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ✓

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ในขณะที่ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจะเน้นในด้านความรู้สึกละสนับสนุนให้สมาชิกในกลุ่ม ได้มีส่วนร่วมมากขึ้น

1.2 ในกรณีที่นักเรียนมีปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายแต่ไม่พร้อมที่จะเข้ารับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อาจนำวิธีการให้ข้อเสนอแนะ โดยอาจจะจัดในรูปของจุลสาร แผ่นพับ ป้ายนิเทศ ไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการไปลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนแทน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนที่มีสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ ที่แตกต่างกัน

2.2 ควรมีการติดตามผลระยะยาวหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองไปแล้ว เพื่อติดตามว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนที่ลดลงแล้วนั้น ยังคงอยู่มากน้อยเพียงใด หรือมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- //คมเพชร ฉัตรศุภกุล. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____ . กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____ . บริการสนเทศ. กรุงเทพมหานคร : แสงรุ่งการพิมพ์, 2521.
- ฉลอง นวนานิช. "รกร่วมเพศเป็นปัญหาสังคมจริงหรือ", วารสารแนะแนว. 20(103) : 85 ; กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2529.
- //ฉวี สิงหวิสัย. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย. (สัมภาษณ์). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สุขวิทยาจิต, 2531.
- ชุมศักดิ์ นฤชาพงษ์. "เอตส์มีจรรยาแห่งพุทธศตวรรษที่ 25", ใกล้หมอ. 9(11) : 13 ; พฤศจิกายน 2528.
- //ทองเวียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2520.
- นพพร พานิชสุข. "ทำอย่างไรงานบริการแนะแนวในโรงเรียนจึงจะประสบผลสำเร็จ", วารสารแนะแนว. 13(62) : 51 - 55 ; เมษายน - พฤษภาคม 2522.
- นพวรรณ สมนัสสุมาล. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรึกษาวิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- // นายกรัฐมนตรี, สำนัก, สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาว. กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2525.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนพวามิเตอร์. มหาสารคาม : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2528
- ปิยะนุช ประจักษ์จิตต์. "ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลิกภาพ", วารสารศูนย์สุขวิทยาจิต. 10(1) : 17 ; มิถุนายน 2530. .

- // ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร : โครงการส่งเสริมการแต่งตั้งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย, 2529.
- _____ . การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : โครงการส่งเสริม
การแต่งตั้งตำราทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.
- // พรนิมิต ใญ่ภูษะ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- // พรณี ชูทัย. เอกสารประกอบการสอนวิชาการให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร :
ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- // เพชรสุดา เพชรใส. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของ
นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- // กัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน
โรงเรียนเซนต์จอนห์อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- // มาลินี อยู่โพธิ์. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคม
ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- // วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียน
ที่ถูกเพื่อนชิงชัง ซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก. วิทยานิพนธ์ คม.
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- // วิชัย ทวันชัยมี. "การให้คำปรึกษาหารือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น", วารสารแนะแนว.
8(36) : 38 - 43 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518.
- // วิชัย ชูระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศ
กรรมการฝึกหัดครู, 2524.
- วิบูลย์ นุศลศรี. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความวิตกกังวล
ในการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร.
วิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

- วันเพ็ญ บุญประกอบ. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย. (สัมภาษณ์). กรุงเทพมหานคร : แผนกกุมารเวช โรงพยาบาลศิริราช, 2531.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. "เอกสารประกอบการสัมมนา ทอม ตืด ตี". กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ศิริรัตน์ กุศลกุลเจริญศักดิ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์สที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนิมิตประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- สมฤกษ์ ตลุยประโชชน์ และคนอื่น ๆ. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย. (สัมภาษณ์). กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนวัดราชบพิธ, 2531.
- สุดใจ ทศพร. "เกย์และทอมใครกำหนด", วารสารแนะแนว. 19(98) : 44 - 45 ; เมษายน - พฤษภาคม 2528.
- สุปรียา อิศรางกูร ณ อยุธยา. การเปรียบเทียบผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในเรื่องความเข้าใจตนเอง ระหว่างแบบที่ผู้นำกลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทางกับแบบที่สมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- สุภาพร จันทร์ศิริโชติทิน. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- สุรางค์ นามสูตร. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้านผลการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุดรดิตถ์. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- เสรี วงศ์มณฑา. "สาเหตุอะไรที่ทำให้ลูกมีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบน", หมอชาวบ้าน. 9(103) : 24 - 27 ; พฤศจิกายน 2530.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. "สาเหตุการเป็นติดยา" มติชนรายวัน. 1 พฤษภาคม 2530. หน้า 8.
- แอนา อารินทร์ค. เรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

Gawrys, John Jr. and O. Brown. Group Guidance and Counseling in the Schools. New York : McGraw - Hill Book Co., 1970.

Gazda, G.M., Duncan and M.E. Measows. "Group Counseling and Group Procedures - Reported of Survey," Counselor Education and Supervision. 6 : 305 - 310 ; 1963.

Holt, Essie Williams. The Effects of Behavioral Group Counseling Using Self - Verbalization on the Self - Responsibility and Academic Achievement of Culturally Different Adolescents, Dissertation Abstracts International. 39(11) : 6546 - A ; May, 1979.

Kelman, H.C. "The Role of the Group in Induction of Therapeutic Change," International Journal of Group Psychotherapy. 13 : 399 - 432 ; 1963.

Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart and Winston. Inc., 1970.

Sanders, Donald H., A. Franklin Murph and Robert J. Eng. Statistics : A Fresh Approach. International Student Edition, Tokyo : McGraw Hill International Book Company, 1980. 428 P.

Sasse, Connine R. Person to Person. Illinois : Chas A. Bennett, 1975. 392 P.

Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. Fundamentals of Counseling. New York : Houghton Mifflin Company, 1968.

Vernot, Gerald Gratton. A Study of Effectiveness of Group Counseling Using a Human Relation Treatment Program with Disruptive Tenth Grade Boys. Dissertation Abstracts International. 36(6) : 3420 A ; December, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

แบบสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ชื่ออาจารย์

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย	มี	ไม่มี
พูดดุดเสียง		
พูดลากเสียง		
พูดลอยหน้า		
พูดมีหางเสียง คะ ขา		
การดื้อน		
การเดินบิดกัน		
การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด		
การบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ		
แต่งหน้า		
ระดับเครื่องประดับของสตรี		
การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน		

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ชื่อนักเรียน

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย	มาก	ปานกลาง	น้อย
พูดดัดเสียง			
พูดลากเสียง			
พูดลอยหน้า			
พูดมีหางเสียง คะ ขา			
การค้อน			
การเดินบิดกัน			
การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด			
การบิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ			
แต่งหน้า			
ระดับเครื่องประดับของสตรี			
การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน			

ภาคผนวก ข
โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
และ
โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
<p>1</p> <p>เวลา</p> <p>1 ชม.</p> <p>30 นาที</p>	<p>ปฐมนิเทศ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎระเบียบข้อผูกพัน บทบาทและหน้าที่ทั้งของสมาชิกและผู้นำกลุ่มให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน 2. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ไม่เกรงใจ เป็นกันเอง
<p>2</p> <p>เวลา</p> <p>1 ชม.</p> <p>30 นาที</p>	<p>ข้าพเจ้าคือใคร</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความรู้สึกยอมรับซึ่งกันและกัน เข้าใจกัน และต้องการจะมาเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป 2. เพื่อสร้างบรรยากาศในกลุ่ม ให้สมาชิกรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้นและให้มีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม
<p>3</p> <p>เวลา</p> <p>1 ชม.</p> <p>30 นาที</p>	<p>การปั้นดินน้ำมัน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกเริ่มเกิดความคิดความรู้สึกและความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองขึ้นบ้าง 2. เพื่อให้สมาชิกกล้าแสดงออก เปิดเผยความคิดความรู้สึกอย่างแท้จริงของตนเอง ออกมาให้กลุ่มทราบ

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
		<p>3. เพื่อให้สมาชิกรู้สึกว่าการเสนอความคิดเห็น ความรู้สึกของตนให้กลุ่มทราบนี้ปลอดภัย มีอิสระและได้รับการยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม</p>
<p>4 - 11 เวลา 1 ชม. 30 นาที ต่อครั้ง</p>	<p>กระบวนการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม เรื่อง พฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกเปิดเผยตนเองอย่างจริงใจ กล้าแสดงความคิด ความรู้สึก กล้าเปิดเผย ปัญหาของตนเองอย่างตรงไปตรงมา 2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีเงื่อนไข ยอมรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น ๆ เต็มใจที่จะช่วยเหลือ ร่วมวางแผนแก้ไขปัญหากเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย 3. เพื่อให้สมาชิกแสดงออกในเรื่องความคิด ความรู้สึกท่าทาง สอดคล้องกันอย่างจริงใจ 4. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจในปัญหาของตนเองและปัญหาของสมาชิกอื่นอย่างชัดเจน เกิดความเข้าใจในตนเองอย่างถ่องแท้ 5. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิดที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ในด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย โดยเปลี่ยนความคิดที่ผิดเป็นความคิดที่ถูกต้อง และเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่ไม่แตกต่าง ไปจากบุคคลทั่ว ๆ ไปซึ่งเป็นเพศเดียวกัน

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
12 เวลา 1 ชม. 30 นาที	ปัจฉิมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันตลอดไป 2. เพื่อให้สมาชิกมีความประทับใจในการเข้ากลุ่มและเห็นคุณค่าของการเข้ากลุ่ม

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ครั้งที่ 1

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกทุกคน ได้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาท และหน้าที่ ทั้งของสมาชิกและผู้นำกลุ่มให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน
2. เพื่อสร้างบรรยากาศ ให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ไม่เก้อเขินเป็นกันเอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาท และหน้าที่ของสมาชิก และ ผู้นำกลุ่ม ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. ผู้วิจัยในฐานะผู้นำกลุ่มแนะนำตนเอง และให้สมาชิกแต่ละคนแนะนำตนเอง เพื่อให้ สมาชิกแต่ละคนและผู้นำกลุ่ม รู้จักซึ่งกันและกันเกิดความรู้สึกอบอุ่น ไม่เก้อเขิน และเป็นกันเอง

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการรับทราบกฎระเบียบ และสังเกตจากการสนทนา

สรุปผล

สมาชิกซักถามเกี่ยวกับการเข้ากลุ่มว่ามีประโยชน์มากน้อยเพียงใด สมาชิกส่วนใหญ่แสดงความพอใจ และยินดีที่จะมาร่วมกลุ่มในครั้งต่อ ๆ ไป

ครั้งที่ 2

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกยอมรับซึ่งกันและกัน เข้าใจกัน และอยากจะมาเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป
2. เพื่อสร้างบรรยากาศในกลุ่มให้สมาชิกรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น และให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

วิธีดำเนินการ

1. ให้สมาชิกแต่ละคน เขียนข้อความเกี่ยวกับตนเองคนละ 3 ประโยค แล้วบอกสิ่งที่ตนเขียนให้สมาชิกอื่น ๆ ทราบ โดยให้สมาชิกรายงานทีละคนจนครบทุกคน ขณะที่สมาชิกคนอื่นกำลังพูดสมาชิกอื่น ๆ ต้องตั้งใจฟัง เพื่อจะทำให้สมาชิกผู้พูดรู้สึกว่าจะได้รับการยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม
2. ให้สมาชิกแต่ละคน ชักถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้พูดไปที่ละคนจนครบทุกคน ภายหลังที่สมาชิกได้ชักถามเพิ่มเติมแล้วก็จะช่วยให้สมาชิกแต่ละคน เข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น
3. ให้สมาชิกจับคู่ทักทายใจกันและกันเกี่ยวกับสี สัตว์เลี้ยง และเพลงที่ชอบ และให้สมาชิกแต่ละคนรายงานให้สมาชิกในกลุ่มทราบว่าถูกหรือไม่จากกิจกรรมนี้ ทำให้สมาชิกที่ถูกทักทายใจรู้สึกว่า มีคนสนใจในตัวเขา และขณะร่วมกิจกรรมก็ทำให้รู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันเมื่อสมาชิกรายงานให้กลุ่มรับทราบ และสมาชิกในกลุ่มทุกคนตั้งใจฟัง ซึ่งจะก่อให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม
4. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของการเข้ากลุ่มในครั้งนี้ และนัดหมายการเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากการมีส่วนร่วมในกลุ่มและการอภิปรายซักถามของสมาชิก

สรุปผล สมาชิกได้รู้จักและคุ้นเคยกัน สมาชิกมีการซักถามกันพอสมควรมีบางคนไม่ค่อยซักถาม และทุกคนยินดีมาเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป

ครั้งที่ 3

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิด ความรู้สึกและเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง
2. เพื่อให้สมาชิกกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยความคิด ความรู้สึก ที่แท้จริง
ของตนเองให้กลุ่มทราบ
3. เพื่อให้สมาชิกรู้สึกว่าการเสนอความคิดเห็นของตนให้กลุ่มทราบนี้ปลอดภัย มีอิสระ
และได้รับการยอมรับ

วิธีดำเนินการ

1. ผู้นำแจกดินน้ำมัน ให้สมาชิกคนละ 1 ก้อน
2. ให้สมาชิกปั้นเป็นรูปอะไรก็ได้โดยใช้เวลา 10 นาที และให้สมาชิกแต่ละคนบรรยาย
ว่าปั้นเป็นอะไร
3. ให้สมาชิกแต่ละคนเปลี่ยนรูปร่างดินน้ำมันที่ปั้นนั้นเป็นรูปอื่นโดยใช้เวลานั้น 10 นาที
4. ผู้นำกลุ่มชี้แจงกับสมาชิกว่า การที่ดินน้ำมันเปลี่ยนรูปร่าง ได้นั้นเนื่องจากเราเป็นคนปั้น
และดินน้ำมันก็เป็นวัตถุ แต่เราเป็นคนที่มีสมอง มีความคิด จากนั้นให้ทุกคนใช้ความเงยบ และให้ใช้
ความคิดความรู้สึกว่า ใครที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดความรู้สึกและการกระทำของเราได้
แล้วสมาชิกแต่ละคนพูดให้เพื่อนฟัง ผู้นำจะเสริมให้สมาชิกเข้าใจว่า ผู้ที่สามารถเปลี่ยนแปลง
ความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตัวเราก็คือตัวเรานั่นเอง ซึ่งช่วยให้สมาชิกเกิดความคิด
ความรู้สึกและความเข้าใจกับตนเอง และจากบรรยากาศของกลุ่มที่สมาชิกต่างตั้งใจฟัง และ
เป็นกันเองนั้นทำให้สมาชิกกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยความรู้สึกอย่างแท้จริงของตัวเอง
ออกมา และเกิดความรู้สึกว่าการแสดงความคิดเห็นตลอดทั้งความรู้สึกให้กลุ่มทราบนี้ปลอดภัย มีอิสระ
และได้รับการยอมรับ
5. ผู้นำกลุ่มสรุปและนัดหมายการพบกลุ่มในครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือ ในการปั้นดินน้ำมัน การแสดงความคิด และความรู้สึก ของสมาชิกแต่ละคนตลอดทั้งการรับฟังของเพื่อนสมาชิก

สรุปผล

สมาชิกตั้งใจปั้นดินน้ำมัน และได้แสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับรูปร่างของดินน้ำมัน สามารถเปรียบเทียบรูปร่างของดินน้ำมันที่ได้ปั้นกับตนเอง ทำให้สมาชิก เริ่มคิดถึงตนเอง โฝงต่าง ๆ และเข้าใจตนเองดีขึ้น

ครั้งที่ 4 - 11

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเปิดเผยตนเองอย่างจริงใจ กล้าแสดงความคิด ความรู้สึก กล้าเปิดเผยปัญหาของตนเอง อย่างตรงไปตรงมา
2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับซึ่งกันและกันอย่าง ไม่มีเงื่อนไข ยอมรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น ๆ เต็มใจที่จะช่วยเหลือ ร่วมวางแผนแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
3. เพื่อให้สมาชิกแสดงออกในเรื่องความคิด ความรู้สึก ท่าทาง สอดคล้องกันอย่างจริงใจ
4. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจในปัญหาของตนเอง และปัญหาของสมาชิกอื่นอย่างชัดเจน เกิดความเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้
5. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิดที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ในด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย โดยเปลี่ยนความคิดที่ผิด เป็นความคิดที่ถูกต้อง และเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างไปจากบุคคลทั่ว ๆ ไปซึ่งเป็นเพศเดียวกัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวถึงการเข้ากลุ่ม ในครั้งที่ผ่านมาก่อนจะเริ่มต้นใหม่ทุกครั้ง
2. สมาชิกแต่ละคนเล่า เรื่องเกี่ยวกับตนเอง ตลอดทั้งพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการปรับปรุง
3. สมาชิกร่วมกันปรึกษาหารือ วางแผนร่วมกันในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย อีกทั้งผู้วิจัยจะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้สมาชิกแต่ละคน ได้รู้จัก และเข้าใจตนเองยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะหาทางปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. ในกรณีที่สมาชิก ไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายได้ ผู้วิจัยจะแสดงแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย เพื่อให้สมาชิกเลียนแบบ
5. ให้สมาชิกแต่ละคนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย โดยไม่บอกล่วงหน้า

การประเมินผล

สังเกตความร่วมมือในการเข้ากลุ่ม พร้อมทั้งการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกแต่ละคน

สรุปผล

ครั้งที่ 4

ในครั้งที่ 4 สมาชิกยังเกยงกันในการที่จะเสนอปัญหา แต่เมื่อมีสมาชิกคนแรกอาสาสมัครเล่าถึงปัญหาของตนให้กลุ่มฟัง ได้รับการให้กำลังใจจากผู้นำกลุ่ม และเพื่อนสมาชิกรับฟังด้วยความสนใจ จึงทำให้สมาชิกอื่นกล้าพูด และเริ่มเข้าสู่กระบวนการ มีสมาชิกประมาณ 3 - 4 คนที่ช่วงพูดช่วงซักถาม ส่วนสมาชิกอื่นพูดน้อยต้องรอให้ผู้นำกลุ่มกระตุ้น จึงซักถาม

สมาชิกคนหนึ่งเสนอปัญหาว่า ถูกเพื่อนล้อ ว่าเป็นตุ๊ด และต้องการปรับปรุงพฤติกรรมด้านการเดินบิตกัน การค้อน และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันมากที่สุด สมาชิกในกลุ่มแนะนำให้เดินก้าว ทำให้อาวขึ้น ไม่เดินทอตนเอง ยึดอกให้ผึ่งผาย การค้อนก็พยายามลดโดยไม่สนใจเวลาไม่พอใจใคร การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันก็ให้พยายามคบหาสมาคมกับนักเรียนกลุ่มอื่นบ้าง และได้ทดลองเดินตามที่เพื่อนสมาชิกและผู้นำกลุ่มเสนอแนะ

ครั้งที่ 5

สมาชิกที่มีปัญหาในครั้งที่ 4 รายงานว่าได้พยายามทำตามที่สมาชิกเสนอแนะ และรู้สึกลำบากใจเล็กน้อยเวลาเดินเพราะยังไม่ชินพอเปลอ ๆ ก็ยังเดินกันบิตอยู่ ส่วนการค้อน และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันนั้นกำลังพยายามอยู่

สมาชิกคนหนึ่งเสนอปัญหาว่า ต้องการปรับปรุงเสียงพูดซึ่งคล้ายผู้หญิงมาก เพราะเป็นมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาและการเดินบิตกัน สมาชิกในกลุ่มเสนอแนะว่า เสียงพูดนั้น หากเป็นมาโดย

กำเนิด โดยที่เราไม่ได้ตัดเสียงคงแก้ไขไม่ได้ ส่วนเรื่องการเดินบิตกันก็ได้ทดลองเดิน ตามที่เพื่อนสมาชิกและผู้นำกลุ่มเสนอแนะ

ครั้งที่ 6

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 5 รายงานว่า กำลังพยายามอยู่ แต่ยังไม่ดีขึ้นมากนัก จะพยายามทำต่อไป

สมาชิกผู้หนึ่งเล่าให้กลุ่มฟังว่า เขาเริ่มถูกเพื่อนล้อว่าเป็นตุ๊ด เมื่อตอนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเสียงพูด และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน จึงทำให้มีพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น ทำมืออ่อน ซ้อยประกอบการพูด การค้อน การล่อยหน้า การเดินบิตกัน เป็นต้น ตามกลุ่มที่อยู่ ดังนั้นจึงต้องการปรับปรุงด้านเสียงและการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันก่อน สมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจว่าเสียงของเขาคล้ายผู้ชายยิ่งน้อยมาก ขอให้เขาอย่ากังวล และพยายามเข้ากลุ่มเพื่อนนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ในห้องให้มากขึ้น

ครั้งที่ 7

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 6 รายงานให้กลุ่มทราบว่า เขาได้รวมกลุ่มอยู่กับพวกเดียวกันน้อยลง และเข้าไปคุยกับเพื่อนกลุ่มอื่น ๆ ในห้องมากขึ้น

สมาชิกอีกคนหนึ่งเสนอปัญหาของตนว่า ถูกเพื่อนล้อว่าเป็นตุ๊ด ตอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และก็ถูกล้อเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน สำหรับพฤติกรรมที่เขาต้องการปรับปรุงคือ การพูดลากเสียง ตัดเสียง นุดล่อยหน้า และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน สมาชิกในกลุ่มเสนอแนะให้ลดระดับเสียงให้ต่ำลงพยายามนุดโดยไม่ล่อยหน้า และพยายามเข้ากับกลุ่มเพื่อนในห้องกลุ่มอื่น ๆ ให้มากขึ้น หลังจากนั้นก็ได้ทดลองนุดโดยลดระดับเสียงให้ต่ำลง และนุดโดยไม่ล่อยหน้า

ครั้งที่ 8

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 7 รายงานให้กลุ่มทราบว่า เขาได้พยายามทำตามที่เป็นสมาชิกแนะนำ และเข้ากับกลุ่มเพื่อนในห้องได้มากกว่าแต่ก่อน

สมาชิกอีกคนหนึ่งเสนอปัญหาของตนว่า ไม่สบายใจที่ถูกเพื่อนล้อ และต้องการปรับปรุงพฤติกรรมต่อไปนี้คือ พูดลากเสียง พูดตัดเสียง พูดลอยหน้า การค้อน การเดินบดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด การบิดอายเมื่อกถูกเพื่อนล้อ แต่งหน้า ประดับเครื่องประดับของสตรี การรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน สมาชิกเสนอแนะให้พูดโดยใช้ระดับเสียงที่ต่ำลง และไม่พูดลอยหน้า ไม่ทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด พร้อมทั้งฝึกทดลองทำ การค้อนสมาชิกเสนอแนะว่าเวลาไม่พอใจอะไรก็ให้หันไปมองตรง ๆ หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่ต้องสนใจ สำหรับการบิดอายเมื่อกถูกเพื่อนล้อ สมาชิกเสนอแนะว่าขอให้มีความมั่นใจในตนเอง มีความกล้า เมื่อปรับปรุงพฤติกรรมได้แล้วก็จะไม่ถูกเพื่อนล้ออีก ในเรื่องการแต่งหน้า และการประดับเครื่องประดับของสตรี สมาชิกเสนอแนะให้เลิกแต่งหน้า และเลิกใช้เครื่องประดับของสตรี ในเรื่องการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน สมาชิกเสนอแนะให้พยายามเข้ากับกลุ่มเพื่อนกลุ่มอื่น ๆ ในห้องให้มากขึ้น และในเรื่องการเดินบดกัน สมาชิกก็เสนอแนะให้เดินแกว่งแขนให้สัมพันธ์กับเท้า ไม่เดินเหินแบบชิดลำตัว และเวลาเดินให้ยืดอกขึ้น ไม่ก้มหน้า ก้าวเท้าให้ยาวขึ้น โดยมีการทดลองทำตามที่สมาชิกเสนอแนะ

ครั้งที่ 9

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 8 รายงานให้กลุ่มทราบว่า ปัจจุบันเขาเดินบดกันน้อยลง ไม่แต่งหน้า และไม่ใช้เครื่องประดับของสตรีเลย ส่วนด้านอื่น ๆ กำลังพยายามฝึกตามที่สมาชิกแนะนำอยู่

สมาชิกเสนอปัญหาว่า มีพฤติกรรมที่ถูกเพื่อนล้อมาก และต้องการปรับปรุงคือ การพูดลากเสียง และพูดตัดเสียง สมาชิกเสนอแนะให้ลดระดับเสียงให้ต่ำลง พูดจาฉะฉานไม่ลากเสียง และได้ทดลองฝึกตามที่สมาชิกเสนอแนะ

ครั้งที่ 10

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 9 รายงานให้กลุ่มทราบว่าได้พยายามพูดด้วยระดับเสียงที่ต่ำลง และพูดให้ฉะฉานขึ้น มีบางครั้งที่เปลืองพูดลากเสียงอีก

สมาชิกเสนอปัญหาว่า มีพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงคือ พูดลากเสียง พูดตัดเสียง การค้อน และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน สมาชิกเสนอแนะว่า ในเรื่องการพูดตัดเสียงและการพูดลากเสียง พยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำลง และพูดให้ฉะฉานขึ้น พร้อมทั้งทดลองทำตามที่สมาชิกเสนอแนะ ส่วนในเรื่องการค้อน ก็พยายามมองตรง ๆ อย่าใช้วิธีมองโดยซ้ำเรื่องตามองหรือใช้วิธีตัดเรื่องบางเรื่องทิ้งเสียบ้าง ไม่ถือเป็นเรื่องเป็นอารมณ์ ในเรื่องการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน ก็พยายามเข้ากับกลุ่มเพื่อนในห้องกลุ่มอื่นให้มากขึ้น

ครั้งที่ 11

สมาชิกที่เสนอปัญหาในครั้งที่ 10 รายงานให้กลุ่มทราบว่า ได้พยายามทำตามที่สมาชิกเสนอแนะ รู้สึกสบายใจขึ้น คิดว่าอีกไม่นานตนจะต้องมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายได้อย่างแน่นอน

ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอปัญหาเพิ่มเติม มีสมาชิกเสนอปัญหาเรื่อง การพูดมีหางเสียง คะ ขา สมาชิกเสนอแนะให้พูด ลงหางเสียงครับ ให้ชัดเจน และได้ทดลองฝึกตามที่สมาชิกแนะนำ

ครั้งที่ 12

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันตลอดไป
2. เพื่อให้สมาชิกมีความประทับใจในการเข้ากลุ่ม เห็นคุณค่าของการเข้ากลุ่ม

วิธีดำเนินการ

1. สมาชิกทุกคนจับคู่ พลัดกันบรรยายความรู้สึกที่ดีที่มีต่อกัน เวียนไปจนครบทุกคน
2. สมาชิกอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่ม
3. สมาชิกทุกคนทำแบบประเมินผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือและพฤติกรรมของสมาชิกในขณะที่จับคู่บรรยายความรู้สึก อภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม และขณะทำแบบประเมินผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

สรุปผล

สมาชิกให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการบรรยายถึงความรู้สึกที่ดีที่มีต่อกัน โดยกล่าวถึงความดีของสมาชิกที่ตนประทับใจ ขณะจับคู่บรรยายความรู้สึก สมาชิกมีความสนิทสนมเป็นกันเองอย่างมาก และจากการอภิปรายสมาชิกทุกคนกล่าวว่า ได้รับประโยชน์อย่างมากจากการเข้ากลุ่ม หลังจากนั้น สมาชิกก็ทำแบบประเมินผล ด้วยความตั้งใจ

แบบประเมินผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

สำหรับความมุ่งหมายของแบบประเมินผล การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้ เพื่อสำรวจความคิดเห็นและประโยชน์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตลอดจนข้อเสนอนี้ต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในครั้งต่อไป

ก. แบบประเมินผลตนเองในการเข้ากลุ่ม

ข้อความ	ความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น			
2. นักเรียนสนใจการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในครั้งนี้			
3. นักเรียนสนใจและตั้งใจฟังขณะที่เพื่อนพูด			
4. เพื่อนสนใจและตั้งใจฟังขณะที่นักเรียนพูด			
5. นักเรียนคิดว่านักเรียนวิจารณ์เพื่อนได้ตรงกับความเห็นจริง			

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่นักเรียนคิดว่าควรจะมีในกิจกรรมครั้งนี้

.....

ข. แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง

ขอให้นักเรียนระลึกถึงการเข้ากลุ่ม และให้คะแนนตัวเองจากพฤติกรรมที่นักเรียนได้กระทำไป

คำชี้แจง คะแนน 0 หมายถึงนักเรียนไม่ได้แสดงพฤติกรรมนั้นเลย

คะแนน 1 หมายถึงนักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นเล็กน้อย

ข้อความ	คะแนน					
	0	1	2	3	4	5
1. เสนอความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์ต่อกลุ่ม						
2. มีความพร้อมที่จะยอมรับผู้อื่น						
3. พยายามที่จะเป็นผู้ควบคุมการสนทนาในกลุ่ม						
4. สนใจหัวข้อที่กำลังถกเถียงตลอดเวลา						
5. พุดให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจนตลอดเวลา						

ค. แบบประเมินผู้ให้คำปรึกษา

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของมาตรการในการที่จะประเมินผู้ให้คำปรึกษา ให้นักเรียนประเมินว่าผู้ให้คำปรึกษามีลักษณะอย่างไร ขอให้นักเรียนตัดสินใจประเมินไปตามที่นักเรียนรู้สึกเช่นนั้น

รับรู้ความรู้สึกผู้อื่น ได้เร็ว	-----	รับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น ได้ช้า
ความเอาใจใส่	-----	ความไม่เอาใจใส่
ความสามารถทำให้กระจำง	-----	ไม่สามารถทำให้กระจำง
ความจริงใจ	-----	ความไม่จริงใจ
ความสดชื่นร่าเริง	-----	ความไม่สดชื่นร่าเริง

ง. แบบประเมินเนื้อเรื่องในการอภิปราย การมีส่วนร่วมของสมาชิกและพฤติกรรมของสมาชิก

ข้อความ	ความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. เนื้อเรื่องในการอภิปรายชัดเจน			
2. เนื้อเรื่องในการอภิปรายเหมาะสม			
3. เนื้อเรื่องในการอภิปรายสมาชิกทุกคนเข้าใจ			
4. การอภิปรายส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับทุกคนและได้ประโยชน์			

ข้อความ \ ความคิดเห็น	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. สมาชิกทุกคนเข้าใจ 2. สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วม 3. สมาชิกทุกคนมีปฏิริยาซึ่งกันและกัน 4. สมาชิกทุกคนได้แสดงความคิดเห็น 5. สมาชิกทุกคนได้พูดเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเอง			

พฤติกรรมของสมาชิก

ข้อความ \ ความคิดเห็น	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. มีการเล่าถึงประสบการณ์ในการให้ข้อมูลหรือ การแสดงความคิดเห็น 2. สมาชิกทุกคนต่างเล่าถึงประสบการณ์แสดง ความคิดเห็นร่วมกับทุกคน 3. มีสมาชิกหลายคนเป็นผู้คอยกระตุ้นให้สมาชิกอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการอภิปราย			

ตัวอย่างบทสนทนาการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ครั้งที่ 5

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกสำรวจความรู้สึกไว้วางใจและไม่ไว้วางใจบุคคลอื่น
2. เพื่อให้สมาชิกมีประสบการณ์เกี่ยวกับความไว้วางใจบุคคลอื่น
3. เพื่อให้สมาชิกสามารถแสดงออกในเรื่องความคิด ความรู้สึก ท่าทาง สอดคล้องกัน
4. เพื่อให้สมาชิกสามารถเข้าใจปัญหาของตนเองและปัญหาของสมาชิกอื่นอย่างถูกต้อง
5. เพื่อให้สมาชิกสามารถยอมรับซึ่งกันและกัน สามารถรับฟังปัญหาของสมาชิกอื่น ๆ ด้วยความเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือ ร่วมวางแผนในการแก้ไขปัญหากับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
6. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกต้องการที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นในด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายและปรับพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างไปจากบุคคลทั่ว ๆ ไปซึ่งเป็นเพศเดียวกัน

กระบวนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

การปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการพูดดัดเสียง และการเดินบิดกัน
วันที่ 28 พฤศจิกายน 2531 เวลา 12.30 - 14.00 น. ณ ห้องแนะแนว

วิธีดำเนินการ

- ผู้ให้คำปรึกษา : จากครั้งที่ 4 ที่นักเรียนได้เข้ากลุ่มไปแล้ว นักเรียนคนไหนพอจะสรุปได้ไหม
ครีว่า คราวที่แล้วได้พูดเรื่องอะไรไปบ้าง
- สมาชิกคนที่ 6 : เรื่องผมเข้าอยู่เฉพาะในกลุ่มพวกเดียวกัน การค้อน และเดินบิดกัน

- ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วได้นำเอาคำแนะนำจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ไปลองปฏิบัติ ได้ผลอย่างไรบ้างครับ
- สมาชิกคนที่ 6 : พยายามไม่มองด้วยหางตาเวลาไม่พอใจเพื่อน พยายามพบอาจารย์มากขึ้น และพยายามสนิทสนมกับเพื่อนกลุ่มอื่น ให้มากขึ้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีใครอยากจะถามอะไรเพิ่มเติมไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 5 : ไม่มีครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เมื่อไม่มีใครถามเพิ่มเติม วันนั้นพบกันครั้งที่ 5 ใครจะเริ่มเป็นคนต่อไป
- สมาชิกคนที่ 5 : อาจารย์ครับ ที่ 6 บอกว่าได้นำไปปฏิบัติ ยังไม่เคยเห็น เขาจะสนิทสนมกับใครอยู่ในห้องก็เงียบ ๆ ปกติ ไม่เห็นสนิทสนมเห็นเฉย ๆ เชียว
- ผู้ให้คำปรึกษา : คือตอนนี้ 6 กำลังเริ่มไปทดลองดู
- สมาชิกคนที่ 5 : ต้องปฏิบัติจริงเลย จะมาทดลองได้อย่างไร และน่าจะมีผลให้มองเห็นนิด ๆ หน่อย ๆ
- สมาชิกคนที่ 6 : ก็เพิ่งจะเริ่มนำไปปฏิบัติ
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีใครจะถามอะไรเพิ่มเติมอีกไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 5 : ไม่มีแล้วครับอาจารย์
- ผู้ให้คำปรึกษา : ถ้าไม่มีใครถามอะไร วันนั้นก็เริ่มต่อ วันนี้ใครจะเริ่มก่อน (เงียบ)
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมครับ คือ เสียงของผมเป็นแบบผู้หญิง ทำให้คนอื่นเขาว่าเราเป็นตุ๊ดได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : เสียงคุณคล้ายผู้หญิง เลยทำให้ถูกคนเขาว่าคุณเป็นตุ๊ดไปได้
- สมาชิกคนที่ 7 : คือเสียงแบบนี้เป็นมาตั้งแต่ขึ้นประถมแล้ว และอาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนเดิมก็ให้ออกเสียงพูดเอาเสียงไว้ในลำคอ แล้วก็ทำไม่ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 อาจจะช่วยให้เพื่อนสมาชิกดูได้ไหมครับว่า อาจารย์ใหญ่ให้ทำอย่างไรบ้าง
- สมาชิกคนที่ 7 : คืออาจารย์ใหญ่ให้พูดแล้วก็เอาลมไว้ในลำคอ
- สมาชิกคนที่ 3 : ลองพูดซิ
- สมาชิกคนที่ 7 : ทำไม่ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : ทดลองทำอย่างที่ 7 บอกว่าอาจารย์ใหญ่แนะนำให้พูดเอาเสียงลงลำคอ

- สมาชิกคนที่ 7 : ถ้าพูดไปแล้วมันเหมือนคนแก่ (เงียบ)
- ผู้ให้คำปรึกษา : พอจะทำให้เพื่อนคุณได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : อาจารย์จะให้พูดอะไร หนึ่ง สอง สาม มันก็พูดอย่างเงี้ยแหละ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เพื่อน ๆ ยังสงสัยว่า ที่ 7 บอกว่าอาจารย์ใหญ่แนะนำให้พูดเสียงในลำคอ เป็นยังไง 7 พอจะลองทำให้เพื่อนคุณอีกครั้งได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : หนึ่ง สอง สาม ทำได้แค่นี้ครับ
- สมาชิกคนที่ 5 : ขอให้ลองใหม่อีกครั้งครับ
- สมาชิกคนที่ 4 : ลองพูดเป็นประโยคได้ไหมครับ ลองแนะนำตัวสิ
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมชื่อ 7 นามสกุล
- สมาชิกคนที่ 6 : เสียงก็เหมือนเดิมไม่ได้เปลี่ยนแปลง
- ผู้ให้คำปรึกษา : ทดลองพูดเสียงเดิมปกติอีกทีสิ
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมเด็กชาย 7 นามสกุล
- ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วลองพูดตามที่อาจารย์ใหญ่แนะนำไหมสิ
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมชื่อเด็กชาย 7 นามสกุล
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีใครจะถามอะไรอีกไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 4 : ลองให้คนอื่นลองทำบ้างครับ
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมก็ว่าลองให้คนอื่นลองทำบ้าง เพื่อคนอื่นจะได้เสียงที่ทุ้มขึ้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีใครพอจะทำเสียงทุ้มให้ 7 ได้บ้างไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 1 : ใครล่ะ ที่เมื่อกี้ทำเสียงได้เหมือน
- สมาชิกคนที่ 5 : อาจารย์ลองทำเสียงทุ้มกว่านี้ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ปกติครูเสียงทุ้มอยู่แล้ว (ทำเสียงทุ้มให้นักเรียนดู)
- สมาชิกคนที่ 2 : เสียงเหมือนอาจารย์ประสงค์เลย
- สมาชิกคนที่ 1 : เออใช่ะ เสียงเหมือนอาจารย์ประสงค์ (นักเรียนทดลองทำเสียงทุ้มหลายคน รวมทั้ง 7 ด้วย)
- สมาชิกคนที่ 5 : พยายามข่มเสียงให้ทุ้มลง

- สมาชิกคนที่ 1 : ใช่
- สมาชิกคนที่ 5 : แต่บางคำก็พูดเสียงในลำคอไม่ได้ เสียงก็ต้องแหลม แต่ก็พยายามข่มเสียงให้ทุ้มเอาไว้
- ผู้ให้คำปรึกษา : เสียงพูดนี้ 7 คิดว่าพอจะแก้ได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : ถ้าพยายามก็คิดว่าแก้ได้ ต้องพยายามทุกวัน
- สมาชิกคนที่ 1 : หนักใจที่เสียงอย่างเดี๋ยว เสียงมันไม่เปลี่ยน รอให้เสียงเปลี่ยนเสียก่อน แล้วพฤติกรรมถึงจะเปลี่ยนตาม เสียงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมก็ไม่เปลี่ยน
- สมาชิกคนที่ 2 : เออใช่
- ผู้ให้คำปรึกษา : ตอนนี้ 1 หนักใจที่เสียงอย่างเดี๋ยว
- สมาชิกคนที่ 6 : 1 เสียงไม่เห็นเหมือนเท่าไรเลย
- สมาชิกคนที่ 1 : เสียงมันออกแหลม ๆ ยังไงไม่รู้
- ผู้ให้คำปรึกษา : รู้สึกว่าเสียงออกแหลม ๆ
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมคิดว่า ผมเสียงแหลม ๆ ทำให้เวลาพูดเสียงเหมือนผู้หญิง
- ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วเคยมีใครล้อไหมครับว่า 1 เสียงเหมือนผู้หญิง
- สมาชิกคนที่ 1 : เพียงเลยครับ แทบทุกคน บางทีนะกริษาไม่ออกแต่เสียงมันบอก ถ้าเสียงเปลี่ยนได้พฤติกรรมก็อาจจะเปลี่ยนได้ มันหนักใจที่เสียงอย่างเดี๋ยว เสียงไม่รู้จะแก้มันอย่างไรดี
- สมาชิกคนที่ 6 : เปลี่ยนอย่างอื่นก่อนไม่ได้หรือ
- สมาชิกคนที่ 1 : ถ้าเปลี่ยนบุคลิกก่อน ถ้าทำบุคลิกได้เสียงไม่ตี มันก็เปลี่ยนไม่ได้ยุติ
- สมาชิกคนที่ 5 : เสียงบางคน อาจเป็นมาอย่างนี้เอง อย่างบางคนเสียงแหลมเล็ก แต่เค้าไม่มีพฤติกรรมอะไร เค้าก็ไม่โดนล้อ คิดว่าเปลี่ยนพฤติกรรมก่อนแล้วค่อยเปลี่ยนเสียงดีกว่า
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมคิดว่าถ้าเปลี่ยนเสียงได้ก่อน พฤติกรรมก็อาจจะดีตามมา
- ผู้ให้คำปรึกษา : 1 คิดว่าจะเปลี่ยนเสียงก่อน แล้วจึงเปลี่ยนพฤติกรรมทีหลัง

- สมาชิกคนที่ 5 : คิดว่าเปลี่ยนพฤติกรรมก่อน ถ้าพฤติกรรมดีแล้วอะไรหลาย ๆ อย่างก็จะตามมาเอง คิดว่าอย่างนั้น
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมว่าเสียงมากกว่านะ ถ้าพฤติกรรมเปลี่ยนได้ แต่เสียงไม่เปลี่ยนก็ยิ่งกว่าเก่าอีก ถ้าเสียงเปลี่ยนได้พฤติกรรมก็อาจจะเปลี่ยนได้ พฤติกรรมเราสามารถข่มได้แต่เสียงเราข่มไม่ได้
- สมาชิกคนที่ 5 : สมมติบางคนเสียงมันเวอร์ (Over) มากเกินไปแต่บุคลิกไม่ออกไปทางนั้นมาก เค้าก็อยากจะเปลี่ยนเสียงก่อน แต่บางคนเสียงทึมหัววอยู่แล้ว แต่พฤติกรรมไปทางนั้นมาก เค้าก็อยากจะเปลี่ยนพฤติกรรมก่อน
- ผู้ให้คำปรึกษา : 5 คิดว่าใครที่เข้าไปทางด้านใดก็ควรที่จะเปลี่ยนด้านนั้นก่อน ใครมีความเห็นอย่างอื่นอีกไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 1 : ทำยังไงเสียงมันถึงจะเปลี่ยนได้
- สมาชิกคนที่ 6 : บางครั้งก็เปลี่ยนไม่ได้ มันเป็นมาเอง
- สมาชิกคนที่ 7 : มันก็ไม่แน่แต่ก่อนเราอาจจะไม่มีพฤติกรรมอย่างนี้ก็ได้
- สมาชิกคนที่ 5 : อาจารย์ครับ ตอนแรกที่เปลี่ยนนี้ เราอาจจะรู้สึกขัด ๆ พอเคยชินสัก อาทิตย์ สองอาทิตย์ ก็คงจะรู้สึกชินขึ้นบ้าง
- ผู้ให้คำปรึกษา : 2 มีความคิดอย่างไรบ้าง
- สมาชิกคนที่ 2 : ความคิดยังไงครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา : 1 คิดว่าควรเปลี่ยนที่เสียงก่อน 5 คิดว่าควรเปลี่ยนที่พฤติกรรมก่อน
- สมาชิกคนที่ 2 : ผมคิดว่าเปลี่ยนพร้อม ๆ กันดีที่สุดเลย เปลี่ยนพฤติกรรมไปด้วย เปลี่ยนเสียงไปด้วย
- ผู้ให้คำปรึกษา : 4 มีความคิดอย่างไร
- สมาชิกคนที่ 4 : ไม่รู้
- สมาชิกคนที่ 3 : ควรเปลี่ยนคำพูดก่อน
- ผู้ให้คำปรึกษา : สำหรับความคิดของพวกเราคิดว่า คำพูดนี้มีโอกาสเปลี่ยนได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมคิดว่าเปลี่ยนยาก นชชยามลองแล้วก็เปลี่ยนไม่ได้

- สมาชิกคนที่ 5 : ผมคิดว่าเปลี่ยนพฤติกรรมจะดีกว่า เสียงเขาอาจจะเป็นอย่างนั้นเอง แบบพฤติกรรมเขาไม่เป็นเขาก็ไม่โดนล้อ เสียงอาจจะเป็นมาตั้งแต่เกิด สมมติว่าบ้านมีแต่ผู้หญิงหมดก็เลยพูดเสียงแหลมเล็กหมดแล้วตัวเองเสียงห้าวไปเลยก็เลยดูขัด ๆ อยู่ แบบพยายามเลียนแบบคนที่คิดว่าบุคลิกดี เรียบร้อย อะไรอย่างนี้
- ผู้ให้คำปรึกษา : สำหรับ 1 คิดว่าถ้าเสียงเปลี่ยน
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมคิดว่าถ้าเสียงเปลี่ยนได้ ผมพยายามเปลี่ยนเสียงแล้วมันก็เปลี่ยนไม่ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : 1 บอกว่าเคยลองพยายามแล้ว
- สมาชิกคนที่ 1 : ตั้งแต่เรียน ม.3 นี้รู้สึกว่าจะเริ่มเปลี่ยน ไปมากขึ้นจากแหลมน้อยเป็นแหลมมากขึ้น
- สมาชิกคนที่ 6 : เราไม่น่าให้เสียงมามีอิทธิพลกับเรามากถึงขนาดนั้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : ตามความคิดของ 6 คิดว่าเสียงนั้นมันมีเป็นธรรมชาติแล้วส่วน 5 มีความคิดเหมือนกันว่าเสียงนั้นมันเป็นมาแล้ว บางทีก็เปลี่ยนไม่ได้ คิดว่าควรจะเปลี่ยนพฤติกรรม และความคิดของ 1 มีความคิดอย่างไรบ้าง
- สมาชิกคนที่ 1 : คิดว่าเสียงนี้เปลี่ยนยากมาก พฤติกรรมนี้คิดว่าเปลี่ยนได้ลองเปลี่ยนดูแล้ว
- ผู้ให้คำปรึกษา : พฤติกรรมที่ 1 บอกว่าเคยลองเปลี่ยน พอจะเล่าให้สมาชิกฟังได้ไหมครับว่าเปลี่ยนอะไรบ้าง
- สมาชิกคนที่ 1 : หันเหกลุ่ม จากกลุ่มนี้ไปอีกกลุ่มหนึ่ง (กลุ่มนักเรียนชาย) ศึกษาพฤติกรรมของอีกกลุ่มหนึ่งว่าเป็นอย่างไรเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงตัวเอง
- ผู้ให้คำปรึกษา : เมื่อครู 7 บอกว่าต้องการปรับปรุงด้านคำพูด บอกว่าเสียงเหมือนผู้หญิง และก็โดนล้อมาตลอด เมื่อสมาชิกในกลุ่มให้คำแนะนำกันมาหลายคน 7 คิดว่าได้ความคิดอย่างไรบ้างครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : ได้ข้อคิดคือ ถ้าเสียงเหมือนผู้ชายหน่อย เพื่อน ๆ ก็อาจไม่ล้อ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ที่เพื่อนสมาชิกบอกว่า บางครั้งเสียงอาจเป็นมาโดยธรรมชาติไม่อาจเปลี่ยนได้ถ้าเราสามารถทำให้พฤติกรรมเหมาะสมได้ คำพูดนั้นอาจจะไม่มีความสำคัญเท่าไร

- สมาชิกคนที่ 7 : ถ้าเราทำพฤติกรรมให้เหมือนผู้ชาย เสียงมันจะออกไปทางผู้หญิงเราก็ไม่
เดือดร้อนเท่าไร
- ผู้ให้คำปรึกษา : นอกจากเรื่องเสียงแล้ว เคยโดนเพื่อนล้อเรื่องอื่นไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : เรื่อง
- สมาชิกคนที่ 6 : การทำมือทำไม้
- สมาชิกคนที่ 7 : ไม่มี
- สมาชิกคนที่ 5 : ทำเดินด้วยอาจารย์
- สมาชิกคนที่ 1 : ผมคิดว่าท่าเดินนั้นก็อาจจะปรับปรุงได้ แต่เรื่องเสียงนี้ ถ้าจะเปลี่ยนแปลงเสียง
ผมคิดว่าจะปรับปรุงได้เหมือนกัน บางคนอาจจะพูดเสียงอ่อน ๆ ไม่มีคำกระด้าง
ผสมออกไป ทำให้บางคนคิดว่า เราเป็นกระเทยหรือเป็นตุ๊ด ถ้าเราพูดทำเสียง
ที่กระด้างออกไปบ้างแทรกในคำพูด แต่ก่อนที่เราเคยพูดกันเพาะ ๆ หวาน ๆ
บางคนก็คิดว่าเราเป็นกระเทยได้ แต่ผมคิดว่าเราเปลี่ยนพฤติกรรมโดยการให้
พวกเรานำคำกระด้าง ๆ ออกไปบ้าง อาจจะทำให้คนคิดว่าเราไม่เป็นก็ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : 1 ให้คำแนะนำ 7 ว่าทดลองพูดเสียงกระด้าง ๆ ออกไปบ้าง อาจจะช่วยให้ดู
เป็นผู้ชายมากขึ้น
- สมาชิกคนที่ 7 : กระด้างนี้ หมายถึง คำหยาบหรือเปล่า
- สมาชิกคนที่ 1 : ไม่ใช่คำหยาบ
- สมาชิกคนที่ 5 : ที่อาจารย์แนะนำให้เดินก้าวยาวขึ้น ก็ยังดูเหมือนเดิม กั้นก็ยังบิด ๆ อยู่
อาจารย์มีวิธีที่ได้ผลดีกว่านี้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 1 : ก็ไม่พับขามากเกินไป
- สมาชิกคนที่ 5 : ก็ลองดูแล้วดีขึ้นไม่มาก ดีขึ้นนิดเดียว
- ผู้ให้คำปรึกษา : ที่ 5 บอกว่า 7 ก็มีท่าเดินเหมือนผู้หญิง
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมก็เดินก้าวยาวทุกวัน
- สมาชิกคนที่ 1 : เดินก้าวยาว แต่พอก้าวเสร็จซาก็พับ ทำให้ดูกันบิดไป ผมคิดว่าอย่างนั้นะ เวลา
เราก้าวยาว ๆ ขาอย่าพับหรือไม้ก็ขาเดินตรง อย่าเอียงไปถ้าเดินขาเอียง

- ก็ดูกันบิตได้ ผมได้ลองศึกษาจากเพื่อน ๆ ดู
- ผู้ให้คำปรึกษา : ในเรื่องของท่าทางนั้น เพื่อน ๆ บอกว่า 7 ก็เดินกันบิตอยู่และ 1 ก็เสนอแนะว่าการเดินนั้นต้องเดินขาไม่พับ
- สมาชิกคนที่ 1 : และก็ไม่เดินขาไขว้กันด้วย ต้องเดินขาตรง ไม่เอียงหรือไม่ก็ไม่ได้เดินทอดน่อง
- สมาชิกคนที่ 7 : เวลาเดินก็ก้าวตรง ไปตลอดบางทีชาก็ไขว้กันก็เลยดูเหมือน _____ อย่าง สะดุดอะไรชาก็ไขว้กัน
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 บอกว่าเวลาเดินแล้วชามักจะไขว้กันไปเอง เลยทำให้ดูเหมือนกันบิต สำหรับการเดิน มีใครจะถามหรือเสนอแนะอะไรให้กับ 7 เพิ่มเติมไหมครับ (เงียบ)
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมเดินแบบธรรมดา มันก็เลยชิน
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 คิดว่าเดินแบบธรรมดา ไม่ได้คิดว่าจะเดินให้กันบิต
- ผู้ให้คำปรึกษา : สำหรับการเดินบิตกัน 7 คิดว่าเราจะขอปรับปรุงได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : คิดว่าคงได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 คิดว่าจะทำอย่างไรบ้างครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : ตอนแรกก็เดินให้ขาถ่าง ๆ หน่อย
- สมาชิกคนที่ 1 : บางคนก็เดินขารีบ ขาชิดกันเกินไป
- สมาชิกคนที่ 7 : ผมชอบเดินขาชิดกัน ถ้าทำขาห่างหน่อยจนชินแล้วก็จะหายชิดไปเอง
- ผู้ให้คำปรึกษา : เรื่องการเดินนี้ มีอะไรจะเสนอแนะเพิ่มเติมหรือไม่
- สมาชิกคนที่ 1 : ทำเดินบางคนก็เดินมือไม่แกว่ง มันต้องสัมพันธ์กันไปหมด ถ้ามือไปในทางที่ดี คนก็จะดูว่าเราไม่เป็น บางคนเดินมือรีบติดลำตัว เวลาเดินมือไม่แกว่งไปตามธรรมดา มันก็ทำให้คนอื่นดูว่าเราเป็นกระเทยได้ เวลาเดินก็ไม่เดินขารีบติดกันมาก ควรเดินขาห่างกันสักประมาณ 1 คืบก็คงจะพอ
- ผู้ให้คำปรึกษา : สำหรับการเดิน ใครมีอะไรจะเสนอแนะกับ 7 อีกไหมครับ 5 มีอะไรอีกไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 5 : ก็คงไม่มี เพราะตัวเองก็ยังไม่รู้เลยว่าควรจะทำยังไง ก็เลยไม่รู้ว่าจะแนะนำอย่างไร

- ผู้ให้คำปรึกษา : ปัญหาของ 7 ก็มีเรื่อง นุดเสียงเหมือนนู้หญิง เพื่อนแนะนำว่าคงปรับยาก แต่พฤติกรรมปรับง่ายกว่า ส่วนเรื่องการเดินบิดกัน เพื่อนสมาชิกเสนอแนะว่าหากเดินก้าวยาวขึ้น ซาห่างขึ้น ก็อาจทำให้ดูกันไม่บิดก็ได้ ที่นี้ฝั่งดูเฉย ๆ ก็อาจไม่เห็นภาพพจน์ และไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้
- สมาชิกคนที่ 5 : ใช้อาจารย์
- ผู้ให้คำปรึกษา : เราจะมาลองปฏิบัติกันดู ว่าเดินแบบไหนถึงจะดี (7 ทดลองเดิน โดยสมาชิกในกลุ่มคอยเสนอแนะและบางคนก็เดินเป็นตัวอย่างจนได้ท่าทางการเดินที่เหมาะสมกับเพศชาย) จากการทำ 7 ได้ทดลองเดิน 6 คิดว่าอย่างไร
- สมาชิกคนที่ 6 : ดูดีขึ้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : 1 คิดว่าอย่างไร
- สมาชิกคนที่ 1 : คิดว่าดีขึ้น แต่ถ้าเดินให้ตึกว่าเห็นน้อย อย่าให้เท้าเอียง เท้ายังเอียงหน่อย ๆ
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 คิดว่าจะนำไปปฏิบัติได้ไหมครับ
- สมาชิกคนที่ 7 : ได้ครับ
- สมาชิกคนที่ 6 : อยู่ข้างนอกก็ต้องปฏิบัติด้วย ต้องทำตลอดเลย
- สมาชิกคนที่ 5 : ปกติแล้วที่เห็น 7 เดินสะบัดน่อง
- สมาชิกคนที่ 4 : ใช่เดินทั้งน่อง
- สมาชิกคนที่ 7 : นอเดินตามสบานแล้วมันก็เป็นเอง
- ผู้ให้คำปรึกษา : เดินตามสบายแล้วก็เป็นอย่างนี้เอง
- สมาชิกคนที่ 6 : เดินตามสบายเกิน ไปก็เหมือนเดินทอน่อง
- ผู้ให้คำปรึกษา : 7 ลองสรุปให้ฟังซิว่า เพื่อนแนะนำไว้อย่างไรบ้าง
- สมาชิกคนที่ 7 : เรื่องเสียงก็พยายามนุดเสียงในลำคองยามข่มเสียงไม่ให้ตกลง การเดินก็ไม่เดินทอน่องจะเดินตามที่ได้ฝึกไปแล้ว
- สมาชิกคนที่ 1 : การนุดถ้าไม่นุดจับปากจับคอ คิดว่าจะเป็นไปได้ คือเสียงจะไม่แหลม
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีใครจะเสนอแนะอะไรเพิ่มเติมอีก

- สมาชิกคนที่ 1 : เวลาอยู่กันเป็นกลุ่ม ไม่ควรแสดงพฤติกรรมอะไรให้นักถ้าจะให้ดี ควรศึกษาพฤติกรรมของทั้ง 2 ฝ่าย (ฝ่ายนักเรียนชาย) ว่าเป็นยังไง ทำไมเราเป็นยั้งจี้ และสามารถปรับปรุงให้ดีกว่านี้ได้หรือไม่ ถ้าทำอย่างนี้ได้ ผมคิดว่าอาจจะปรับปรุงได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : เรื่องที่ 7 จะปรับปรุงก็มีเรื่อง เสียงและเรื่องการเดินทาง มีใครจะแนะนำอะไรอีกหรือไม่
- สมาชิกคนที่ 5 : ไม่มีแล้ว
- ผู้ให้คำปรึกษา : เมื่อไม่มีใครแนะนำอะไรเพิ่มเติม วันนั้นก็พอแค่นี้ แล้วพบกันใหม่วันพุธ

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเรื่อง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
1 เวลา 1 ชม.	ปฐมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบวัตถุประสงค์ และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ 2. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะมารับข้อเสนอแนะ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย 3. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย ไม่เกรงใจ เป็นกันเอง
2 เวลา 1 ชม.	ข้าพเจ้าคือใคร	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกยอมรับซึ่งกันและกัน เข้าใจกัน และต้องการจะมาเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป 2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพก่อนเริ่มการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้บรรยากาศเป็นกันเองมากขึ้น
3-4 เวลา 1 ชม. ต่อ 1 ครั้ง	การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด 2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูดไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูดของตนเอง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
5-6 เวลา 1 ชม. ต่อ 1 ครั้ง	การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศชายด้านท่าทาง	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านท่าทาง 2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านท่าทางของตนเอง
7 เวลา 1 ชม.	การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศชายด้านการแต่งกาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกาย 2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกายของตนเอง
8 เวลา 1 ชม.	การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศชายด้านการรวมอยู่ เฉพาะพวกเดียวกัน	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน 2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันของตนเอง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์
9 เวลา 1 ชม.	ข้อสรุปของการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งทางด้าน คำพูด ท่าทาง การแต่งกายและการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน	เพื่อให้สมาชิก ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้าน คำพูด ท่าทาง การแต่งกายและการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน
10 เวลา 1 ชม.	ผลกระทบทั้งดีและ ไม่ดีของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย	ให้สมาชิก ได้ทราบถึงผลกระทบทั้งดีและ ไม่ดีของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
11 เวลา 1 ชม.	แนวทางที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้าน คำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน	เพื่อให้สมาชิก ได้ทราบแนวทางที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้าน คำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน
12 เวลา 1 ชม.	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้สมาชิกมีความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายที่ได้รับจากข้อสังเกตและประโยชน์ของข้อสังเกตนั้นๆ ในการนำไปปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

หมายเหตุ วิธีดำเนินการของกิจกรรมครั้งที่ 3 - 11 มี 3 ขั้นตอนดังนี้

1. แจกเอกสารตามชื่อกิจกรรมที่ระบุในแต่ละครั้ง
2. ให้สมาชิกอ่านเอกสารและเปิดโอกาสให้สมาชิกซักถาม
3. ให้นักเรียนสรุป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดไป

การให้ข้อเสนอแนะ เรื่อง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ครั้งที่ 1 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ประมุขินเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบถึง วัตถุประสงค์ และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ
2. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะมารับข้อเสนอแนะ ไม่เกิดความเบื่อบ่น
3. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ไม่เกือเขินเป็นกันเอง

อุปกรณ์

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ
2. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและสมาชิกทุกคนแนะนำตนเอง

การประเมินผล

สังเกตจากการบอกสิ่งที่สมาชิกแต่ละคนเขียนและการซักถามเพิ่มเติม

ครั้งที่ 2 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ช้าบเจ้าคือใคร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน เข้าใจกัน และต้องการเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพก่อนเริ่มการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้บรรยากาศเป็นกันเองมากขึ้น

อุปกรณ์ ปากกา กระดาษ

วิธีดำเนินการ

1. สมาชิกแต่ละคนเขียนเกี่ยวกับตนเองคนละ 3 ประโยค แล้วบอกสิ่งที่ตนเองเขียนให้สมาชิกคนอื่น ๆ ฟัง ผลัดกันทีละคนจนครบ

2. สมาชิกซักถามสิ่งที่อยากทราบเรียงทีละคนจนครบ
3. ผู้วิจัยให้แต่ละคนเขียนข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของตนเองลงในกระดาษ
4. ผู้วิจัยขอให้สมาชิกอาสาสมัคร และให้อาสาสมัครคนแรก ไปจับคู่กับเพื่อนคนหนึ่ง แล้วอ่านรายละเอียดของเพื่อนคนนั้นให้สมาชิกอื่น ๆ รับทราบ ผู้ที่ถูกอ่านข้อมูลแล้ว ไปจับคู่กับคนอื่น และอ่านข้อมูลของคนที่เป็นคู่ด้วยถัดไป และอ่านต่อ ๆ กันไปจนครบทุกคน
5. ให้สมาชิกแต่ละคนเขียนข้อมูลของเพื่อนสมาชิกทุกคนตามที่จำได้
6. ผู้วิจัยสรุปว่าเมื่อได้ทราบข้อมูลใด ๆ แล้วสมาชิกแต่ละคนจะต้องสรุปข้อมูลนั้นให้ได้ แล้วนำข้อมูลนั้นไปพิจารณา เพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความร่วมมือในการร่วมกิจกรรมของสมาชิกแต่ละคน

ครั้งที่ 3 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม การพูดนั้นสำคัญไฉน ?

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ด้านคำพูด

2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ไปพิจารณา

ในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของตนเอง

อุปกรณ์ เรื่องการพูดนั้นสำคัญไฉน ?

วิธีดำเนินการ

1. แจกเรื่องการพูดนั้นสำคัญไฉน ? ให้สมาชิกทุกคน
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล

สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านเรื่องที่แจกให้และอภิปรายซักถาม

การผัดนั้นสำคัญไฉน

เมื่อตอนผมเป็นเด็ก ผมไม่ได้รับความเอาใจใส่จากพ่อแม่เท่าที่ควร และผมก็มักจะเห็นพ่อแม่ทะเลาะกันบ่อย ๆ พ่อตีแม่อย่างไม่ปรานีเลย ภาพที่พ่อแม่ทะเลาะและตบตีกันติดตาผมอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผมไม่ชอบเป็นอย่างพ่อ ไม่ชอบเห็นผู้ชายข่มเหงผู้หญิง ผมเริ่มไม่ชอบพ่อเพราะเกรงกลัว จึงพยายามปลีกตัวห่างจากพ่อและคอยช่วยเหลืองานบ้าน ผมมักจะทำงานบ้านและช่วยเหลือแม่ เวลาพ่อชวนผมไปไหนผมจะไม่ไปด้วย แต่ถ้าแม่ชวนผมจะไปด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าจะไปตลาด ไปร้านตัดเสื้อ ผมเป็นเช่นนี้มาตั้งแต่อายุยังไม่ครบ 5 ขวบ แต่ไม่มีใครในบ้านสนใจพฤติกรรมของผม บ้านของผมต่างคนต่างอยู่ บางวันแทบไม่ได้พูดกันเลย

พอผมอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผมได้รู้จักครูสอนภาษาไทยคนหนึ่งชื่อ ครูราตรี ครูให้ความสนใจสนทนากับผมและเอาใจใส่ผมมาก ผมรู้สึกอบอุ่นใจอย่างไม่เคยได้รับจากพ่อแม่มาก่อน ผมชอบครูราตรีมาก ผมจึงตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยและผมก็สอบได้คะแนนดีที่สุด ผมชอบเสียงพูด ท่าทางการเดินของครูราตรีมาก เพราะสุภาพเรียบร้อย ผมรู้สึกว่าครูราตรีเป็นบุคคลที่น่าเคารพเลื่อมใสมากที่สุด ตอนนั้นผมยังฝันไปว่าผมมีบุคลิกลักษณะอย่างครูราตรีบ้างก็คงจะดี ภายหลังจากนั้นไม่นานครูราตรีก็ย้ายไปที่จังหวัดราชบุรี ทำให้ผมไม่มีจิตใจจะเรียนเลย คิดถึงครูราตรีและรู้สึกเหงามาก ๆ ผมได้แต่เขียนจดหมายไปคุยด้วย แต่ครูราตรีก็เงียบหายไปไม่ส่งข่าว ผมรู้สึกเหมือนกับว่าขาดอะไรไปสักอย่าง ผมเริ่มเหงาและซึม ไม่มีแนวของความสุขเลย

ในโรงเรียนที่ผมเรียนอยู่มีเพื่อนหลายคนที่มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย นุดจาดด้วยน้ำเสียงช้า ๆ เสียงแหลม ผมไม่สนใจเขามากเท่าใดนัก แต่ตอนหลังเขาก็พยายามพูดคุยกับผม ผมไม่ได้รับรู้ถึงเขาดังเดิมต่อ ๆ มาเราจึงเป็นเพื่อนกัน และสนิทสนมกันมาก ส่วนพ่อของผมก็ยังไม่สนใจผมอีกอย่างเคย ช่วงนี้พ่อให้เงินผมน้อยลง แม้มันจะไม่ค่อยอยู่บ้าน พี่น้องของผมต่างก็ไม่สนใจผมเลย ผมจึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนของผมที่โรงเรียน

ต่อมาพี่สาวของผมถูกข่มขืน นอกลับคบตีพี่สาวซ้ำ ทำให้ผมเกลียดผู้ชายและคิดว่าผมจะไม่ทำตัวแบกกับคนที่ผมรักเป็นอันขาด ทุกวันนี้เพื่อหลีกเลี่ยงส่วนใหญ่ในห้องชอบพูดจากระทบกระเทือนผมทำให้ผมเจ็บใจ นอกจากนี้ภายในบ้านก็ยังมีเสียงบ่น เสียงด่าและเสียงทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา เช่นเคย ผมรู้สึกไม่พอใจที่เพื่อนส่วนใหญ่ในห้องชอบพูดจากระทบกระเทือนผม หว่าผมเป็น "ตุ๊ด"

ครั้งที่ 4 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม พูดอย่างไรให้เหมาะสมกับเพศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด
2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูดไป

พิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในด้านคำพูดของตนเอง

อุปกรณ์

บทความเรื่อง พูดอย่างไรให้เหมาะสมกับเพศ

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง พูดอย่างไรให้เหมาะสมกับเพศ
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล

สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

พูดอย่างไรให้เหมาะสมกับเพศ

ครอบครัวของเราประกอบด้วย พ่อ แม่ ผม และน้อง ในฐานะของครอบครัวปานกลาง พ่อเป็นคนดู เด็ดขาด เป็นนักสู้ที่ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออุปสรรคใด ๆ ในชีวิต ส่วนแม่เป็นคนใจดี น้องของผมเป็นคนฉลาด มีอุปนิสัยคล้าย ๆ พ่อ ไม่ชอบเล่นหัว จริงจัง เธอเป็นผู้ใหญ่เกินอายุ จนผมคิดว่าเธอน่าจะเป็นพี่สาวของผมมากกว่า ส่วนผมนั้นไม่ฉลาดปราดเปรื่องเหมือนน้อง และผมก็ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเองด้วย

การที่ผมไม่มีความมั่นใจในตัวเองนั้น อันที่จริงผมก็ไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นหรอก อาจเป็นเพราะ พ่อ แม่ ของผมต่างหาก...ผมเป็นลูกคนแรกของพ่อแม่ ท่านเลยเห่อเป็นธรรมดา โดยเฉพาะแม่ โอ้ผมเสียจนเหลือ ไม่ยอมให้ผมทำอะไรเลย และต่อมาเนื่องจากผมเป็นคนฉลาดน้อยกว่าน้อง ไม่ว่าจะคิดหรือจะทำอะไร ผมมักจะช้ากว่าน้องทำให้พ่อมักจะมีคำพูดพิเศษสำหรับผมเสมอ เช่น

"แค่นี้ก็คิดไม่ออก ดูอย่างน้องสิ ฟังแป็บเดียวก็รู้เรื่อง" ... หรือ "พ่อพูดตั้งนานแล้วทำไมยังไม่ทำอีก" ... หรือ "ทำไมไม่เอาอย่างน้องนะ" หรือ "น้องมีแผนการจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยเราละ" ... หรือ "แค่นี้ก็ทำไม่ได้"

เฮ้อ... เห็นไหมครับ แล้วอย่างนี้จะให้ผมมั่นใจในตัวเองได้อย่างไร จะคิดหรือจะทำอะไรก็ดูเชิงช้าไม่ถูกต้องไปเสียหมด เลยไม่กล้าคิดหรือทำ ส่วนน้องกลับตรงข้าม จากท่าทีของพ่อทำให้เธอมีความมั่นใจในตัวเองยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ แม้ไม่เท่าไรหรือหก บางครั้งท่านก็ปลอบใจผมด้วยซ้ำที่จริงผมจะทำอะไรได้ดีกว่านี้ ถ้าพ่อค่อย ๆ บอกและค่อย ๆ สอนผม และไม่เอาผมไปเปรียบเทียบกับน้อง และที่ผมยังไม่เกลียดและอิจฉาน้องนะ บุญเท่าไรแล้ว เพราะแม่สอนให้เรารักกันเสมอ และแม่ก็ปฏิบัติต่อผมและน้องเหมือน ๆ กัน ทำให้ผมลดความคับข้องใจลงได้บ้าง บางทีเปลว ๆ ผมยังนึกว่าน้องสาวของผมเป็นพี่สาวของผมเสียอีก เพราะเขาเก่ง และผมมันฉลาดน้อยไปหน่อย

ที่จริงผมน่าจะสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลที่ไหนได้สักแห่ง ถ้าพ่อไม่คอยพูดกรอกหูว่า "ต้องสอบให้ได้นะ ดูอย่างน้องสิ น้องยังสอบได้เลย" ผมตั้งหน้าตั้งตาตูดหนักสือกใหญ่ แต่พอเข้าห้องสอบแล้วผมรู้สึกว่ามันเครียดไปหมด สองหูของผมมีแต่เสียงของพ่อที่พูดว่า "ต้องสอบให้ได้นะ ดูอย่างน้องสิ" ผมกลัวเหลือเกิน กลัวจะสอบไม่ได้ แล้วมันก็สอบไม่ได้จริง ๆ คงมีแต่แม่เท่านั้นที่ปลอบผม ลูบหัวผม ช้มน้อย ๆ และพูดว่า "ไม่เป็นไรลูก" และสาเหตุนี้กระมังที่ทำให้ผมมีกำลังใจที่จะก้าวไปข้างหน้าต่อไป ผมรู้สึกว่ามีแม่เท่านั้นที่เข้าใจผม ส่วนเรื่องที่จะเรียนแข่งกับน้อง ทำตัวให้ว่องไวเหมือนน้อง เมินเสียเถอะ ผมไม่สนหรอก เพราะผมคงไม่มีปัญญา

ในวัยเด็ก ผมและน้องเข้าเรียนอนุบาลพร้อมกัน เนื่องจากผมและน้องอายุห่างกันแค่เพียงปีเดียว แต่การที่น้องเรียนล้ำหน้า เพราะความฉลาดของเธอนั่นเอง ผมจำได้ว่าตั้งแต่เล็กจนโต ผมต้องยกว่าน้องมาตลอด พ่อเคยให้ท่องสูตรคูณแข่งกัน น้องท่องได้ 12 แม่รวดอย่างคล่องปรือ ส่วนผมก็ท่องได้ 12 แม่เหมือนกัน แต่กว่าจะจบเล่นเอาทั้งคนท่องและคนนั่งเห็นเด็กล้อไปตาม ๆ กัน พ่อถามผมว่า "ทำไมสู้น้องไม่ได้" โห... ผมจะบอกอย่างไรดี ผมนั่งหน้าเหยงเต็มที เตรียมจะร้องไห้ แม่ดึงตัวผมเข้าไปกอด บอกเสียงเย็น ๆ ว่า "ไม่เป็นไรลูก" ส่วนน้องก็ได้ช็อกโกแลตจากพ่อเป็นรางวัล วิ่งหางเป็ยปลิวไปแล้ว ผมอยากจะจับหางเป็ยกระตุก

ซะทีหนึ่งจริง ๆ แม้อุ้มผมนั่งตัก เราคุยกันหลายเรื่อง แม่บอกว่า ผมคิดตรงที่เรียบริบหรี่แหละ ซึ่งก็ทำให้ผมลืมความขุ่นข้องหมองใจโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าใด แม้กระทั่งปัจจุบันผมก็ยังเป็นลูกที่ไม่ถูกใจพ่ออยู่ดี เพราะผมยังได้ยินคำว่า "ทำไมไม่เอาอย่างน้องนะ"... หรือ "ทำไมไม่ทำให้ว่องไว" อย่างสม่ำเสมอ ผมพยายามเหมือนกัน พยายามนึก คิด และทำอะไรให้รวดเร็วว่องไวเท่าน้อง แต่มันเป็นไปไม่ได้ เพราะระดับความสามารถทางสมอง และบุคลิกภาพของเรานั้นต่างกัน ถึงผมกับพ่อจะไม่ลงรอยกันนักแต่กับแม่แล้ว การมีบุคลิกลักษณะอย่างที่เป็นอยู่นี้ แม่บอกว่าดี เพราะดูเรียบริบหรี่ พุดจาไไพเราะ... แล้วผมจะทำอย่างไรดี ถ้าต้องการเป็นที่รักของแม่ก็ต้องทำตัวให้เรียบริบหรี่ พุดจาไไพเราะ แต่ถ้าต้องการเป็นที่รักของพ่อก็ต้องทำอะไรให้กระฉับกระเฉง พุดจาไม่ค่อยไพเราะก็ไม่เป็นไร ซึ่งถ้าผมทำเช่นนี้อาจไม่เป็นที่ต้องการของแม่... ผมคิดของผมเองอยู่คนเดียว

ต่อมาเมื่อผมเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พอดีมีงานแห่งเทียนพรรษา ทางโรงเรียนให้นักเรียนแต่ละห้อง จัดชบวนแห่ลง ไปสมทบห้องละ 1 ชบวน อาจารย์ในชั้นถามความคิดเห็นของนักเรียนในชั้นแล้วตกลง จัดชบวนแห่ชุด รำกลองยาว ลงไปสมทบ พร้อมกับคัดเลือกให้ผมแต่งตัวเป็นผู้หญิง พร้อมกับเพื่อน ๆ ในห้องอีก 4 - 5 คน ซึ่งอาจารย์บอกว่าผมมีบุคลิกลักษณะเหมาะสมเมื่อแต่งตัวเสร็จเพื่อน ๆ ในห้องและอาจารย์ชมว่า สวยกว่าผู้หญิงจริง ๆ เสียอีก ผมเริ่มนึกเข้าข้างตัวเองว่า "เห็นไหมล่ะ คนเราด้อยในบางเรื่องแต่ก็สามารถเด่นในบางเรื่องได้เหมือนกัน" ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คำชมที่ว่า "สวยกว่าผู้หญิงเสียอีก" มันก็อยู่ใต้อหุทัยตลอดเวลา มันเป็นคำชมครั้งแรกที่ได้รับจากอาจารย์และเพื่อน ๆ ทั้งนี้ไม่ว่าผมจะเดินจะพูด ผมต้องคอยระวังว่าพฤติกรรมที่แสดงออก จะไปขัดกับคำชมของอาจารย์และเพื่อน ๆ หรือเปล่า ผมเริ่มปรับพฤติกรรมของตนเองโดยอัตโนมัติ เวลาพูดผมจะลอยหน้าผิน ๆ เพื่อให้ดูงาม และไม่ลงทางเสียงด้วยคำว่าครับ เพราะมันดูกระด้างไป แต่ไม่ถึงกับพูด คะ ซัดเจน ผมจะพูด คะ ด้วยเสียงเบา ๆ ในลำคอพอฟังได้ยิน พฤติกรรมของผมที่เปลี่ยนไป แรก ๆ ก็ไม่มีอะไร พอเวลาล่วงเลยไปสักเทอมกว่า ๆ เห็นจะได้ อาจารย์ประจำชั้น เวลาเรียกชื่อจะเรียกผมว่า "สมหญิง" ซึ่งชื่อจริง ๆ ของผมคือ "สมชาย" เพื่อน ๆ ในห้องเรียกผมว่า "ตุ๊ต" สายตาของอาจารย์เวลามองผม ไม่เหมือนกับวันที่ชมผมเมื่อวันแห่เทียน คำชมของเพื่อน ๆ เริ่มกลายเป็นคำพูดดูถูก ผมเริ่มรู้สึกว่สิ่งที่ผมทำนั้น มันไม่ได้ทำให้ผม

เด่นอย่างที่ผมต้องการ แถมยังทำให้รู้สึกด้อยเสียด้วยซ้ำ เพื่อนก็น้อยลง มีอยู่ในกลุ่มเพียง 5 - 6 คน แต่ผมก็ยังดีใจที่ที่บ้านไม่รู้ว่ามีอยู่ที่โรงเรียนผมมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง เพราะเมื่ออยู่บ้านผมจะทำเหมือนปกติ

ในที่สุดผมก็ตัดสินใจว่า ผมจะกลับเป็นสมชายคนเดิม จะทำให้อาจารย์เล็กเรียกผมว่า "สมหญิง" และทำให้เพื่อน ๆ เลิกเรียกผมว่า "ตุ๊ด" ให้ได้ ตั้งแต่วันที่ผมตัดสินใจแล้วผมก็พยายามพูดโดยไม่ลอยหน้าและลงหางเสียงด้วยคำว่า ครับ อย่างชัดเจน ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า สิ่งที่เป็นพฤติกรรมของผมมาตั้งแต่เด็ก พอเลิกใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่ ดูเป็นของแปลกได้เหมือนกัน ผมใช้เวลาพยายามอยู่ 2 - 3 สัปดาห์ ก็สามารถพูดโดยไม่ลอยหน้าและลงหางเสียง ครับ ชัดเจน โดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นของแปลกอีก และเดี๋ยวนี้ผมเปลี่ยนตัวเองให้เป็น สมชายที่ไม่ใช่ตุ๊ดได้แล้ว ผมเข้ากับเพื่อน ๆ ในห้องได้มากขึ้น ผมดีใจที่เพื่อน ๆ ในห้องยอมรับผม ไม่พูดจาตลก อาจารย์ก็ไม่ได้เรียกผมว่า "สมหญิง" อีกแล้ว

ครั้งที่ 5 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ทำทางนั้นสำคัญไฉน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิก ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้าน

ทำทาง

2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านทำทาง

ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านทำทางของตนเอง

อุปกรณ์ บทความเรื่อง ทำทางนั้นสำคัญไฉน

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง ทำทางนั้นสำคัญไฉน

2. สมาชิกอ่านและอภิปรายชักรถาม
 3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป
- การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายชักรถาม

ทำทงนั้นสำคัญไฉน

บ้านของผมน้อยแ้ว ๆ วัตอัมพวา เขตชนบุรี มีอาชีพขายของชำ ครอบครัวของผมนเป็น คนกรุงเทพฯโดยกำเนิด เป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่ชาย แม่ของผมนเป็น คนเก่ง ชยัน แม่ทำงานทุกอย่างที่สามารถทำให้ได้เงินมา ตั้งแต่ขายของในร้าน ขับรถขายของ เร่ขายไปตามซอยต่าง ๆ ทำขนมขายหน้าร้าน เข้าจรดเย็นเห็นแม่ทำงานไม่ได้หยุด พ่อของผมนเป็น คนที่ใจเย็น แม่ว่ายังใจพ่อก็ว่าตาม ไม่ขัดเลยจนผมรู้สึกว่ ครอบครัวของผมนนี้มีแม่เป็นผู้นำ แต่ก็ไม่แปลกอะไรใครนาก็ได้ ขอให้ครอบครัวมีความสุขก็แล้วกัน... ผมคิดปลอบใจตัวเอง พี่ชายของผมนเป็น คนเรียนเก่ง กีฬาเก่ง ส่วนผมก็กีฬาไม่ชอบเล่น ผลการเรียนปานกลาง แต่งานบ้าน เช่น ทำกับข้าว ปิดกวาดบ้าน ผมได้รับคำชมจากแม่เสมอ ๆ

เมื่อตอนที่ผมนยังเป็น เด็ก ๆ ผมมักจะถูกพี่ชายแกล้งเอาบ่อย ๆ ผมจึงรู้สึกไม่อยากเล่นกับ พี่ชาย แต่จะ ไปอยู่กับแม่ ช่วยแม่ทำงาน จับโหนด หยิบนี้ อยู่ในร้านมากกว่า ส่วนพี่ชายชอบออกไป เล่นนอกบ้าน จนแม่ต้องตักเตือนอยู่บ่อย ๆ ผมเข้าโรงเรียนครั้งแรกที่โรงเรียนวัดข้างบ้าน ผมเรียน อยู่ที่นั่นจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผมได้รับคำชมจากอาจารย์ประจำชั้นและอาจารย์ทุกท่านว่ ผม เป็นเด็ก เรียบร้อย ผมรู้สึกภูมิใจมาก

หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผมก็สอบเข้าเรียนต่อในโรงเรียนรัฐบาลที่มีชื่อแห่งหนึ่ง ผมไม่สามารถอยู่ห้องเก่งของโรงเรียนได้แต่ก็ภูมิใจที่สอบเข้าเรียนได้ โรงเรียนที่ผมสอบได้นี้เป็น โรงเรียนที่มีการเรียนการสอน 2 รอบ คือนักเรียนทุกระดับชั้นจะเรียนรอบเช้า 3 วัน และเรียน รอบบ่าย 3 วัน จึงทำให้ผมมีเวลาว่างมาก ผมใช้เวลาว่างช่วยแม่ทำงานบ้าน ทำกับข้าว ผมต้องการ ทำงานบ้านเพื่อช่วยผ่อนแรงแม่ และผมก็มีความสุขกับการทำงานนั้นด้วย อาจารย์ประจำชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1 เป็นอาจารย์ผู้หญิง ทุกวันเมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร ผมจะต้องรีบวิ่งไปที่โต๊ะของ

อาจารย์ประจำชั้น แล้วถามอาจารย์ว่า อาจารย์มีอะไรให้ผมช่วยบ้าง และผมก็ยื่นอยู่ที่โต๊ะเพื่อช่วยงานอาจารย์ เช่นซื้ออาหาร ซื้อน้ำ หลังจากนั้นผมจึงไปรับประทานอาหาร

บางวันผมมาถึงโรงเรียนเร็ว จึงมีเวลาเหลือมาก ผมชอบไปนั่งคุยกับแม่ค้าขายอาหารในโรงเรียน ช่วยแม่ค้าล้างจาน เก็บจาน และแม่ค้าก็ให้ผมกินข้าวฟรี การกระทำของผมที่ไปช่วยแม่ค้าล้างจาน เก็บจานและกินข้าวฟรี แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วจากเพื่อน ๆ ไปถึงอาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์แนะแนว จนกระทั่งทำให้ผมได้รับทุนอาหารกลางวันในช่วงปลายเทอมต้นของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นั่นเอง ผมได้รับทุนเป็นบัตรแลกอาหารมูลค่าใบละ 7 บาท ให้เฉพาะวันเรียน วันละ 1 ใบ ผมได้รับอยู่ 2 เดือน อาจารย์แนะแนวก็ไปเยี่ยมบ้านและตัดทุนไปให้นักเรียนคนอื่น เนื่องจากฐานะทางบ้านของผมไม่ยากจน อย่างไรก็ตามอาจารย์ทุกท่านที่สอนในห้องที่ผมเรียนชมว่าผมเรียบร้อยที่สุดในห้อง

ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นี้ ผมไม่มีเพื่อนสนิทเลย เพื่อน ๆ ในห้องชอบเล่นแรง ๆ กับผม ชอบแกล้งผม เช่น จับแก้มผม จับก้น จี๋เอว ผมรู้สึกไม่ชอบเพื่อน ๆ ในห้องอย่างมาก เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีการเปลี่ยนห้องตามคะแนนที่สอบได้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในห้องใหม่นี้ ผมได้พบกับเพื่อนใหม่ที่เรียบร้อยอีกหลายคน เราจึงสนิทกันและไปไหนมาไหนด้วยกัน ผมรู้สึกว่าเราเข้ากันได้ดี เพราะต่างก็ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนในห้องที่เล่นแรง ๆ และก็เคยถูกเพื่อน ๆ แกล้งมาแล้ว จนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และในชั้นนี้เอง ผมถูกเพื่อน ๆ ในห้องเรียกว่า "ตุ๊ด" อาจารย์ประจำชั้นก็เรียกผมไปพบและสั่งห้ามไม่ให้ผมแสดงพฤติกรรมอย่างที่ทำอีก คือการค้อน และการเดินบิดกัน จากนั้นอาจารย์ประจำชั้นก็มีจดหมายถึงผู้ปกครอง พ่อของผวจึงมาพบอาจารย์ประจำชั้น เมื่อกลับมาถึงบ้านพ่อก็อบรมสั่งสอน ทั้งพ่อและอาจารย์ประจำชั้นต่างก็อบรมสั่งสอนต่าง ๆ จนผมจดจำไม่ไหว แต่ผมก็ยังไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรดี

หลังจากนั้นผมเริ่มঙ্গেในพฤติกรรมของผมเอง เนื่องจากผมเคยได้รับคำชมมาตลอดว่าเป็นคนเรียบร้อย แต่มาตอนนี้กลับถูกดู ถูกห้าม และที่สำคัญที่สุดเพื่อน ๆ ล้อว่าเป็น "ตุ๊ด" ผมเข้าใจดีว่าเขากำลังดูถูกหาว่าผมทำทางเหมือนผู้หญิง สรุปแล้วเวลานี้ผมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย อาจารย์ประจำชั้นบอกว่าผมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศชายหลายด้าน โดยเฉพาะด้านทำทาง เช่น การค้อน การเดินบิดกัน

ผมรู้ตัวเองดี ผมไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงเพียงแต่ผมคิดว่า การกระทำเช่นนั้นทำให้ดูสุขภาพ
 เรียบร้อยดีเท่านั้นเอง แต่ก่อนเมื่อผมไม่พอใจผมจะใช้วิธีค้อน คือการเหลือบตามอง โดยไม่หัน
 ไปมองตรง ๆ ผมก็ปรับปรุงโดยหันไปมองตรง ๆ เลย การเดินที่ผมเคยเดินช้า ๆ ก้าวเท้าสั้น ๆ
 จึงทำให้ดูกันปิด ผมก็เดินเร็วขึ้น ก้าวเท้ายาวขึ้น ผมใช้เวลาปรับปรุงตัวเองอยู่เดือนกว่า เดียวนี้
 ผมไม่ถูกเพื่อน ๆ ล้อว่า "ตุ๊ด" แล้ว อาจารย์ประจำชั้นก็ชมว่า ผมมีพฤติกรรมเหมาะสมกับ
 เพศชายดีแล้ว ผมตั้งใจที่สามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้สำเร็จ

ครั้งที่ 6 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ทำทางอย่างไรคือชายแท้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิก ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้าน
 ทำทาง
2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านทำทาง
 ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านทำทางของตนเอง

อุปกรณ์ บทความเรื่อง ทำทางอย่างไรคือชายแท้

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง ทำทางอย่างไรคือชายแท้
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม.

ทำทางอย่างไรคือชายแท้

ต่อมา มีถิ่นฐานบ้านเกิดอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ครอบครัวของต้อมมีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 6 คน พ่อเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูด งานในบ้านทุกอย่างมอบให้แม่เป็นผู้รับผิดชอบแม่เป็นคนที่ขี้ด เก่ง คล่องแคล่ว มีอำนาจเหนือพ่อ แม่จะเป็นผู้จัดการทุกอย่างในบ้านโดยการตัดสินใจด้วยตนเอง เช่น เรื่องการจัดซื้ออาหาร ตกแต่งบ้าน จัดบ้าน ต่อเติมบ้าน และแม้กระทั่งซื้อบ้านใหม่ แม่เป็นคนจัดการทั้งหมด พี่ชายคนโตและคนรองชอบเที่ยวเตร่ไม่ค่อยอยู่บ้านและไม่ค่อยเชื่อฟัง ตู๋ เป็นพี่ชายคนที่สามของต้อม เป็นคนเรียบร้อยอยู่ในโอวาทของแม่และต้อมเป็นลูกชายอีกคนที่เรียบร้อยและอยู่ในโอวาทของแม่เช่นกัน

หลังจากที่แม่ของต้อมมีลูกชายมาแล้วถึง 2 คน จึงทำให้แม่ของต้อมอยากได้ลูกสาวบ้าง แต่แล้วลูกคนที่สามก็เป็นผู้ชายอีก และคนที่สี่ คือต้อมก็ยังเป็นผู้ชายอีก จึงทำให้แม่ของต้อมพยายามเลี้ยงลูกชายคนที่สาม คือ ตู๋ และคนที่สี่คือต้อม อย่างผู้หญิง สอนให้เป็นคนเรียบร้อย แต่งตัวให้เรียบร้อยคล้าย ๆ ผู้หญิงมาตลอดตั้งแต่เด็ก ๆ ตู๋ และต้อมจึงเป็นคนเรียบร้อยอย่างผู้หญิง ซึ่งในสายตาของญาติพี่น้องต่างมองว่า ตู๋และต้อมถูกเลี้ยงให้เป็นผู้หญิง และภรรยาทำทางก็คล้ายผู้หญิง เข้าไปทุกที่ ยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งคล้ายผู้หญิง

เมื่อต้อมเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครอบครัวของต้อมก็ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ทั้งหมด ตู๋สอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนพาณิชย์แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ตู๋ไม่มีเพื่อนผู้ชายเลย ตู๋จึงอยู่ในกลุ่มนักเรียนผู้หญิง ไปไหนมาไหนกับนักเรียนหญิงตลอด และต่อมาตู๋ก็รู้จักกับกระเทยหรือที่เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า ตู๊ด จากนั้นก็ชักนำไปทำงานเกี่ยวกับการเดินแบบ แต่งหน้าดารา เดี่ยวนี้ ตู๋ออกจากโรงเรียนพาณิชย์แล้วทั้ง ๆ ที่ยังเรียนไม่จบ และเป็นกระเทยหรือที่เรียกว่า ตู๊ด อย่างเต็มตัวแล้ว อนาคตต่อไปของตู๋จะเป็นเช่นไรต่อไป อาจจะเป็นเอดส์ตาย อาจจะเป็นเหมือนตู๊ดแก่ ๆ ที่ถูกฆ่าตายตามที่ลงข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์... หรืออาจจะเกิดเหตุการณ์อื่น ๆ ได้อีกมากมาย

สำหรับต้อม เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก็สอบเข้าเรียนต่อที่วิทยาลัยเกษตรกรรม ต้องไปอยู่หอพักของวิทยาลัย โดยทางวิทยาลัยจัดที่พักให้นักรวมกันห้องละ 4 คน วันแรกที่เข้าไปอยู่ ต้อมถูกเพื่อนร่วมห้องอีกสามคนมองด้วยสายตาแปลก ๆ เหมือนดูถูกหรือรังเกียจบอกไม่ถูก เพื่อน

ร่วมห้องของต้อมทั้ง 3 คน มีรูปร่างสมส่วน แข็งแรง คุยกันเสียงดัง ทำทางเป็นผู้ชายเต็มตัว ต้อม รู้สึกว่าตนเองต้องปรับปรุงพฤติกรรมบางอย่างเสียแล้ว ไม่เช่นนั้นคงอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆลำบาก สิ่งแรกที่ต้องปรับปรุงแก้ไขคือ เรื่องการทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด และการบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ต้อมเริ่มฝึกทำท่าทางประกอบการพูดที่ทะมัดทะแมง เข้มแข็ง และไม่ทำท่าบิดอายุเมื่อถูกเพื่อนล้อ ประกอบกับได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีภาคปฏิบัติที่ต้องใช้กำลังกายซึ่งทำให้เป็นคนแข็งแรง อีกทั้งความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ฝึกห้องฝึกเดียวกันและเพื่อนร่วมรุ่น ทำให้ต้อมปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองตามกลุ่มเพื่อนได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้เวลาเพียงเดือนกว่า ๆ เท่านั้น เดียวนี้ ต้อมเป็นผู้ชายเต็มตัวแล้วทั้งจิตใจและพฤติกรรม ซึ่งแน่นอนอนาคตของต้อมคงหนีไม่พ้นการมีครอบครัว มีภรรยา มีลูก อันเป็นไปตามธรรมชาติของชีวิตมนุษย์

ครั้งที่ 7 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม การแต่งกายนั้นสำคัญไฉน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิก ได้รับข้อมูล เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกาย
2. เพื่อให้สมาชิก นำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกาย ไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกายของตนเอง

อุปกรณ์ บทความเรื่อง การแต่งกายนั้นสำคัญไฉน

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง การแต่งกายนั้นสำคัญไฉน
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

การแต่งกายนั้นสำคัญไฉน

พ่อของอมรมีภรรยาหลายคน อมรเป็นลูกโอรสของภรรยาคนสุดท้ายของพ่อ อมรจึงใกล้ชิดกับแม่มาตั้งแต่เด็กโดยไม่ค่อยได้พบกับพ่อมากนัก แม่ของอมรเป็นช่างเสริมสวย โดยใช้บ้านเป็นร้านเสริมสวย และแม่ของอมรก็เป็นเจ้าของร้านเอง จึงทำให้อมรเกิดมาก็เห็นแต่เรื่องสวยเรื่องงาม และก็ช่วยงานเสริมสวยของแม่โดย หีบ ๆ จับ ๆ ส่งโน่นส่งนี่ให้แม่ตลอดมา บางทีช่วงที่ร้านว่าง ๆ ไม่มีลูกค้า แม่ก็แต่งหน้าให้อมร ให้สวมกำไลมือ สายสร้อย แหวน จนทำให้อมรเกิดความรู้สึกรักสวยรักงาม และจะรีบร้อนให้แม่แต่งหน้าให้เป็นประจำ จนทำให้อุ้มค้ำที่มาแต่งหน้า ทำผมที่ร้าน ทักผิดบ่อย ๆ คิดว่าอมรเป็นลูกสาวของเจ้าของร้าน

เมื่ออมรเข้าโรงเรียนตั้งแต่อนุบาลเป็นต้นมา แม่ของอมรจะมัดหน้า ทาแป้งให้อมรจนหน้าขาว ใส่กำไลมือให้อมร ซึ่งในชั้นอนุบาลและในชั้นประถมก็ไม่ถือว่าผิดระเบียบของโรงเรียน และเพื่อน ๆ ก็ไม่มีใครล้อเลียนอะไร อมรจึงอยู่ในโรงเรียนได้อย่างมีความสุขเรื่อยมา และกิจกรรมที่อมรชอบก็คือ ฟ้อนรำ และแสดงละคร เพราะได้แต่งหน้าและแต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ และในชั้นประถมศึกษาชั้นนี้ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 6 อมรมักจะเล่นอยู่กับนักเรียนหญิงเป็นส่วนใหญ่

หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อมรก็สอบเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมซึ่งอยู่ข้างบ้าน และเป็นโรงเรียนชายล้วน โรงเรียนนี้มีระเบียบเรื่องการแต่งกายคือ ห้ามนักเรียนใส่เครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยข้อมือ กำไล เป็นต้น มาโรงเรียน จะอนุญาตให้ใส่เฉพาะนาฬิกาเท่านั้นเพราะใช้ประโยชน์ในการดูเวลาได้ อมรจึงถอดเครื่องประดับพวก กำไล สร้อยข้อมือ ใส่ไว้ในกระเป๋าหนังสือ หลังเลิกเรียนขณะเดินกลับบ้านก็จะนำมาใส่ บางครั้งก็แอบใส่ในห้องเรียนช่วงที่อาจารย์ยังไม่เข้าสอน ส่วนการแต่งหน้า อมรจะล้างหน้าทาแป้งใหม่ในช่วงรับประทานอาหาร จากพฤติกรรมของอมรนี้ทำให้เพื่อน ๆ พวกนี้ล้อเลียนว่าเป็นตุ๊ด เวลาเข้าห้องน้ำก็ถูกเพื่อนโห่ไล่ หาวว่าเป็นตุ๊ดไม่ให้เข้าห้องน้ำผู้ชาย ครูประจำชั้นก็เรียกไปตักเตือนเรื่องเครื่องประดับและการแต่งหน้า เนื่องจากมีเพื่อน ๆ ในห้องนำพฤติกรรมของอมรไปเล่าให้ครูประจำชั้นฟัง และเมื่อเรื่องของอมรทราบถึงครูแนะแนว อมรก็ถูกครูแนะแนวเรียกเข้าไปพบ เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของอมร

อมรรู้สึกว่า ชิงโต เขาก็ยังเข้ากับเพื่อน ๆ ในห้องไม่ค่อยได้ อมรไม่มีเพื่อนสนิทในห้องเลย ทำให้มีความรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในห้อง และจากการที่อมรถูกเพื่อน ๆ ในห้องล้อว่า ตืด ถูกเพื่อนโท่เวลาเข้าห้องน้ำ ถูกอาจารย์ประจำชั้นและครูแนะแนวเรียกไปพบ ทำให้อมรคิดที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง และก็เริ่มแต่งหน้าทาแป้งให้หน่อยลงเรื่อย ๆ ส่วนพวกเครื่องประดับ เช่น กำไล สร้อยข้อมือ ก็พยายามเลิกใส่ อมรใช้เวลาปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองอยู่เดือนกว่า ๆ ก็ สามารถเลิกแต่งหน้าทาแป้ง และเลิกใช้เครื่องประดับของสตรี พวกกำไล สร้อยข้อมือ ทำให้อมรสามารถเข้ากับเพื่อน ๆ และไม่ถูกครูเรียกเข้าไปพบ นอกจากนี้เวลาเข้าห้องน้ำก็ไม่ถูกเพื่อนโท่ไล่ อีก ทำให้อมรรู้สึกดีใจมาก

ครั้งที่ 8 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม กลุ่มเพื่อนั้นสำคัญไฉน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน
2. เพื่อให้สมาชิกนำแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันไปพิจารณาในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันของตนเอง

อุปกรณ์ บทความเรื่อง กลุ่มเพื่อนั้นสำคัญไฉน

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง กลุ่มเพื่อนั้นสำคัญไฉน
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

กลุ่มเพื่อนชั้นสำคัญไฉน

ผมเกิดมาในครอบครัวที่ไม่ถึงกับยากจนมากนัก ผมเป็นคนสุดท้องในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน พ่อผมเป็นคนไม่เอาไหน วัน ๆ ได้แต่นั่งกินเหล้า พอเมาแล้วก็หาเรื่องทะเลาะกับแม่ ทุตีแม่ ทำลายข้าวของเสียหายหมด แม่ผมเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างผอม แต่กำลังของแม่ไม่ได้ผอมตามรูปร่างเลย แม่บอกว่าจะทำทุกอย่างเพื่ออนาคตของลูก ๆ ทุกคนไม่ว่าจะลำบากขนาดไหนก็ตาม ขอให้ลูกของแม่ทุกคนได้ดี เรียนจบสูง ๆ ได้งานทำกันดี ๆ ทุกคนแม่ก็พอใจแล้ว โดยเฉพาะผม แม่ฝากความหวังไว้กับผมมากที่สุด เพราะผมเป็นลูกชายคนเดียวในบ้าน แม่รักผมมาก แม่บอกว่าไม่ว่าแม่จะลำบากแค่ไหนก็ตาม แม่จะพยายามส่งให้ผมได้เรียนสูง ๆ จนจบปริญญา ผมก็ได้แต่รับคำแม่ว่า ผมจะตั้งใจเรียนให้ดี ๆ ให้สมกับความตั้งใจของแม่

สำหรับแม่ของผมนั้นทำงานขายหมูตามบ้าน ถีบรถจักรขายส่ง ตอนย้าย ๆ ก็ต้องไปเก็บเศษอาหารตามร้านอาหารมาเป็นอาหารหมู เพราะบ้านผมเลี้ยงหมูด้วย แม่ทำงานทุกอย่างไม่เกี่ยงว่างานนั้นจะเป็นงานอะไร ไม่ว่าจะเหม็นจะสกปรกเพียงใดก็ตาม แม่ก็ต้องทำเพื่อให้ได้เงินมาเพื่อลูก ๆ ทุกคนได้กินได้อยู่กันอย่างไม่ลำบากนัก บางครั้งผมเห็นแม่ทำงานอย่างนี้แล้วผมส่งสารแม่เหลือเกิน จะกินข้าวแต่ละมื้อก็ไม่ตรงเวลา วางเวลาไหนก็กินเวลานั้น มือเย็นของแม่หรือครบต้อง 5 มื้อก่อนถึงจะได้กิน บางวันพ่อเมาอาละวาด ขว้างปาข้าวของ แม่ก็ไม่ได้กินข้าวเลย บางวันกินไปต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ คอยมองดูว่าพ่อจะมาหาเรื่องอีกหรือไม่ ผมเห็นแล้วก็ไม่สามารถจะช่วยอะไรได้ เหตุการณ์เช่นนี้ผมเห็นเกือบจะทุกวันก็ได้

สำหรับผมกับส่วนใหญ่ผมจะอยู่กับพี่สาวทั้ง 3 คน ไปไหนมาไหนด้วยกัน เพราะแม่ไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้าน ส่วนพ่อแทบจะไม่ได้พูดกันเลย พวกเราทุกคนทั้งเกลียดทั้งกลัวพ่อ ไม่อยากเข้าใกล้พ่อ พวกเราเกลียดความรุนแรง แม้แต่ที่โรงเรียนซึ่งเด็กผู้ชายที่เล่นกันก็มักจะทะเลาะชกต่อยกันบ่อย ๆ ก็ทำให้ผมไม่ชอบและไม่อยากเล่นด้วย ผมจึงเล่นกับเพื่อนนัก เรียนหญิงเท่านั้น

เมื่อผมเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็สอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนที่ผมสอบได้นี้เป็นโรงเรียนชายล้วน ในตอนแรก ๆ ผมจึงต้องอยู่คนเดียว ต่อมาก็มีเพื่อน ๆ ผู้ชายที่ไม่ชอบเล่นกับนัก เรียนชายเหมือนกัน มาเข้ากลุ่มด้วยกันประมาณ 5 - 6 คน พวกเราจะไปไหนมาไหนด้วยกัน หลังเลิกเรียนแล้วพวกเราก็มานั่งทำการบ้าน นั่งคุยกันที่โรงเรียนภายใน

โรงอาหารจนได้เวลาพอสมควรจึงแยกย้ายกันกลับบ้าน แต่จากการที่พวกเราวมกลุ่มกันแล้วไม่เล่นกับนักเรียนชายในห้อง ทำให้ถูกเพื่อน ๆ ในห้องเรียนเรียกว่า "ตุ๊ด" โรงเรียนที่ผมเรียนอยู่จะมีการประชุมผู้ปกครองปีละครั้ง และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองของนักเรียนแต่ละห้อง พบอาจารย์ประจำชั้นเพื่อพบปะพูดคุยกัน หากนักเรียนคนใดมีปัญหาจะได้ร่วมมือกันหาทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ ในวันนั้นแม่ผมมาและได้พบกับอาจารย์ประจำชั้น อาจารย์ประจำชั้นบอกกับแม่ผมว่า ผมมีที่ท้าวว่าจะเป็น "ตุ๊ด" เพราะอยู่แต่ในกลุ่มที่เป็น "ตุ๊ด" ไม่ยอมเข้ากลุ่มเล่นกับนักเรียนชายคนอื่น ๆ เลย จากเรื่องราวที่แม่ทราบมาทำให้แม่ไม่สบายใจอย่างมาก กลับมาถึงบ้านแม่จึงเรียกผมมาพูดคุย แม่บอกว่า ครั้งแรกที่รู้เรื่องจากอาจารย์ประจำชั้นว่า ผมมีที่ท้าวว่าจะเป็น ตุ๊ด แม่ก็วิ่งไปหมดเหมือนจะเป็นลม แม่รู้สึกผิดหวังอย่างมาก แม่ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ เพื่อให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้าลูกเกิดมาเป็นตุ๊ดเสียแม่ก็เหมือนหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง แม่ขอร้องไห้ผมเล็กทำตัวเช่นนี้ ใบหน้าของแม่มีน้ำตาซึมออกมา ผมเสียใจอย่างมากเพราะผมทำให้แม่ต้องเสียน้ำตา ผมจึงมีความตั้งใจว่า ต่อไปนี้ผมจะไม่ทำให้แม่ต้องเสียน้ำตาอีก ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาผมเริ่มปลีกตัวออกจากกลุ่มและเข้ากลุ่มกับเพื่อนนักเรียนชายในห้อง พยายามปรับปรุงพฤติกรรมของตัวเอง เพื่อให้เข้ากลุ่มนักเรียนชายในห้องได้ เวลาผ่านไปไม่นานนัก ประมาณ 2 เดือน ผมก็สามารถเข้ากับเพื่อน ๆ ในห้องได้อย่างดี เดิมนั้นไม่มีใครเรียกผมว่า "ตุ๊ด" อีกแล้ว เมื่อแม่ทราบข่าวจากอาจารย์ประจำชั้นว่าผมไม่มีที่ท้าวจะเป็นตุ๊ดแล้ว ทำให้แม่ผมดีใจอย่างมาก

ครั้งที่ 9 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้ทราบข้อสรุปเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้านคำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

อุปกรณ์ บทความเรื่อง การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

จากบทความเกี่ยวกับเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้านคำพูด ซึ่งได้แก่ การพูดลากเสียง การพูดตัดเสียง การพูดลอยหน้า และการพูดมีหางเสียง คะ ขา ด้านท่าทางซึ่งได้แก่ การค้อน การเดินบิดกัน การทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูด และการบิดอายเมื่อถูกเพื่อนล้อ ด้านการแต่งกาย ซึ่งได้แก่ การประดับเครื่องประดับของสตรี และด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน ที่สมาชิกได้อ่านไปแล้วนั้นสามารถนำมาสรุปเพื่อให้เห็นถึงวิธีการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ครบทั้ง 4 ด้านดังนี้

ด้านคำพูดเกี่ยวกับการพูดลากเสียงและการพูดตัดเสียง

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการพูดลากเสียง และการพูดตัดเสียง เริ่มต้นด้วยการพยายามใช้เสียงพูดซึ่งเป็นเสียงที่แท้จริงของตนเอง และพูดจาจะฉาน ซึ่งแรก ๆ นักเรียนจะรู้สึกลำบาก เพราะเคยชินกับการพูดเสียงเล็กแหลมและลากเสียง เมื่อนักเรียนต้องเปลี่ยนมาพูดด้วยเสียงที่แท้จริงของตนเองและพูดจาจะฉาน จึงทำให้ขัด ๆ อยู่บ้างนักเรียนต้องพยายามฝึกให้ติดต่อกัน ประมาณ 2 - 3 สัปดาห์ เสียงพูดก็จะมีลักษณะคล้าย ๆ กับเพื่อน ๆ ซึ่งมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย

ด้านคำพูดที่เกี่ยวกับการพูดลอยหน้าและการพูดมีหางเสียง คะ ขา

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการพูดลอยหน้าและการพูดมีหางเสียง คะ ขา เมื่อตัดสินใจที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมแล้ว ก็ต้องพยายามพูดโดยไม่ลอยหน้า และพูดลงหางเสียงด้วยคำว่า ครับ ให้ชัดเจน ทำติดต่อกัน 2 - 3 สัปดาห์ ก็จะสามารถเปลี่ยนตัวเองให้มี

พฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูด ได้คือ พูดโดยไม่ลยหน้าและลงทางเสียงครึบอย่างชัดเจน
ด้านท่าทางเกี่ยวกับการถือและการเดินบิ๊ดกัน

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านท่าทางเกี่ยวกับการถือและการเดินบิ๊ดกัน
เริ่มจากการบังคับตนเองดังนี้ เมื่อเวลาไม่พอใจใครก็ให้หันไปมองตรง ๆ ไม่มองโดยการใช้อ
กรอกตาไปมอง ซึ่งการกรอกตามองนี้เป็นพฤติกรรมที่เรียกว่า การถือนั่นเอง การเดินบิ๊ดกันก็ให้
เดินเร็วขึ้นก้าวเท้าให้ยาวขึ้น เพราะการเดินช้า ๆ ก้าวสั้น ๆ ทำให้เดินกันบิ๊ด ทำติดต่อกันประมาณ
เดือนกว่า ๆ ก็จะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองด้านท่าทาง ให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับ
เพศชายขึ้นได้คือ เวลาไม่พอใจใครก็หันไปมองตรง ๆ และการเดินก็เดินเร็วขึ้น ก้าวเท้ายาวขึ้น
ด้านท่าทางเกี่ยวกับการทำมืออ่อนช้อยประกอบการพูดและการบิดอ้ายเมื่อถูกเพื่อนล้อ

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านท่าทางเกี่ยวกับการทำมืออ่อนช้อยประ
กอบการพูดและการบิดอ้ายเมื่อถูกเพื่อนล้อ เริ่มฝึกโดยการทำท่าทางประกอบการพูดที่ทะมัดทะแมง
และฝึกให้เป็นคนกล้าแสดงออก กล้าสู้ความจริง ไม่ทำท่าบิดอ้ายเมื่อถูกเพื่อนล้อ พยายามปรับ
พฤติกรรมของตนเองตามกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายด้านท่าทาง คือ การทำท่า
ทางประกอบการพูดที่ทะมัดทะแมง และการบิดอ้ายเมื่อถูกเพื่อนล้อ ทำติดต่อกันประมาณเดือนกว่า ๆ
ก็จะสามารถมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านท่าทางมากขึ้น

ด้านการแต่งกายเกี่ยวกับการแต่งหน้าและการประดับเครื่องประดับของสตรี

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการแต่งกายเกี่ยวกับการแต่งหน้าและการ
ประดับเครื่องประดับของสตรี เริ่มต้นโดยการแต่งหน้าให้หน้าขลุ่ยเรื่อย ๆ เครื่องประดับพวกกำไล
สร้อยข้อมือ ก็พยายามเลิกใส่ ทำให้ต่อเนื่องกันประมาณเดือนกว่า ๆ ก็จะสามารถเลิกแต่งหน้า
และเลิกการใช้เครื่องประดับของสตรี พวกกำไล สร้อยข้อมือได้

ด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน เริ่มจาก
การพยายามปลีกตัวออกจากกลุ่มที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศชาย แล้วเข้ากลุ่มเพื่อน ๆ ที่มี
พฤติกรรมเหมาะสมกับเพศชาย และพยายามปรับพฤติกรรมของตนเองตามกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรม
เหมาะสมกับเพศชาย ทำต่อเนื่องประมาณ 2 เดือน ก็จะสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนนักเรียนที่มี

พฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายได้

c

ครั้งที่ 10 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้ทราบข้อสรุปเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้านคำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

อุปกรณ์ บทความเรื่อง ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้ซัก เรียบสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

ผลกระทบที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย มีทั้งดีและไม่ดีดังต่อไปนี้

ผลกระทบในทางที่ดี

สำหรับผลกระทบในทางที่ดี ที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายนั้นที่มองเห็นได้ชัดได้แก่

1. ทำให้สามารถเข้ากับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายได้
2. ทำให้ตนเองเป็นจุดเด่น และได้รับความสนใจจากเพื่อน ๆ เช่น สามารถเพื่อนรำ

เล่นละคร แต่งแฟนเป็นผู้หญิง เป็นผู้นำเชียร์กีฬา เป็นต้น

3. ทำให้เป็นคนรักสวนรกงาม

ผลกระทบในทางที่ไม่ดี

สำหรับผลกระทบในทางที่ไม่ดีที่เกิดจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย มีดังต่อไปนี้

1. เข้ากับเพื่อนนักเรียนส่วนใหญ่ของห้องและของโรงเรียนไม่ค่อยได้ เนื่องจาก การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ทำให้ถูกเพื่อน ๆ ล้อว่าเป็นตุ๊ด และในความคิดของครู อาจารย์ในโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายนี้ จึงมักถูกครู อาจารย์ ตักเตือน ว่ากล่าวอยู่เป็นประจำ ครูอาจารย์บางท่านก็ใช้วิธีไม่สนใจ ซึ่งทั้งหมดนี้ก่อให้เกิดผลเสีย ต่อสุขภาพจิตของผู้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายเอง เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับ จากกลุ่มเพื่อนและสังคมมาก เมื่อกลุ่มเพื่อนและสังคมไม่ค่อยยอมรับ จึงก่อให้เกิดความคับข้องใจ และนั้นย่อมมีผลต่อสุขภาพจิตด้วย

2. สังคมภายนอก คือบุคคลภายนอกโรงเรียนยังไม่ค่อยยอมรับ ยังมองบุคคลที่มีพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายด้วยสายตาถูกหรือเป็นตัวตลก เพราะสังคมปัจจุบันยังไม่ได้เปิดกว้าง ยอมรับบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เป็นแต่เพียงปฏิเสธไม่ได้ต่างหาก เนื่องจาก ปัจจุบันนี้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายเพิ่มขึ้นอย่างมาก จึงเป็นความจำเป็น จำใจ ที่ต้อง ยอมรับ และก็ยังมิบุคคลอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้เกี่ยวข้องเป็น บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง ของบุคคล ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ยังไม่ยอมรับบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

3. ความรู้สึกของบิดา มารดา ที่ลูกมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ได้มีการ สร้างแบบสอบถาม เพื่อสอบถามความคิดเห็นของบิดา มารดา ว่ารู้สึกอย่างไรที่ทราบว่า ลูกมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ได้รับคำตอบว่า แรก ๆ รู้สึกจะช็อค โกรธ และคิดว่าเป็น ความผิดของตัวเองที่เลี้ยงลูกไม่ดี แต่สุดท้ายก็ยอมรับการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของเขา

4. บุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย จะมีความวิตกกังวลคับข้องใจและว่าวุ่นใจ ส่วนมากจะมีความรู้สึกระแวงว่าคนอื่นจะวิจารณ์ และมองตนในแง่ใจ

5. วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย มักจะมีปัญหาในด้านการปรับตัวและหาก

ไม่ได้รับการช่วยเหลือในการแก้ไขพฤติกรรมให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายแล้วก็มีโอกาสเป็นรักร่วมเพศได้มาก และผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้ก็จะเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์อย่างมากด้วย

ครั้งที่ 11. เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้ทราบแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้านคำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

อุปกรณ์ บทความเรื่อง แนวทางการแก้ไขมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

วิธีดำเนินการ

1. แจกบทความเรื่อง แนวทางการแก้ไขมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
2. สมาชิกอ่านและอภิปรายซักถาม
3. สรุปโดยให้นักเรียนสรุปก่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมในส่วนที่ขาดหายไป

การประเมินผล สังเกตจากความตั้งใจในการอ่านบทความที่แจกให้และการอภิปรายซักถาม

แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายทั้งด้านคำพูด ท่าทาง การแต่งกาย และการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันจะต้องเริ่มจากการที่บุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย มีความตั้งใจจริงที่จะแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว และแนวทางหนึ่งที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ได้คือ การได้รับการเสนอแนะหรือบทความเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ด้านคำพูด เกี่ยวกับการพูดลากเสียงและการพูดตัดเสียง

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการพูดลากเสียงและการพูดตัดเสียง เริ่มต้นโดยการพยายามพูดด้วยเสียงที่แท้จริงของตนเองและพูดจาจะฉาน ซึ่งแรก ๆ จะรู้สึกลำบากมาก เพราะเคยชินกับการพูดเสียงแหลมเล็ก และลากเสียง เมื่อต้องเปลี่ยนมาพูดด้วยเสียงที่แท้จริง

ของตนเองและนุดจาจะฉาน จึงทำให้หูขัด ๆ อยู่บ้าง ต้องพยายามฝึกให้ติดต่อกันอยู่ประมาณ 2 - 3 สัปดาห์ เสียงนุดก็จะมีลักษณะคล้าย ๆ กับเพื่อน ซึ่งมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านคำพูด คือ มีเสียงซึ่งเป็นเสียงที่แท้จริงของตนเองมากขึ้นและนุดจาจะฉานขึ้น

ด้านคำพูดเกี่ยวกับการนุดลอยหน้าและการนุดมีหางเสียง คะ ชา

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการนุดลอยหน้าและการนุดมีหางเสียง คะ ชา ต้องพยายามนุดโดยไม่ลอยหน้า และนุดลงหางเสียง ครับ ให้ชัดเจน ทำต่อกัน 2 - 3 สัปดาห์ ก็จะสามารถเปลี่ยนตัวเองให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายด้านคำพูดได้ คือนุดโดยไม่ลอยหน้าและนุดลงหางเสียงครบอย่างชัดเจน

ด้านท่าทางเกี่ยวกับการค้อมและการเดินบิดกัน

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านท่าทางเกี่ยวกับการค้อมและการเดินบิดกัน เริ่มจากการบังคับตนเองดังนี้คือ เมื่อเวลาไม่พอใจใครก็ให้หันไปมองตรง ๆ ไม่มองโดยการกลอกตามอง ซึ่งการมองโดยการกลอกตามองนี้เรียกว่า การค้อมนั่นเอง การเดินก็เดินให้เร็วขึ้น เพราะการเดินช้า ๆ ก้าวเท้าสั้น ๆ ทำให้ตื้อกันบิด ทำติดต่อกันประมาณเดือนกว่า ๆ ก็จะสามารถเปลี่ยนตัวเองให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายด้านท่าทางขึ้นได้คือ เวลาไม่พอใจใครก็หันหน้าไปมองตรง ๆ และเดินเร็วขึ้น ก้าวเท้ายาวขึ้น

ด้านท่าทางเกี่ยวกับการทำมืออ่อนช้อยประกอบการนุดและการบิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ด้านท่าทางเกี่ยวกับการทำมืออ่อนช้อยประกอบการนุดและการบิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ เริ่มฝึกโดยการทำท่าทางประกอบการนุดที่ทะมัดทะแมง ฝึกให้เป็นคนกล้าแสดงออกและไม่ทำท่าบิดอวยเมื่อถูกเพื่อนล้อ โดยพยายามฝึกติดต่อกันประมาณ 1 - 2 เดือน ก็จะสามารถมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายด้านท่าทางดังกล่าวได้มากขึ้นหรือบางครั้งอาจจะใช้ระยะเวลาสั้นกว่านี้หากบุคคลนั้นมีความตั้งใจที่จะปรับพฤติกรรมนั้น ๆ ของเขา

ด้านการแต่งกายเกี่ยวกับการแต่งหน้าและการประดับเครื่องประดับของสตรี

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการแต่งหน้าและการประดับเครื่องประดับสตรี เริ่มต้นด้วยการแต่งหน้าทาแป้งให้หน้าขยลงเรื่อย ๆ เครื่องประดับพวกกำไล สร้อยข้อมือ ก็พยายามเลิกใส่ ทำให้ต่อเนื่องกันประมาณเดือนกว่า ๆ ก็จะสามารถเลิกแต่งหน้าและเลิกใช้

เครื่องประดับของสตรีพวกกำไลและสร้อยข้อมือได้

ด้านการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกัน

การลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เกี่ยวกับการรวมอยู่เฉพาะพวกเดียวกันเริ่มจากการพยายามปลีกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย แล้ว เข้ากลุ่มกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย ใช้ความพยายามปรับพฤติกรรมของตนเองตามกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเหมาะสมกับเพศชาย ทำให้หล่อเนื่องกันประมาณ 2 เดือน ก็จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชายได้

เมื่อนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายสามารถแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของตนเองได้แล้ว ทางโรงเรียนก็ควรจะมีส่วนร่วมในการป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว เกิดขึ้นกับนักเรียนคนเดิมหรือนักเรียนที่เข้ามาใหม่ ด้วยวิธีการดังนี้คือ

1. ทางโรงเรียนควรจัดการจัดแสดง ที่ให้นักเรียนที่มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย หรือนักเรียนที่เคยมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายมาก่อน มาแต่งตั้งเป็นผู้นำ
2. งดการส่งเสริมให้ความสำคัญกับนักเรียนที่เคยมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย หรือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เช่น การให้เป็นผู้นำในการเชียร์กีฬา การแต่งแผนชื่อนำขบวนต่าง ๆ
3. สำหรับการเรียนการสอนในห้องเรียน อาจารย์ผู้สอนควรนำทฤษฎีการเสริมแรงมาใช้โดยให้คำชมเชย เมื่อนักเรียนที่เคยมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย
4. ชี้แจงให้นักเรียนในชั้นเข้าใจถึงวิธีการป้องกันไม่ให้นักเรียนที่เคยมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย กลับไปมีพฤติกรรมดังกล่าวอีก โดยการให้การยอมรับให้เข้ากลุ่มและต้องไม่ล้อเลียนว่าเป็น "ตุ๊ด" อีกต่อไป
5. กิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับเพศชาย มาสอนในช่วงเวลาว่าง เช่น งานไม้ งานโลหะ เป็นต้น ควรจัดงานพวกเย็บปักถักร้อย เพราะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนกลับไปมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายอีก

ครั้งที่ 12 เวลา 1 ชั่วโมง

ชื่อกิจกรรม ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สมาชิกมีความเข้าใจเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายที่ได้รับจากข้อสนเทศ และประโยชน์ของข้อสนเทศนั้น ๆ ในการนำไปปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกช่วยกันสรุปถึงข้อสนเทศเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายที่นักเรียนได้อ่านแล้ว
2. ผู้วิจัยซักถามสมาชิกว่า เมื่อได้อ่านข้อสนเทศไปแล้ว ได้นำข้อสนเทศนั้น ๆ ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายอย่างไรบ้าง
3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. สมาชิกซักถามข้อสงสัย

การประเมินผล

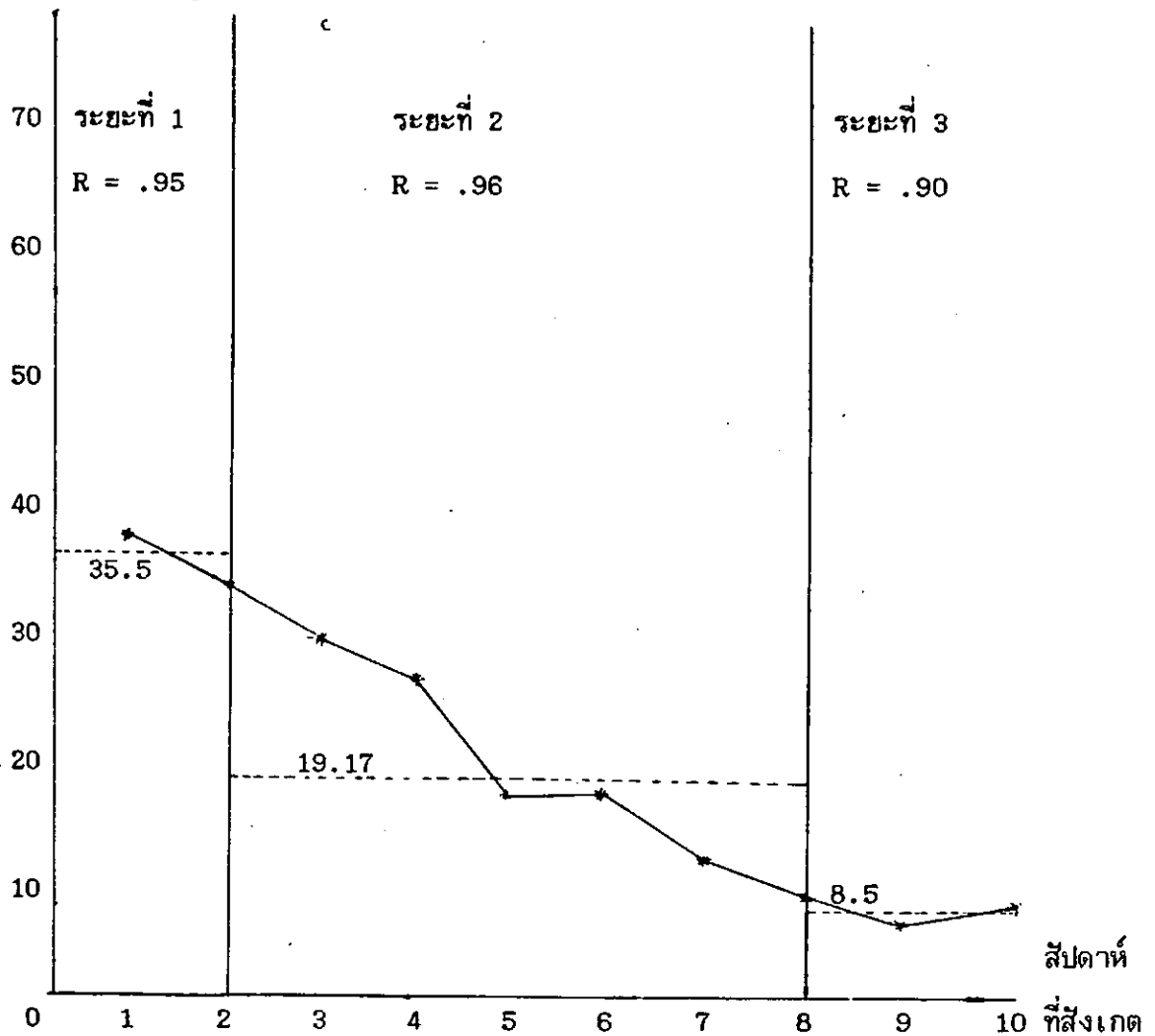
สังเกตจากความร่วมมือของนักเรียนในการสรุปแสดงความคิดเห็น และซักถามข้อสงสัย

ภาคผนวก ค

ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายเป็นรายบุคคล

ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย เป็นรายบุคคล ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ คือระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 ระยะทดลอง และระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ปรากฏผลดังแสดงในภาพประกอบ 3 - 16

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

— ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์

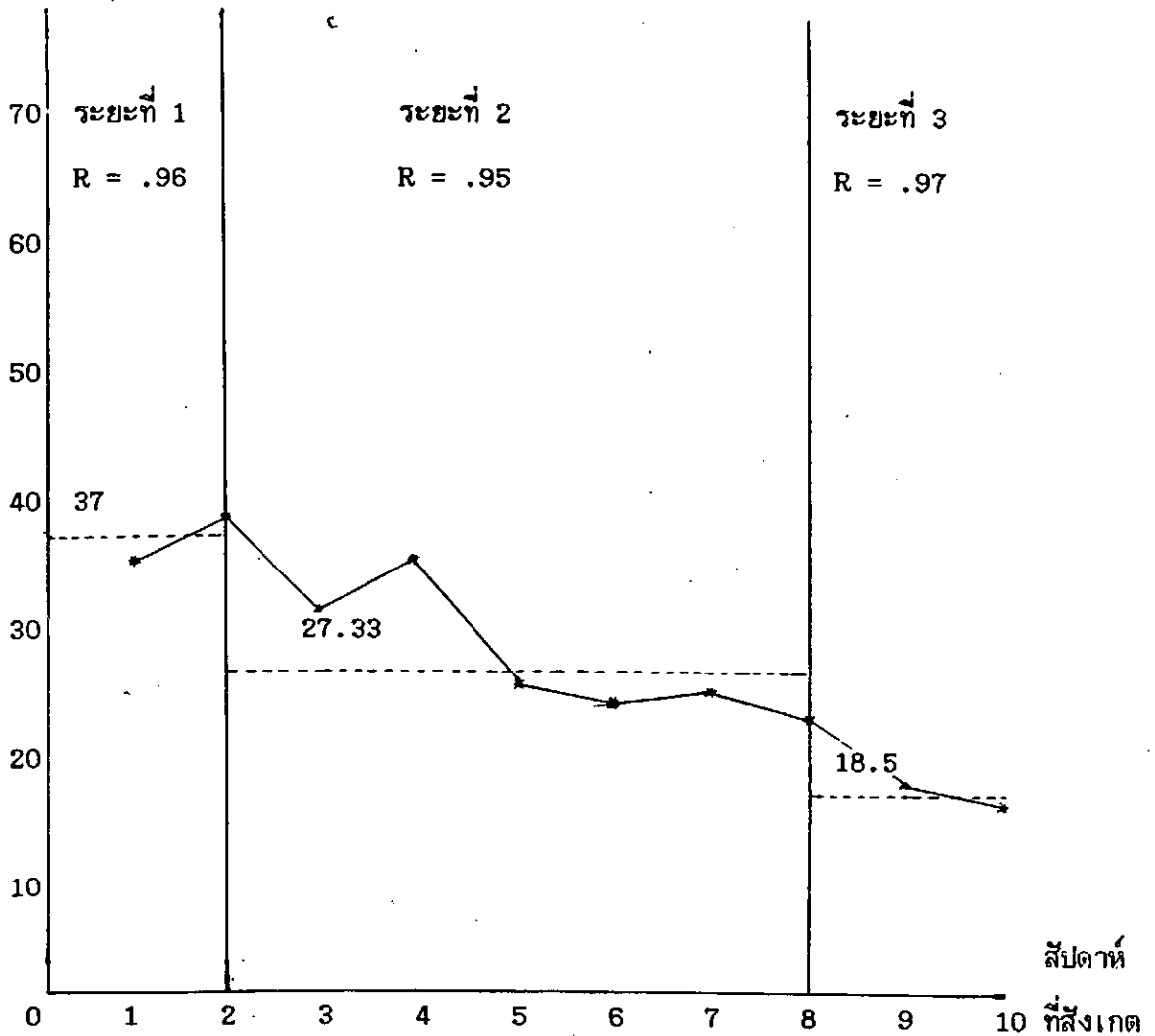
..... ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 1

ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

————— ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์

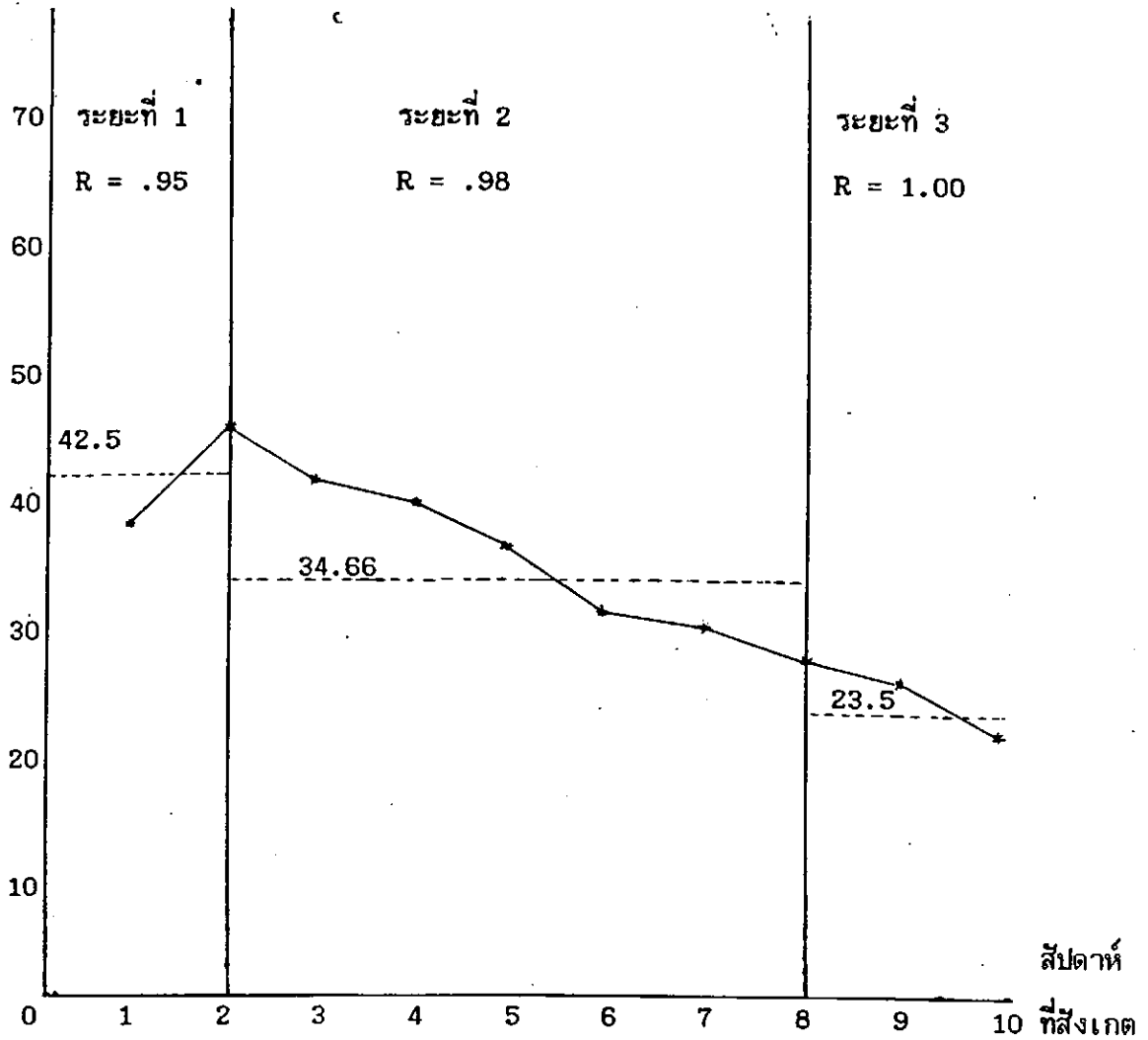
..... ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 2

ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์

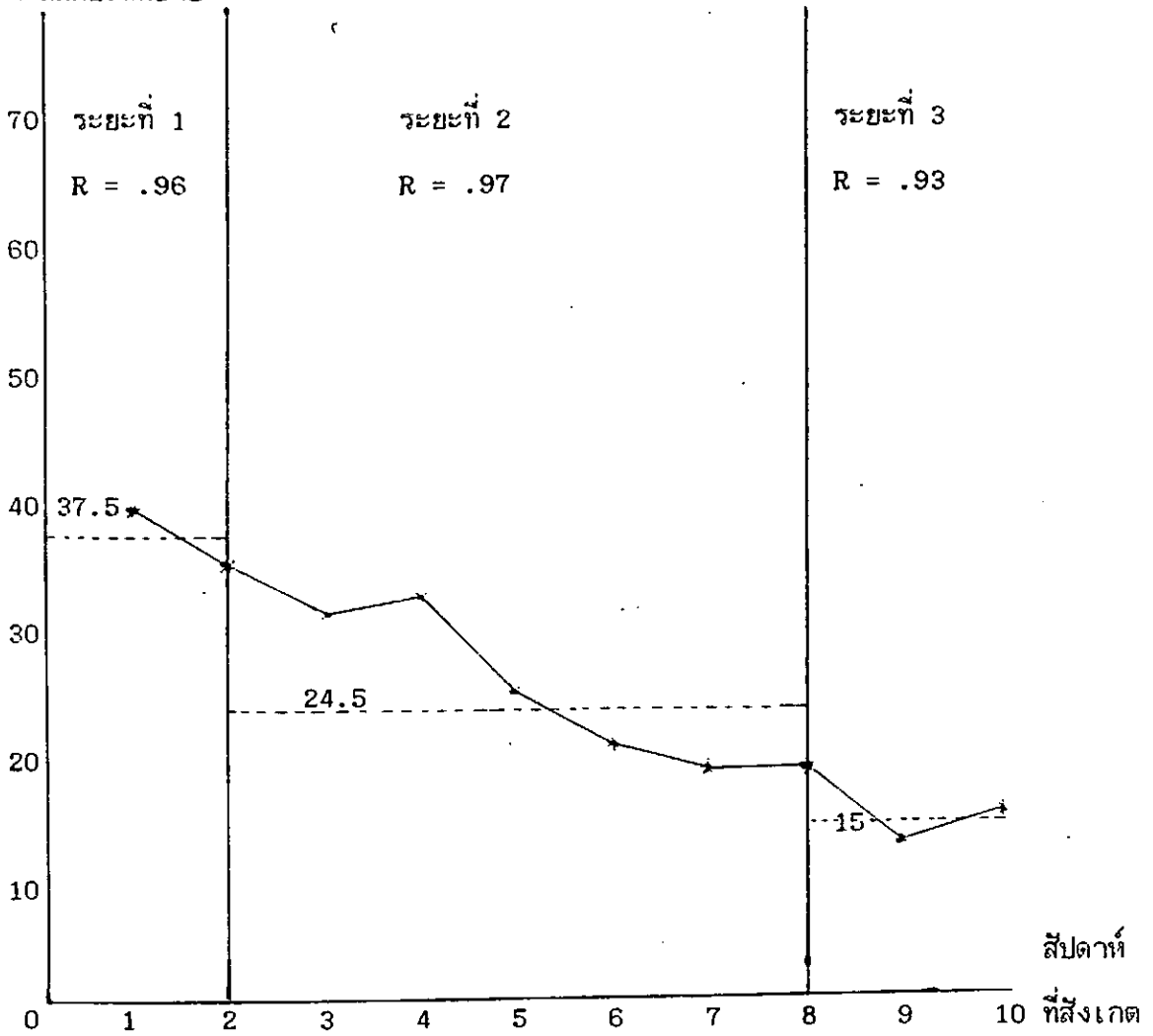
..... ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 3

ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

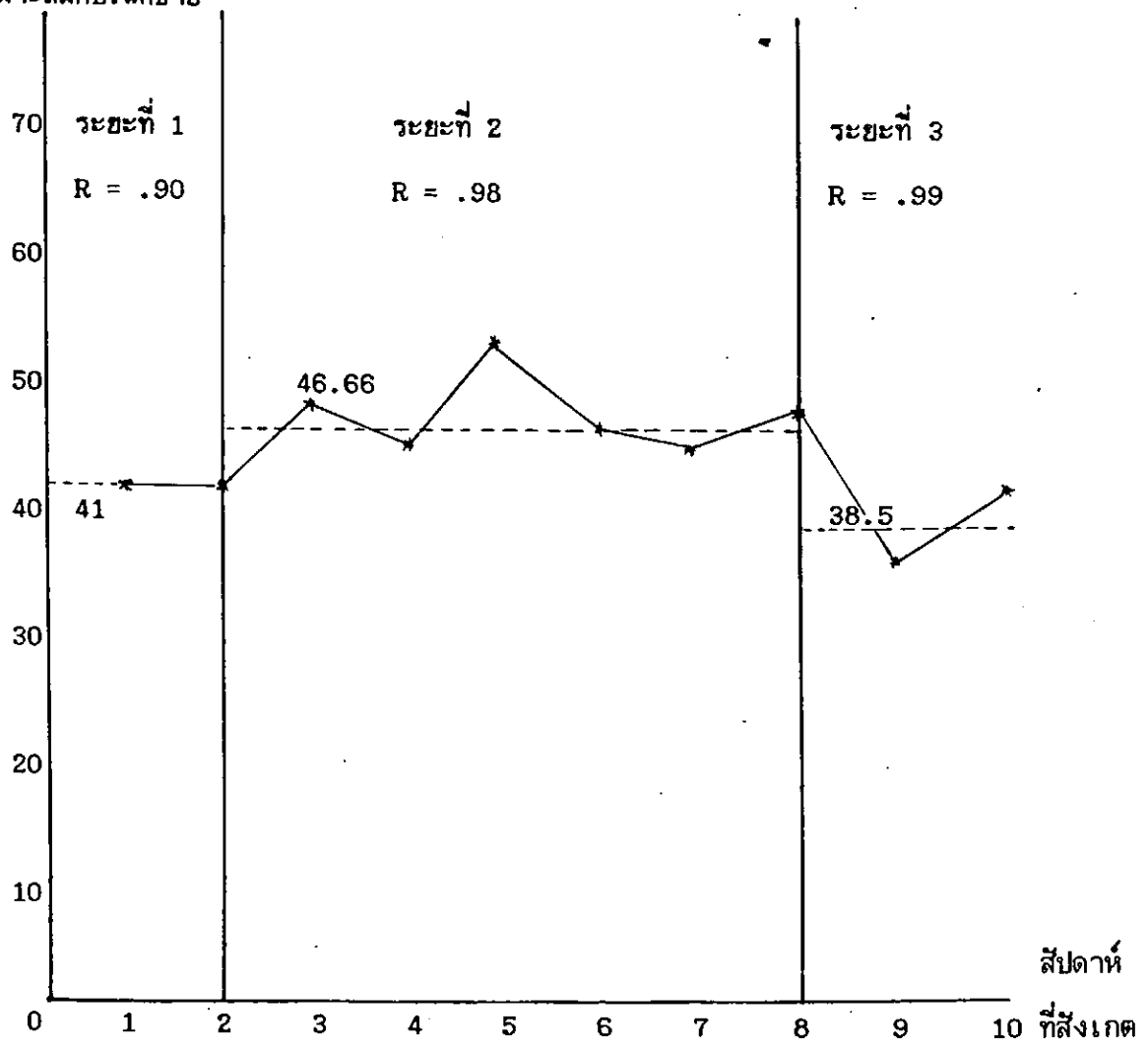
ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

- * ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
- ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
- R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 4
ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

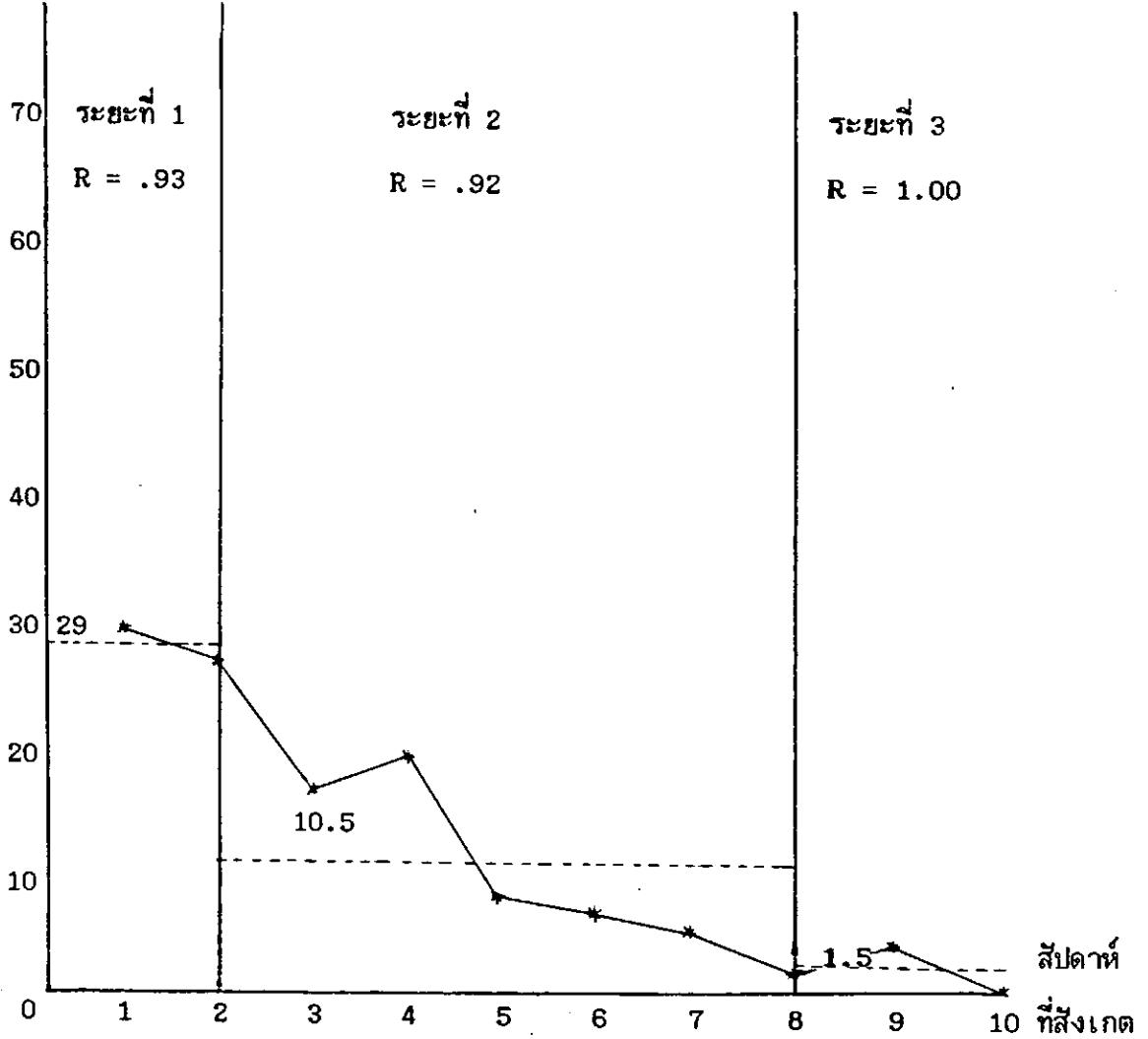
ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

----- ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนชั้นที่ 5
 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

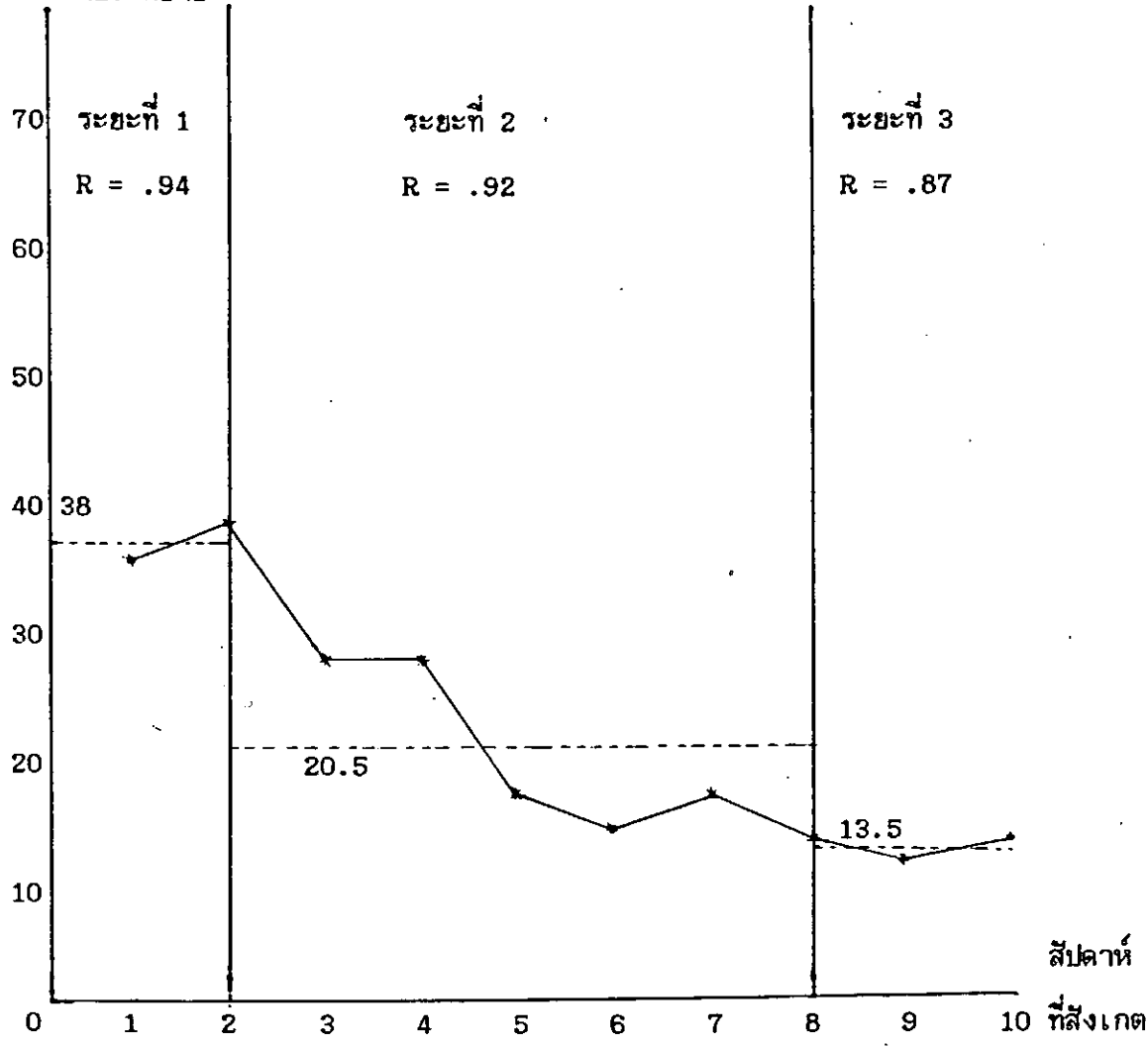

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักวิจัยคนที่ 6
 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่

ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

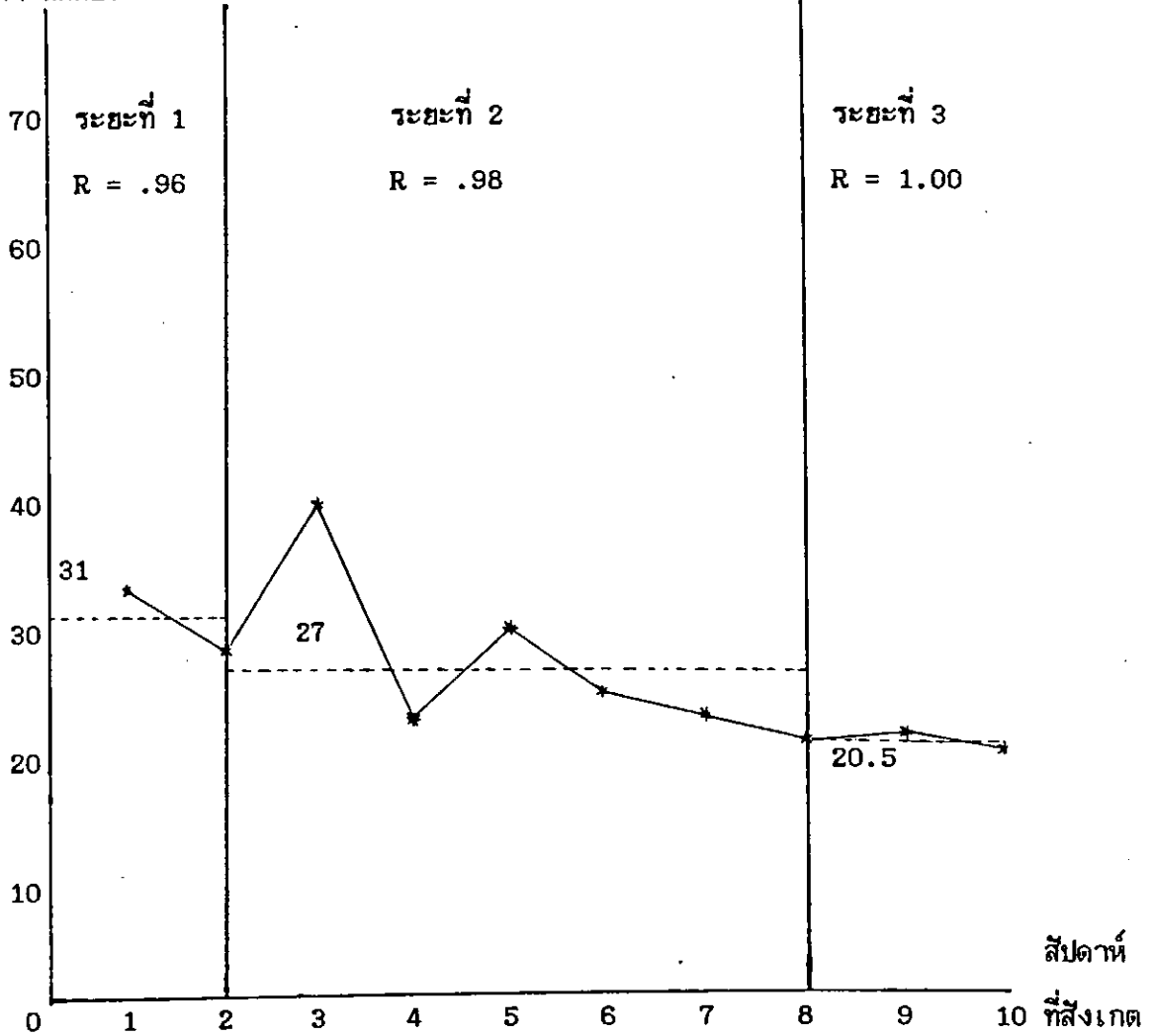

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 7
 ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่

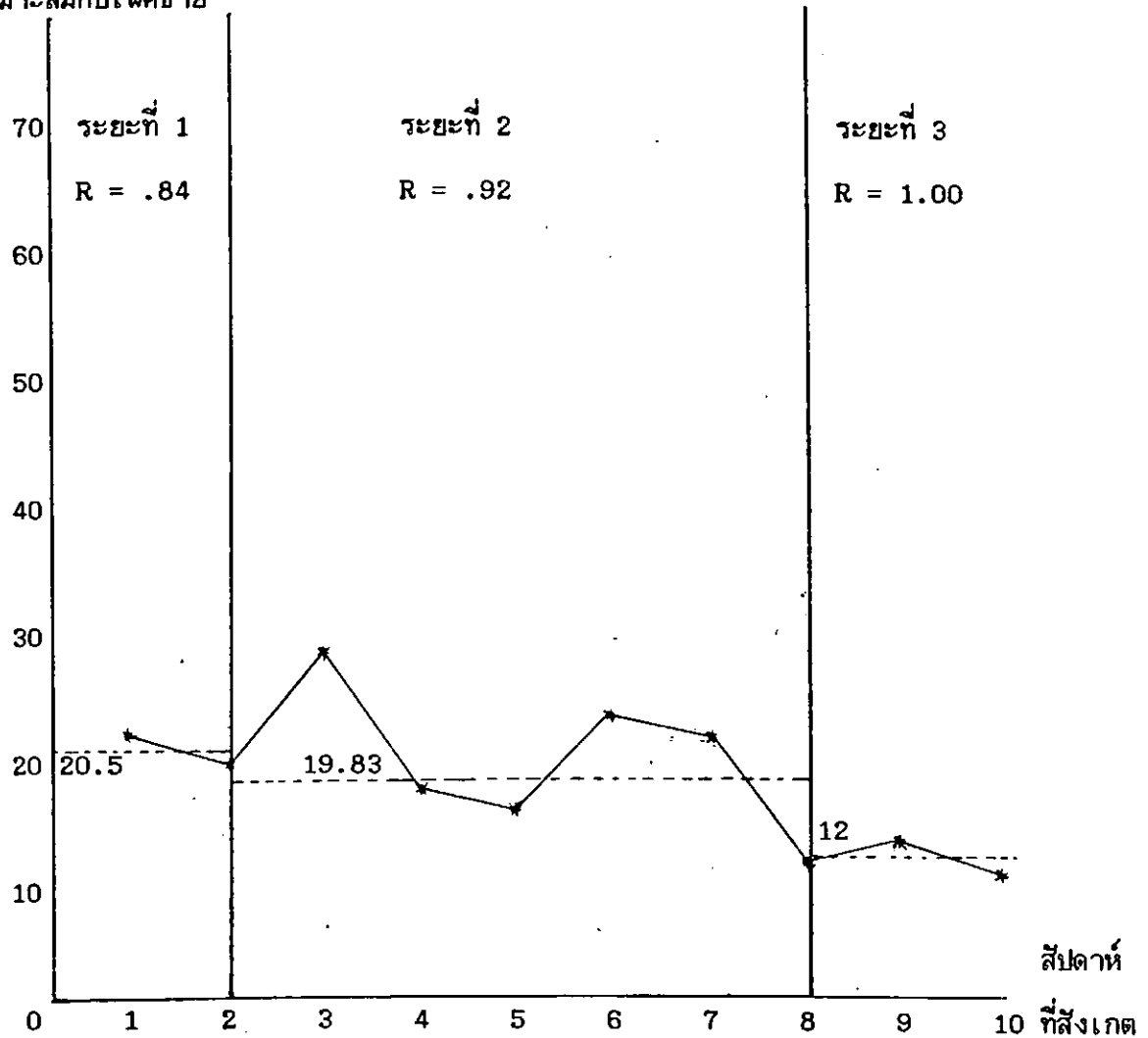
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

----- ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 1
 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

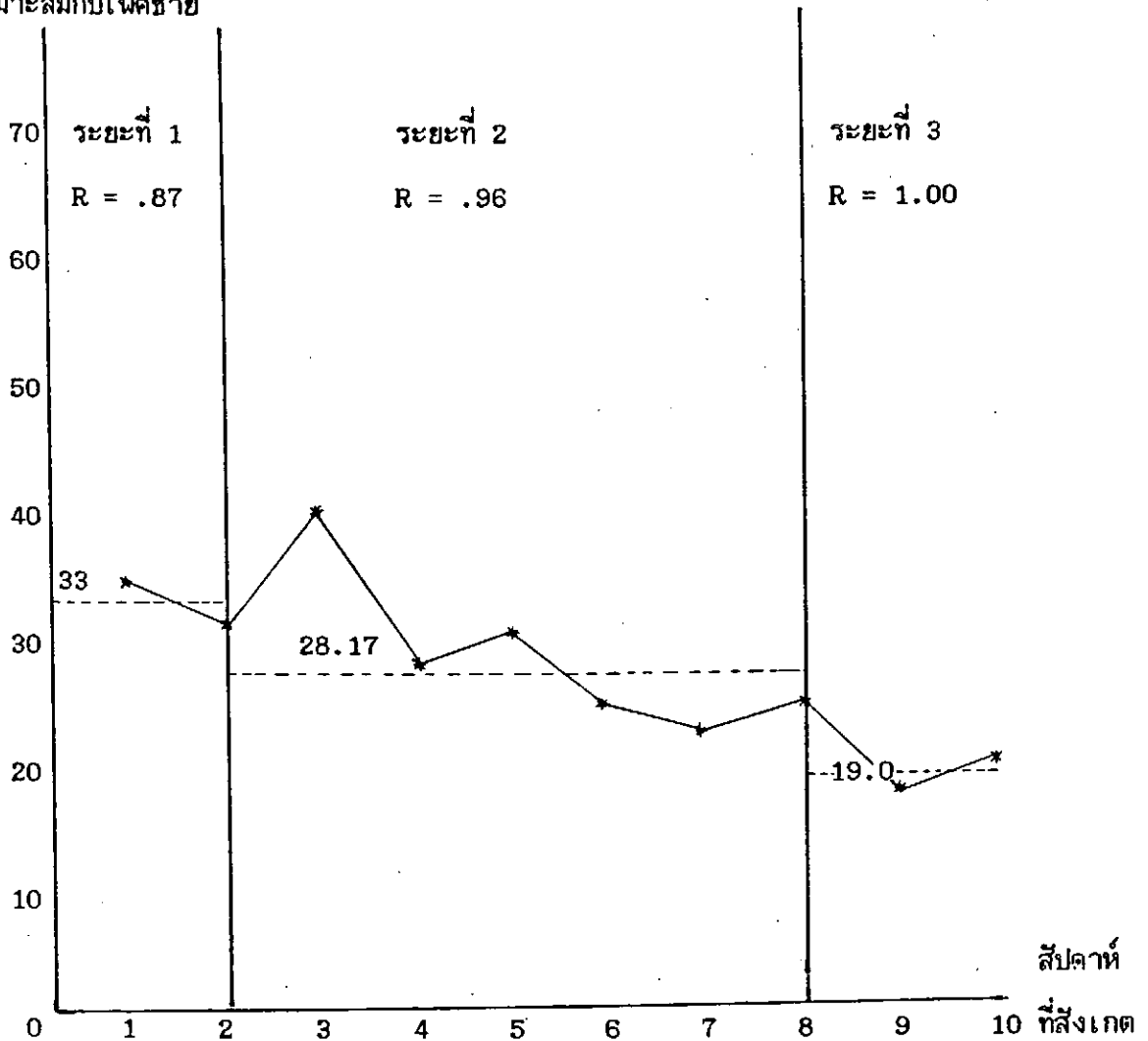
ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 2
 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

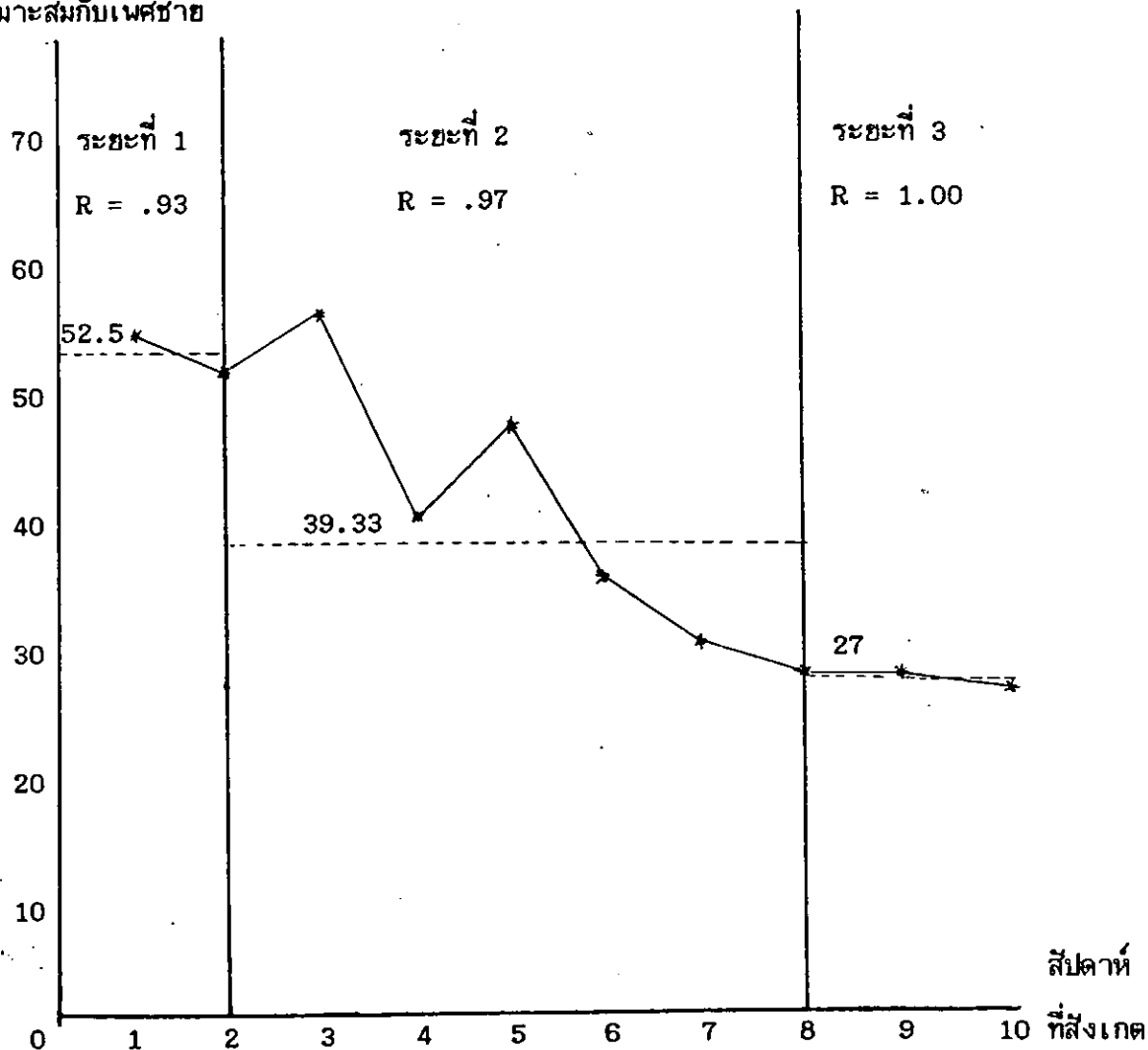
ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
 ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
 R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 3
 ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์

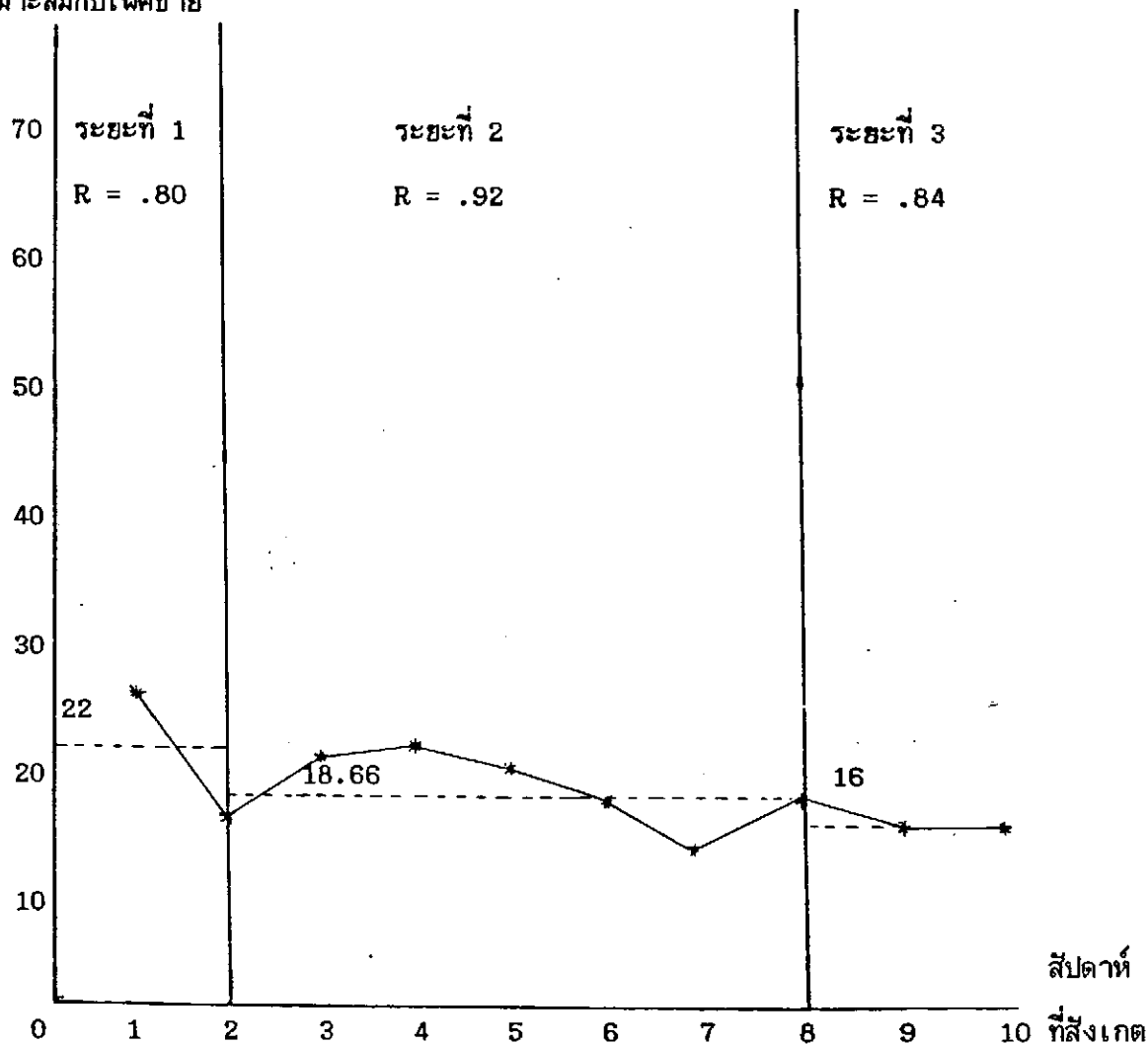
..... ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 4

ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

* ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์

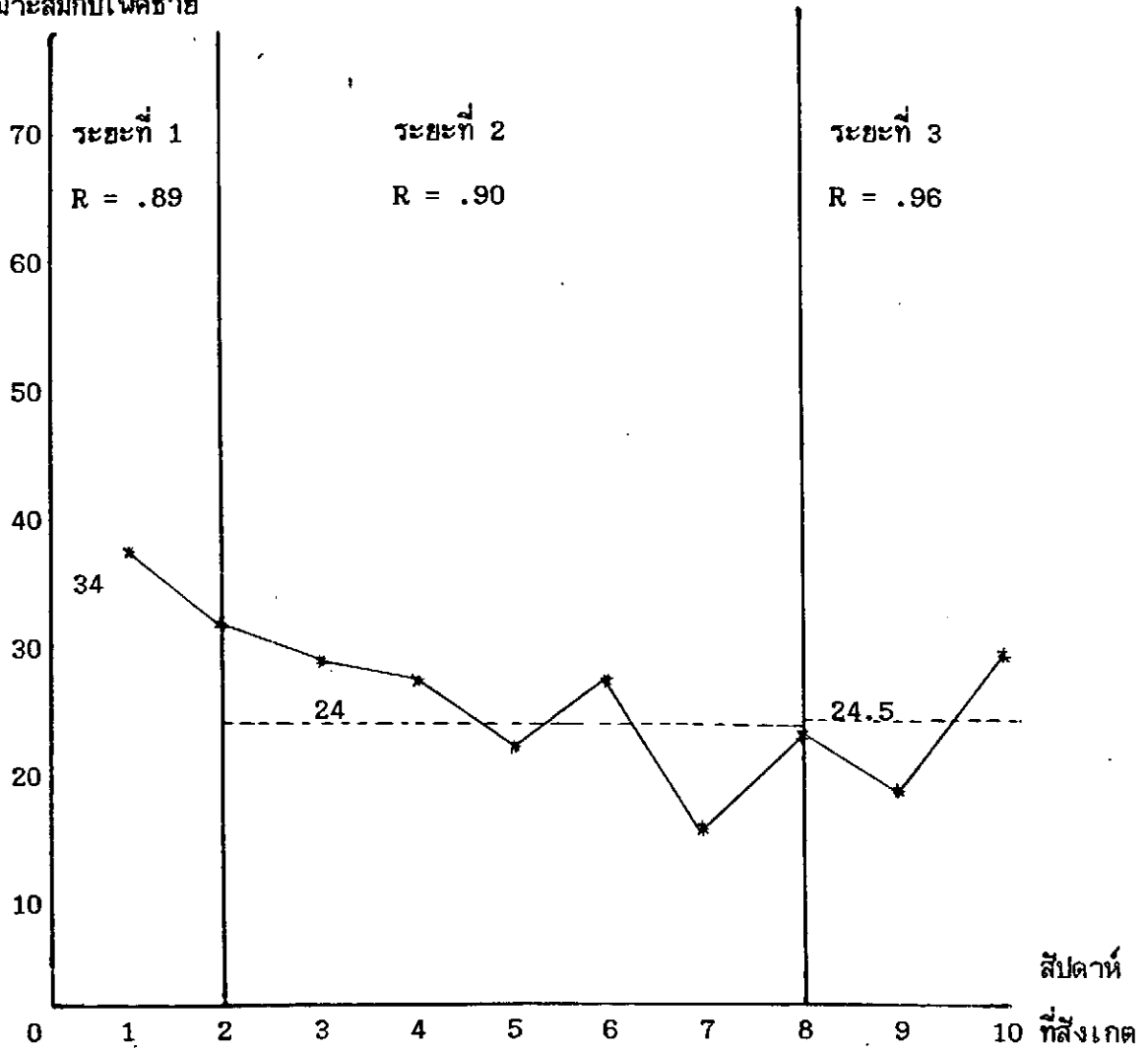
..... ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

R = ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 5

ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

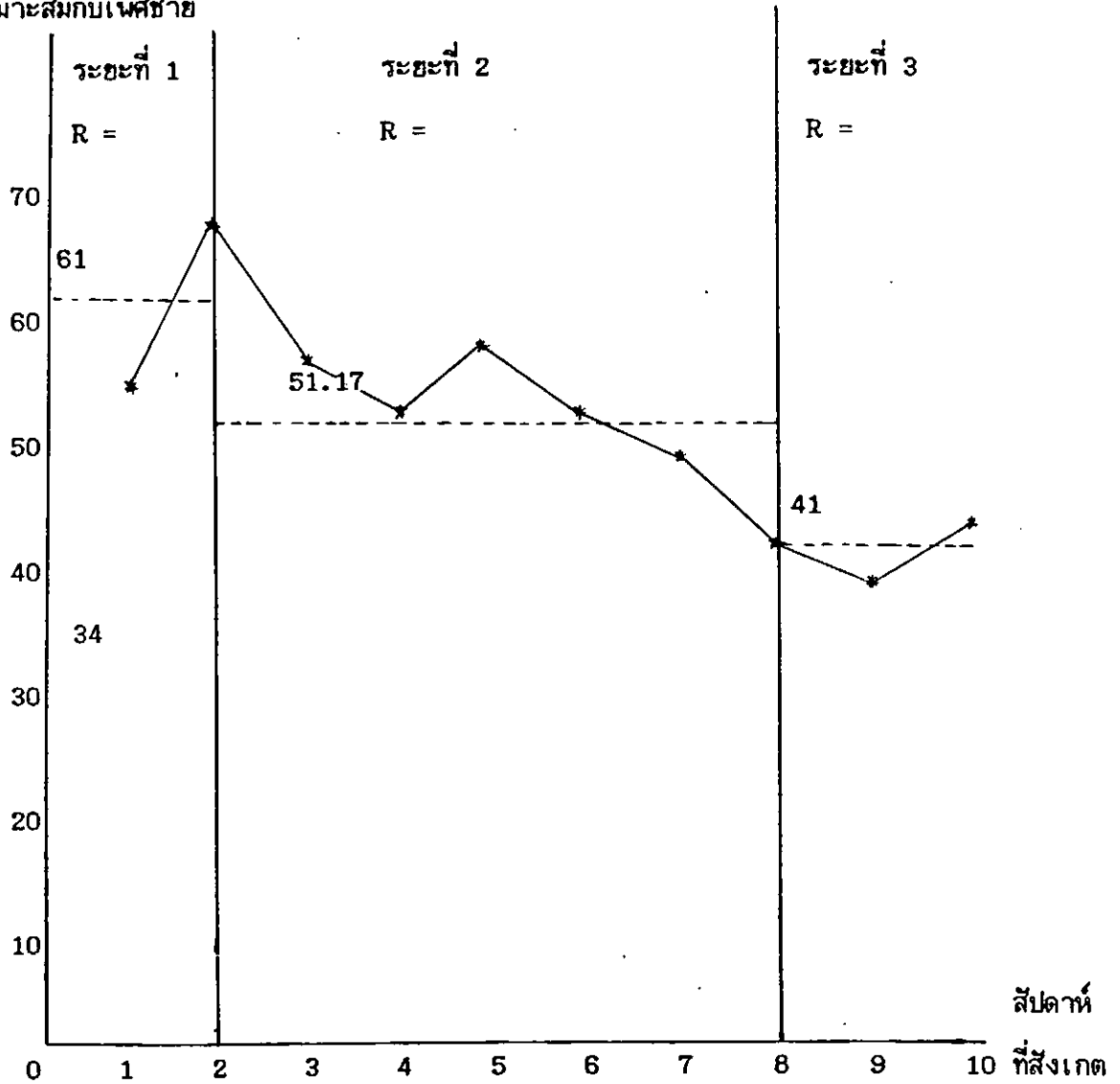
ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

- * ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
- ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
- R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 6
ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมที่
ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

- * ————— * ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายในแต่ละสัปดาห์
- ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย
- R = ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย ของนักเรียนคนที่ 7
ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายบุญโชติ ชื่อสกุล แก้วแสนสุข

เกิดวันที่ 4 กรกฎาคม พุทธศักราช 2501

สถานที่เกิด อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา

สถานที่อยู่ปัจจุบัน แพลต 22/142 ถนนสุขุมวิท 2

แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนวัดราชบพิธ ถนนเฟื่องนคร

เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520 เตรียมอุดมศึกษา (แผนกวิทยาศาสตร์) จากโรงเรียน

เบญจมราชรังสฤษฎ์ ฉะเชิงเทรา

พ.ศ. 2524 วท.บ. (จิตวิทยา) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2532 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร